

Jessica Harley sonunda üne kavuşmuştu.Yazdığı kitaplar ülkede on binlerce basılmaya başlamış ve kısa sürede basın ve televizyonun adından sık sık söz ettiği biri olmuştu.Philip Masters işte tam bu sırada bir fırtına gibi yeniden hayatına girmiş ve tekrar evlenmelerini önermişti Jessica'ya.Üstelik ilk evlilikleri sırasında genç kadına karşı onca kötü ve acımasız davrandığı halde... Philip'in meslek yaşamının, geçirdiği kazadan sonra bittiğini bilen Jessica tereddüt içerisindeydi.Eski kocasının kendisini, sırf para ve rahat bir hayat için mi yoksa bencilce bir üstünlük duygusunu kendi kendine bir kez daha ispat edebilmek için mi istediğini bilemiyordu...

BİRİNCİ BÖLÜM

Televizyon programının banda alınması işlemi gayet iyi gidiyordu.Jessica hayli rahatlamıştı.Spot ışıkları dosdoğru gözüne gelmiyordu ve kendisiyle röportaj yapan adam alışılmamış derecede çekici,akıllı ve zekiymi.Bütün ülkeyi kapsayan reklam gezisi boyunca öyle şeyler görmüştü ki, televizyon istasyonlarının çoğunun, röportaj yaptırmak için işe aldıkları kişilerin bu konudaki yeteneklerinden çok, yakışıklı olup olmadıklarına önem verdiklerine yemin edebilirdi.

Bu adam farklıydı.Güzelce taranmış koyu renk saçları ve rahat tebessümüyle ötekilere benziyordu, ama çocuksu bir çekiciliği vardı.Üstelik Jessica nın yazdığı iki kitabı da başından sonuna kadar okuduğu açıkça belli oluyordu.Karşılaştığı röportajcıların çoğu ya kitapları orasından burasından birkaç sayfa okumuşlar, yada kapağını bile açmamışlardı.Bu eksiklikleri, ağızlarını açıp da aptalca sorular sormaya başladıklarında hemen belli oluyordu.Genç kadın kitapları hakkında tek taraflı bilgi vermeye o kadar alışmıştı ki, konuyu biriyle karşılıklı, derinlemesine tartışmanın ne denli güzel bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu.

Karşısındaki adam, "Kitaplarınızı büyüleyici buldum Miss Harley" diyordu."Özellikle Kayıp Ruhlar:Kocalarından Dayak Yiyen Kadınlar son derece etkili ve dokunaklı.Bu kadınlarla görüşmek size zor geldi mi?"

Jessica, hafifçe koltuğunu döndürerek adamın yüzüne baktı."Bazen ağlamak istedim diye itiraf etti."Bazen de müthiş öfkelenirim.Kadınlar öylesine mutsuz, öylesine acı içinde ve çaresizdiler ki."

"Bu kitabı yazdığınızda, kendinizi bir davanın militanı gibi hissettiniz mi?" Jessica usulca, "Sistemi değiştiremezdim" dedi."Sonunda kocaları tarafından terk edilen o kadınlara maddi bir yardımım olamazdı.Ama onların adına, onların yararına konuştuğumu hissettim.Durumlarını, sorunlarını kamuoyuna anlatıyordum çünkü."

"Kitabın tek yanlı olduğu ve kocaların öykülerinin de dinlenmesi gerektiği yolunda eleştiriler aldınız.Bunları haklı buluyor musunuz?"

Jessica farkında olmadan elini kaldırıp, topuzundan sarkan bir tutam siyah saçı yerine sıkıştırdı.Kitaplarıyla ilgili eleştirileri okumuştı tabi.Bazı eleştirmenlerin, dayak yiyen kadınlarla ilgili örnek olayları yeterli bulmadıklarını, kocalarla da görüşmesi gerektiğini yazdıklarını biliyordu.Ama savunmasını çoktan hazırlamıştı.

"Fiziksel şiddet hiçbir şekilde haklı görülemez" dedi yumuşak bir sesle."Bir erkek ne kadar kızgın olursa olsun, kendini savunamayacak bir kadına vurmaya hakkı yoktur."

Röportajcı, ustalıkla konuyu değiştiriverdi."Gelelim Her şey Mübah: İki Cins Arasındaki Savaş adlı kitabınıza.Konuştuğunuz o kadınların boşanmaları ve ayrılmalarıyla ilgili öyküleri hakkında neler hissettiniz?"

Adam, kapağını seyirciler daha iyi görebilsinler diye kitabı kameraya doğru kaldırınca, Jessica

hafifçe irkildi.Bu son kitabının kapak düzenlerinden nefret ediyordu.Yayımcısıyla bu konuda keçişmişler ve genç kadın savaşı kaybetmişti.Ne yazık ki satış bölümündekiler, elektrik mavisini bir zemin üzerinde mantar biçimi pembe bir bulutun çok daha dikkat çekici olacağına ve kitabın satışını attıracağına ikna etmişlerdi adamı.

"Sanırım 'üzgün' sözcüğünü kullanabilirim" diye cevap verdi Jessica."yaşamları tümüyle değişmişti ve bazılarında çok ani olmuştu bu değişiklik.Bu kadınların çoğu ne duygusal, ne de maddi açıdan kendilerine bakabilecek halde değillerdi.Bir kısmı kırkbeş-elli yaşlarındaydı ve hayatları boyunca hiç çalışmamışlardı., kocaları olmazsa ne yapacaklarını bilmiyorlardı ve dış dünyayla başa çıkacak deneyimleri de pek yoktu."

"Kitabın başlığı, boşanmanın, iki cins arasında bir savaş olduğunu ima ediyor, ama siz gene kocaların hikayelerini dinlememişsiniz.Bunu kasıtlı olarak mı yaptınız?"

Jessica, "Korkarım başlığı yayınevi seçti" diye cevap verdi."Dikkati çekici olduğunu düşündüler.Ben aslında, boşandıktan sonra kocaları tarafından kimsesiz ve çaresiz bir halde bir yana atılan kadınların öyküsünü anlatmak istemiştim."

Adam arkaya yaslanarak anlayış dolu bir tavırla gülümsedi.Sanki kendisi de, sırf satış amacıyla ambalajlanıp cilalanmanın ne olduğunu çok iyi biliyormuş gibiydi."Bu kadınların öykülerini anlatma işine nasıl başladınız?"

Güzel bir soruydu bu.Jessica iyice rahatladı."Üniversitede sosyoloji eğitimi gördüm.Yazmak istiyordum.Mezun olduktan sonra serbest yazarlığa başladım ve Mc Call's, Redbook gibi dergilerde kadınları ilgilendiren konularda yazılar yazmak çok hoşuma gitti.İki kitabım da, daha önce üstünde çalıştığım konuların genişletilmiş halidir."

"En çok satanlar listesine girmek heyecanlı oluyor mu?" Jessica, tüm mütevaziliğini sergileyen bir el hareketi yaptı."Böylesine bir tartışma ortamı yaratabileceğim aklıma bile gelmemiştir."

"Her Şey Mübah'ta erkeklerin davranışları konusunda sert hükümlerde bulundunuz.Aslında, kitabın temel savı, bizim, mağara adamı atalarımızdan daha iyi olmadığımız, sadec biraz daha uygar olduğumuz şeklinde.Bu biraz sert bir hüküm değil mi Miss Harley?"

Adamın sesi, konuşmayı soyut bir düzeyde sürdürmek istiyormuşçasına sakindi.Jessica rahat bir soluk aldı.Kendisiyle röportaj yapan erkeklerin bir kısmı fazlasıyla düşmanca davranmışlar, kitabın erkekler hakkında söyledikleri yüzünden Jessica'yi parça parça etmek isteyecek kadar kızgın olduklarını belli etmişlerdi.Bu adam onlardan çok daha açık fikirli ve Jessica'nın söylediklerini kişisel şeyler olarak almamaya daha yatkın gibiydi.

"Kadınlarla konuştukça, boşanma oranlarındaki artışın, erkeklerin verdikleri sözlerden kurtulma arzularının bir belirtisi olduğuna daha çok inandım."

"Yani kocalarını terk eden kadınların bulunmadığını mı söylemek istiyorsunuz?" Jessica bu soruyla daha öncede karşılaşmıştı."Hayır" dedi."Ama aksi durum çok daha yaygın.Konuştuğum kadınların çoğu, kocalarının, kendilerini daha genç bir kadın için terk ettiklerini söylediler.Bu kadınlar evliliklerinin sürmesini istiyorlardı, ama kocalarının böyle bir şey istemediği de açıktı."

Adam anlayışlı bir tavırla başını salladı."Esas olarak, boşanmanın artık utanç verici bir şey olmadığını ve erkeklerin de bundan yararlandıklarını söylüyorsunuz." Jessica gönülsüzce başını eğdi."Bana öyle görünüyor." "Kişisel deneyimleriniz kitaplarınızda hiç rol oynadı mı Miss Harley?"

Kısacık bir an, Jessica'nın kafasının içinde bir uyarı çanı çaldı,ama hemen geçti bu.Herşey pürüzsüz

gidiyordu.Röportajı yapan adam son derece anlayışlı biriydi.Adamın, mesleğinin en iyilerinden biri olduğunu biliyordu da biliyordu Jessica.Röportaj New York'ta banda alınmaktaydı ve bu program ülkenin en seçkin, kültürlü kişilerce en çok izlenen televizyon yayınlarından biriydi.Yayınevinin reklam bölümü, Jessica'nın bu programa çıkacağını öğrenince müthiş keyiflenmişti.Jessica da, bu röportajın, gezinin sonuna alınmış olmasına memnun olmuştu.Bu ünlü haberciyile konuşabilmek için dengeli ve kendine hakim biri gibi davranmayı öğrenmeye ihtiyacı vardı çünkü.

"Kişisel deneyim mi?" Düşünecek zamanı kazanmaya çalışıyordu.

"Boşandınız,değil mi Miss Harley?"Adam hala gülümsüyordu ama genç kadın bu kez o beyaz dişlerin arkasındaki vahşiliği gördü ve nasıl ustalıkla bu soruya doğru güdüldüğünü anladı.

Sıklı yumruklarının kameranın görüş alanına girmediğini umarak, "Evet" dedi.Aldatıcı bir sakinlikteydi sesi.

Birbirlerini süzerken kısa bir sessizlik oldu.Adam, o çekici ve sakin görünüşünün ardında birden kızgınlığa kapılmıştı; Jessica da, fazlasıyla ihtiyatlıydı artık.Bugüne kadar yüze yakın röportaj yapılmıştı kendisiyle ve ayrıntılı bir cevap vermek zorunda olmadığını biliyordu.Açık ve kısa bir cevap, röportajcıları, sorularının yönünü değiştirmeye zorluyordu.

Ne yazık ki, bu adam, Jessica'nın bugüne kadar tanıdığı röportajcılardan çok daha deneyimli ve çok daha ısrarlıydı."Kocanız mı sizi terk etti?" diye sordu.

"Karşılıklı olarak yollarımız ayrıldı, o kadar."

"Siz Philip Masters'la , şu otomobil yarışçısıyla evli değil miydiniz?"

Jessica huzursuzca kımıldandı."Evet"

Adam birden öne doğru eğildi.Her haliyle öldürücü darbeyi indirmeye hazırlandığı belliydi.

"Kocanız sizi dövdü mü Miss Harley?"

"Hayır" Jessica, o zeki, meraklı gözlerin tam ortasına bir bıçak saplamak arzusunu bastırmaya çalışarak gülümsedi.Daha yazarlık mesleğinin başında, denetlenemeyen bir öfkenin çok tehlikeli olabileceğini öğrenmişti.Basınla ilk bir-iki görüşmesi sırasında hazırlıksız yakalanmış ve söylemek istediklerinden çok daha fazlasını açıklarken bulmuştu kendini.

Adam, bir sohbet havasında, "Kitabınızda, erkeklere karşı, kadınlara duyduğunuz sempatiden çok daha farklı ve derin bir şeyden kaynaklanan, bir önyargıyla hareket ettiğiniz fikrindeyim ben" dedi."Belki antipati bu?Belki de erkeklerden hiç hoşlanmama?Ne dersiniz?"

Jessica ter içinde kalmıştı ama ne kadar sinirli olduğunu, yüzünün soylu çizgilerinden hiçte belli olmuyordu."Saçmalamayın" dedi neşeli bir tavırla."En iyi arkadaşlarımların çoğu erkektir."

"Şekerim, sert bir içkiye ihtiyacın varmış gibisin!" Megan kendisini kucaklayıp dairenin kapısını arkasından kapatırken Jessica güldü."Sert bir içki için biraz erken değil mi?"

"Şu röportaj, seni bu kadar perişan edecek kadar berbat mıydı?"

"Daha da kötüydü.Bugüne kadar karşılaştıklarımın en zoruydu."

"Otur da dinlen.Ne kadar kalacaksın?"

Jessica, Megan'ın arkasından oturma odasına girdi."Çok az.Bugün öğleden sonraki uçakla gidiyorum."Megan'ın güzel, anlamlı dudakları sarkıverdi."Simon'la ben, bir süre burada kalacağımızı umuyorduk."

Jessica içini çekerek, "İsterdim" dedi. "Ama işimin başına dönmem gerek."

Megan parmağını ona doğru sallayarak, "Durmadan çalışıp eğlenmeye hiç vakit ayırmamak seni fazlasıyla sıkıcı biri haline getirecek sonunda" dedi."Şimdi oturup ayaklarını bir şeye dayayarak dinlenmeye bak.Ben de gidip alkolsüz bir şeyler hazırlayayım."

Megan mutfağa doğru giderken Jessica, "Bak bu hoşuma gider işte" diye seslendi.

Paltosunu çıkardı.Mavi elbisesinin ceketini de paltonun yanına attıktan sonra ayakkabılarını ayaklarından fırlattı.Derin bir soluk alıp kendini kanepeye bıraktı.Gezileri sona erdiği için müthiş bir rahatlık duyuyordu.Yolculuk yapmaktan, uçaklarda oturmaktan, havaalanlarında beklemekten ve bir bavul dolusu eşya ile yaşamaktan bıkmıştı.Megan'a karşı pek dürüst davranmış sayılmazdı doğrusu.Hemen çalışmaya başlamak zorunda değildi.Ama Thompsonları ziyaret etmekten çok hoşlanmasına rağmen, yalnızlığa, evinin sükunetine ihtiyaç duyuyordu.

Oturma odasının bir duvarını boydan boya kaplayan pencereden görünen kasvetli, gri gökyüzüne, gökdelenlerin sert silüetlerine bakarak yüzünü buruşturdu.New York'a gelmekten hoşlanırdı, ama her seferinde fazlasıyla yorucu buluyordu bu kenti.Hele mart ayında, yağmurlu buz gibi rüzgarların estiği son derece kasvetli bir kent haline geliyordu.Washington'a bir an önce dönmek istiyordu.Yılın bu mevsiminde ilk bahar çoktan başlamış olurdu orada.

Megan içeri girdi."Bitkin görünüyorsun."Elindeki tepside kahve fincanları ve bir tavbak dolusu küçük pasta vardı.

Jessica ondan yana döndü."Sen de ışıl ışıl parlıyorsun.Doktorun neyle besliyor seni Megan vitaminlerle mi?"

Megan tepsiyi barakırken ona gülümsedi."Aman devam et.Öylesine tombullaşıp çirkinleştim ki, komplimanlara dayanamıyorum."
"Meg, gerçekten, harika görünüyorsun."

Megan sarışın, uzun boylu ve dokuz aylık hamile olmasına rağmen son derece çekici görünümüne sahipti.Üstündeki bol, mavi kaftan bile alabildiğine yakışıyordu genç kadına.İri yarı kadınların çok ender çok ender olarak sahip oldukları o ağır, kösnül zarafete sahipti; gözlerinde hep hülyalı bir ifade bulunurdu.Jessica, onun, tanıdığı en çekici kadın olduğunu düşünmüştü hep.Yüzünde belli bir güzellik yoktu aslında.Biraz uzundu yüzü ve burnu kalkıktı; ama krem rengi mat cildi, mas mavi gözleri ve hemen beliriveren sıcak gülümsemesiyle son derece çekiciydi.İnsanların görmekten hoşlandıkları bir yüzü vardı Megan'ın...

Üniversitenin birinci sınıfında tanışmışlar ve çok iyi arkadaş olmuşlardı.On yıldır devam eden dostluklarını ne evlilikleri, ne Jessica'nın boşanıp başka bir kente taşınması ne de değişik mesleklerde çalışmaya başlamaları etkilemişti.Megan, serbest çalışan bir spor giyim desinatörüydü.Paradan çok, zevk için çalışırdı.Çocukluğundan beri sahip olduğu artistik yeteneğini ve giysilere duyduğu ilgiyi bu şekilde değerlendiriyordu.Thompson ailesinde asıl para kazanan kişi Simon'dı.Genç adam zengin bir ailenin çocuğuydu ve doğuştan sahip olduğu parayı daha da çoğaltmıştı.Otomotiv endüstrisine parçalar üreten bir aile şirketini yönetiyordu.Şirket, son yıllarda uzay araçları için de önemli parçalar üretmeye başlamıştı.

Oturdukları daire, Simon'ın zenginliğini yansıtmaktaydı.Yerler koyu renkli Şark halılarıyla kaplıydı; mobilyalar da deri ve gül ağacından yapılmıştı.Orta sınıf bir ailenin çocuğu olarak doğan ve öyle büyüyen, daha fazlasına sahip olmayı da hiç beklemeyen Megan, bu apartman dairesinden 'şato' diye söz eder ve sık sık Simon'ın gösterişli ve kibirli tavırlarıyla dalga geçerdi.Jessica, evliliklerinin bu kadar iyi yürümesinin nedenini, Megan'ın son derece neşeli ve şakacı, Simon'ın da aynı ölçüde ciddi ve açık yürekli olan kişiliklerine bağlardı.

Megan geç kadının karşısındaki koltuğa çöküp uzun uzun esnedi."Zengin ve hamile olmak çok hoş." dedi."İlk belirtilerden bu yana parmağımı bile oynatmadım.Simon, hayatımda hiç olmadığı kadar şımartıyor beni."

"Ben olsam yakınmazdım."

"Yakınmıyorum.İlgiden hoşlanıyorum.Annesi de bana iyi davranmak için elinden geleni yapıyor.Kutsal bir fiçiyim şu anda."

"Kutsal bir fiçi mi?"

"Sevgilim..." diye zengin çevrelerin telaffuzunu taklit etti Megan."Thompsonların milyonlarına konacak olan varisi taşıyorum ben."

"Belki kız olur, değil mi?"

"Tanrım, hayır.Kayınvalidem ruh çağırmaya inanır ve vefat etmiş olan sevgili kayınpederim, babasının koyu renk gözlerine, benim de sarı saçlarıma sahip beş kilo ağırlığında bir oğlan doğuracağını haber vermiş kendisine."

Jessica inanmadığını belli eden bir tavırla gülümsedi."Simon'ın annesinin böyle şeylere inandığını bilmiyordum."

"Simon'un ailesi eksantrik tiplerle doludur.Çok fazla paralı olmanın sonucu bu."

"Ama Simon oldukça..... normal görünüyor."

"Şimdilik" Meg sırttı. "Kendisinin tek garipliğinin benimle evlenmek olduğunu iddia ediyor."

"Senden önce nişanlandığı adı neydi?... O kızıl saçlıyla evlenmesinden çok daha iyi seninle evlenmesi."

Megan tiyatroya bir tavırla ürperdi."O kız onu canlı canlı yedi, zavallı adam.Simon'ı onun tırnakları cilalı pençelerinden kurtarmakla hayatımın en iyi işini yaptım."

"Çok alicenapsın Megan" diyen Jessica, bir suç ortağı gibi gülümsedi ona.Arkadaşının yüzünde de aynı tebessüm belirmişti.Megan, Simon'a şöyle bir bakmış, onu istediğine karar vermiş ve tüm kafasını, tüm zamanını istediğini elde etmeye adanmıştı.Simon'un farklı bir toplumsal sınıftan geliyor olaması yada bir başkasıyla nişanlı olması Megan için hiç önemli değildi.Aslına bakılırsa, Simon, kendisine ne olduğunu hiçbir zaman tam anlamıyla öğrenememişti.Görebildiği tek şey, Central Park'ta köpeğiyle dolaşan bir kadınla sık sık karşılaştığıydı.Köpeğin Megan'a ait olmadığını da aylar sonra öğrenmişti ve o zaman da iş isten geçmiş bulunuyordu.Nişanı bozulmuş, bu olay gazetelerin dedikodu sütunlarını günlerce meşgul etmişti, ama Simon aldırmamıştı bile.Megan'a deli gibi aşık olmuştu ve genç kız birlikte yaşamının kendisine yettiğini defalarca söylemesine rağmen, onunla evlenmekte ısrar etmişti.Megan ise sahte evlilik düşmanlığını ailesi iyice çileden çıkmaya başlayana kadar sürdürmüştü.Sonunda durumun çok uygun olduğuna kara verip Simon'un isteğine boyun eğdiğini bildirmişti.Bütün bu operasyon, daha doğrusu kendi deyimiyle 'yemi oltaya takıp balığı sepete koyana kadar geçen zaman' topu topu üç ay sürmüştü.Jessica'ya, "İşin komik yanı, çılgın gibi aşığım ona" demişti.Parkta gezmeye çıkardığı arkadaşının köpeği, Simon'a çarpıp onu yere düşürdüğü ve kirli patilerini pahalı kaşmir süveterine dayadığı, Simon'ın da buna karşılık hayvanın başını okşadığı anda aşık olmuştu ona Megan.

"Buna tahammül edebilen bir erkek bana da tahammül edebilir" demişti.

Megan şimdi öne doğru eğilmiş, fincanlara kahve koyuyordu.Pasta tabağını Jessica'ya doğru uzatarak, "ye" diye emretti."Çok incedin" pastadan koca bir dilim ısırıldı, "Meşhur olmak nasıl bir şey?"

"Pek de meşhur sayılmam. Çabuk unutulur."

"Sanmam .Önemli bir noktaya, bir sinire dokundun.Tanıdığım herkes Her Şey Mübah'tan söz ediyor.Ya çok seviyorlar kitabı, ya da nefret ediyorlar."

"Benimle röportaj yapanların çoğu nefret ediyordu."

"Bahse girerim, hepsi erkektir."

Jessica umutsuzca iki yana salladı başını."Ben sadece insanların bana anlattıklarını yazdım Megan.Büyük bir gazetecilik işi,hepsi o kadar."

Megan zeki bakışlarını onun yüzüne dikti."Kitabın biraz erkeklere karşı olduğunu düşünmüyor musun?Yani, Simon...."

"Sen çok şanslısın" dedi Jessica."Çok az evlilik sizinki kadar iyi olur.Üniversitede birlikte okuduğumuz arkadaşlarımıza neler oldu, bir baksana.ssenin dışında hemen hepimiz boşandık.Marcy, Jane, Dona, ben...."

Megan, "Aklıma gelmişken" diye sözünü kesti onun."Philip'ten haber aldım."

Jessica birden kasılderdi. "Duymak istediğimi sanmı...."

"Kaza geçirdi Jess.Gazeteler yazdı ama hastane ne kadar ciddi olduğunu açıklamaktan kaçındı."

Jessica soğuk bir tavırla, "Bunu duyduğuma üzüldüm" dedi.

Megan ona doğru eğildi. Mavi gözleri sabırsızdı. "Bir daha hiç araba kullanamayacak Jess. Bu onun rüyalarının sonu oldu."

"Meg, artık Philip'le evli değilim. Yaralandığına üzüldüm, ama..." Yalvaran bir tavırla iki yana açtı ellerini. "...Artık onunla bir ilişkim olsun istemiyorum. Öyle kötüydü ki... bir kez daha katlanamam."

Jessica'nın evliliğinin o sarsıcı yıllarını anımsamışlardı. İkiside bir süre konuşmadan oturdular. Genç kadın fincanını almak için uzanınca ellerinin titrediğini gördü. Philip'in adının bile geçmesi baştan aşağı ürpermesine yetiyordu ve Jessica bu zayıflığından nefret ediyordu. Ondan kurtulduğuna inanmıştı hep, üç yıl önce boşanmışlardı ve evlilikleri boşanma işlemlerinin tamamlanmasından çok önce, boş, anlamsız bir hal almıştı. Elinden gelse Philip! i hiç düşünmezdi. Anıları kafasının uzak, karanlık bir köşesine gömmüş, bir gün tümüyle silinip gideceklerini ummuştu. Simon ve Megan bu güne kadar Philip'ten söz etmeme inceliğini göstermişlerdi. Jessica, onların eski kocasıyla görüştiklerini de çok iyi biliyordu. Philip'le tanıştığı o partiyi hatırladı. Bir arkadaşı Watkins Glen yarışını kazanan adamla tanışmasını istemişti. Philip'in etrafı bir sürü güzel kadınla çevriliydi, ama göz göze geldiklerinde....

"Jess, zor olduğunu biliyorum ama Philip değışti."

Jessica katı bir tavırla iki yana salladı başını. "Onu bir daha görmek istemiyorum."

Megan geriye yaslanıp içini çekti. "Bir şans olabileceğini düşünmüştüm...." Sesi alçalmış, neredeyse duyulmaz bir hal almıştı.

Jessica, "Hiçbir şans yok" dedi usulca. "Cehennemi yeniden yaşamaktan başka...."

Uçakta koltuğunu ararken, Philip'le tekrar karşılaşması ihtimalini düşünüyordu bir yandan da. Son derece uzak olmasına rağmen, böyle bir ihtimalin varlığı bile Jessica'nın kaşlarının çatılmasına, yüzünde soğuk, uzak bir ifade belirmesine neden olmuştu. Yanından geçtiği insanlar ona merakla bakıyor, sonra hemen bakışlarını kaçırıyorlardı. Genç kadın uzun boylu ve incedi. Sade ama çok zarif bir güzelliği vardı. Sert ve inatçı kişiliğini vurgulayan kara kaşlarının altındaki kahverengi gözlerinin kadifemsi yumuşaklığını, ihtiraslı yapısını açığa vuran dolgun alt dudağının kösnül kıvrımını ilk fark eden Philip olmuştu. Yüzü oval, burnu düzdü. Çenesinde küçük bir çukur vardı. Her zamanki kayıtsızlığıyla birleştğinde erkekleri korkutan son derece asil bir havası olduğunun farkında bile değildi.

Philip'ten boşanması hem mesleki açıdan, hem de kişisel açıdan yaşamında bir dönüm noktası oluşturmuştu. Okulunu bitirmiş ve kadınlarla erkek arasındaki ilişkilerin kendisini çok ilgilendirdiğini fark etmişti. Bu konuyu çekici bulmasının nedeninin kendi evliliği olduğunu itiraf edecek kadar dürüsttü. Evliliğinin başarısız bir şekilde son bulmasının ardındaki nedenleri araştırmaktaydı hala.

Önce dayak yiyen kadınlarla ilgilenmişti. Kocaları tarafından acımasızca dövülen bu kadınlarla arasında bir bağ olduğunu acı bir alaycılıkla fark etmişti. Doğru, Philip hiç el kaldırmamıştı kendisine, ama duygusal olarak, neredeyse aklını oynatacak derecede hırpalanmıştı. Sonra, giderek yükselen boşanma oranlarını araştırmaya başlamış ve bir teori geliştirmişti. Erkeklerin karılarına bağlı kalmayı arzuladıkları yolundaki iddiaların tam tersiydi teorisi. Her Şey Mübah'ta, tek eşliliğin, temel erkek davranışına aykırı olduğunu yazmıştı. Eleştirmenler ve aydınlar arasında kitabın yarattığı etki müthiş olmuş, amansızca eleştirilmişti. Ama Jessica bu iddiasından vazgeçmemişti. O kadar çok boşanmış kadınla, kocaları kadın peşinde koştuğu için mutsuz olan o kadar çok zavallıyla konuşmuştu ki, erkeklerin çoğunluğunun sadık ve dürüst olmadıklarına inanmıştı. Kendi evliliği de ötekiler kadar açık bir şekilde bu gerçeği doğruluyordu. Şimdi, Philip'in neredeyse ta baştan beri bu bağdan kurtulmak istediğini anlıyordu.

Boşanma duygusal açıdan da etkilemişti Jessica'yı. Artık yirmi yaşlarındaki eski Jessica değildi. O zaman çok daha yumuşak, dünyanın nasıl bir yer olduğu konusunda çok daha saftı. Aşk gibi ütöpic konulara inanmaya çok daha hazır, etkilenmeye çok daha açıktı. Yirmi yaşındaki haline bakılınca, Philip'in kendisini nasıl öyle kolayca hayal alemine götürbildiğini daha iyi anlıyordu. Görür görmez

aşık olmuştu ona.Yakışıklılığı, kendine güveni ve dünya çapında bir otomobil yarışçısı olarak kazanmaya başladığı ün başını döndürmüştü.Dört yıl birlikte yaşamışlardı.Philip'in mesleği ve giderek artan sert, kırıcı tartışmalar yüzünden sık sık ayrılıklarla geçen dört yıl...Son kavgaları Philip'in çekip gitmesine neden olmuştu ve o olaydan sonra Jessica değişmeye başlamıştı.

Erkekler konusunda alaycı, onların iyiliğine inanmayan biri olmuş, hayata karşı acımasızlaşmış, sertleşmişti.Evliliğin ona göre bir şey olmadığına karar verip, kendini tümüyle işine adanmıştı.Ve, boşanan öteki arkadaşlarının aksine, Jessica, Philip'ten sonra kimseyle yatmamıştı.Philip'in içinde uyandırdığı duyarlık ve şehvet, evliliğiyle birlikte ölmüştü.

Ama, bir daha kesinlikle evlenmemeye karar vermiş olmasına rağmen, bir çocuk sahibi olmak için yanıp tutuşuyordu.Tatlı, dişsiz tebessümlerine, yumuşak, çıplak başlarına bayılıyordu.Minicik elleri ve ayakları boğazına bir yumruğun tıkanmasına neden oluyordu.Bir bebeği evlat edinebilirdi; bekar kadınlar da çocuk sahibi olabiliyorlardı.Ama Jessica, içindeki özlemin bir bebeği karnında taşımaya da kapsadığının farkındaydı.Bir zamanlar bu düşünün gerçekleşmesine öyle az kalmıştı ki, eğer....

"Taksi!"

Jessica düşüncelerinden sıyrılınca, çoktan uçaktan inip havaalanının dışına çıkmış olduğunu fark etti.Çevresindeki telaşlı kalabalığın farkına bile varamayacak kadar düşüncelerine dalmış olması şaşılacak bir şeydi.Hayretle salladı başını.Sıralanmış taksilere bakarken elini gözüne siper etti.

"Hey, hanımefendi taksi istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Özür dilerim...evet"

Taksi hızla Memorial Köprüsü'nü geçip kuzeybatıya, Jessica'nın evinin olduğu yere doğru yol alıyordu.Oturduğu ev annesiyle babasına aitti.Onlar, emekli olduktan sonra güneye, Florida'ya taşınmışlar, orada bir daire alarak yerleşmişlerdi.Bu ev yirmi yıllık acı tatlı anılarla doluydu onun için.Evinin bulunduğu sokakta büyümüş, o sokakta ağaçların altında oynayıp, kaldırımlarında bisikletle dolaşmıştı.Annesi de , babası da çalışıyorlardı.Babası avukat, annesi öğretmendi, ama, tek çocuk olmasına rağmen hiçbir zaman kendisini yalnız hissetmemişti.O bölge, genellikle yeni evli, genç çiftlerin tercih ettikleri bir yerdi ve Jessica oyun arkadaşı bulmakta hiç zorluk çekmemişti.Şimdi o arkadaşlarının çoğu başka yerlere taşınmışlardı, ama anne babaları hala eski evlerinde oturuyorlardı.

İşte bu yüzden, hiçbir zaman büyük bir kentte yaşadığını hissetmemiş, yalnız olmaktan da korkmamıştı.Ev geniş değildi.Tam ortadaki sokak kapısının iki yanında cumbalı pencereleri olan, iki katlı, küçük, tuğla bir binaydı.Sık yapraklı ağaçların gölgelediği sokak da sesiz ve sakindi.Washington'ın tehlikeli bir kent halini aldığı yolundaki haberlere hiç aldırmıyordu Jessica.Güvenli ve rahat bir yerdi evi onun için.Bu yüzden, şoförünün parasını verip bavulu elinde merdivenlere doğru yürüyene kadar ön kapının aralık olduğunun farkına bile varmadı.

Bir an duraksayıp kapıya baktı.Aklı karışmıştı.Kapıyı açık bırakmadığından emindi.Kendisi Washington dışındayken evine göz kulak olan komşuları Malonelar da, kapıyı kilitlemeye özen gösterirlerdi.Ev son derece sessizdi.Dışarıdan hiçbir şey belli olmuyordu.Kapının aralık oluşunun dışında her şey son derece normal görünüyordu.Jessica durduğu yerden tel kapıyı ve asıl kapının aralığından holü görebiliyordu.Kimin içeri girmiş olabileceğini düşünerek ikinci kat pencerelerine baktı ama çıplak dalların camlarda yansıyan görüntüsünden başka hiçbir şey belli olmuyordu pencerelerde.

Ani bir esinti bir tutam saç yüzüne doğru uçurunca Jessica elinde olmadan ürperdi.Güneşe rağmen, mart soğuğu hala kendini hissettiriyordu.Paltosunun yakasını kaldırıp sokağın iki yanında sıralanmış olan evlere baktı.Komşularda da bir değişiklik yoktu.Mrs.Stanford alışverişten yeni dönmüş olmalıydı.Arabası yan kapının yanında park edilmiş duruyordu.

Jessica ani bir kararla dönüp yolu geçti.İki ev arasındaki Stanforldara doğru yürüdü.Aslında korkmuş falan değildi.Hatta bir an dönüp eve gitmeyi de düşündü.Hırsız gelmişse bile olsa, çoktan gitmiş olmalıydı.Ama, içerde birisinin bulunabileceğini düşününce, mantığı galip geldi.Başını bile bile derde sokmanın bir anlamı yoktu.

Mrs.Stanford mutfakta, aldığı yiyecekleri dolaplara yerleştirmekle meşguldü.Mahalledeki en yaşlı kişi oydu.Neredeyse seksen yaşına gelmişti ama hayat dolu, mizah yeteneği çok güçlü, dalgali

beyaz saçlı, tatlı bir hanımdı. Romatizmaları yüzünden biraz öne eğik yürüyordu son yıllarda. Ama otomobilini hala kendisi kullanıyor, başına buyruk yaşamının tadını çıkarıyordu.

Enerjik bir tavırla dolabın kapağını açarken, "Seni televizyonda izledim" dedi Jessica'ya. "Röportaj yapan adam epey terletti seni. Senden pek hoşlanmıyordu galiba."

Jessica, "Erkeklerin hiçbiri hoşlanmıyor" dedi.

"Hımm, yazdığın şeylerden sonra onları kınamam doğrusu."

Mrs. Stanford poşetlerden birinin içinden bir lahana çıkarırken Jessica gülümsedi. Yaşlı hanım, Jessica'nın yazdığı her şeyi okumuştur. Sık sık o konuda konuşur ve dostça tartışırlardı. Jessica, Mrs. Stanford'un kendisiyle aynı fikirde olmayışını aralarındaki yaş farkına bağlıyordu. Kırk yıl sürmüştü evliliği. "Kırk mutlu yıl" demişti yaşlı kadın, ama Jessica biraz şüpheliydi bundan. İnsanların, özellikle de yaşlıların geçmişe pembe gözlüklerle bakma eğiliminde olduğunu çok iyi biliyordu.

"Evime birinin girdiğini gördünüz mü?" diye sordu. Mrs. Stanford şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı ona. "Soyuldun mu?"

"Bilmiyorum. Kapı açtı. İçeri girmeye cesaret edemedim."

Mrs. Stanford'un arkasından varendaya çıkıp eve bir kez daha baktı. Yaşlı kadın başını iki yana sallayarak, "Hiç kimse görünmüyor." dedi. "Kırık cam var mı?"

"Hayır. Oldukça sakın görünüyor ev."

"Polise telefon etsen iyi olur."

Jessica başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum."

Az sonra iki polis arabası sessizce Mrs. Stanford'un evinin önünde park etmişti. Uzun boylu, ciddi, sert tavırlı dört polis kapıyı çaldılar. Jessica, onları çağırmakla en akıllıca şey yapmış olduğunu düşünüyordu. Mrs. Stanford'la birlikte polislerin arkasından evine doğru gitti. Onlara komşunun çitinin yanında beklemelerini söyleyen polisler evin çevresine dağıldılar ve sonra dikkatle, tabancaları ellerinde, ön kapıyı bir tekmede açıp hemen içeri daldılar.

Beklemek bitmek bilmiyor gibiydi. Jessica, yaşlı kadının ürperdiğini görünce, "Siz gidin" dedi. "Ben telefonla arayıp olan biteni anlatırım."

Mrs. Stanford'un arkasından baktı, sonra dikkatini gene kendi evine yöneltti. İçerden çıt çıkmıyordu. Jessica'nın beyni beyni bütün hızıyla çalışmaya başlamıştı. Başlangıçta, kendi başına bir şey gelmemiş olduğu için sevinmişti, ama şimdi eşyalarını düşünüp endişeleniyordu. Acaba her şeyi kırıp dökmüşler miydi? Oturma odasının yangın yerine çevrildiğini, geniş kanepesinin bıçakla kesilip büyük cam sehpanın tuzla buz olduğunu görür gibi oluyordu. Yoksa hırsızlar mücevher mi aramışlardı? Evde para yada gümüş eşya yoktu, ama birkaç altın zincirle büyükannesinden kalan bir dizi incisi ve annesiyle babasının verdiği elmaslı bir saati vardı. Polislerden biri gelip onu içeri çağırdığında, yatak odasının nasıl altüst edildiğini düşünmeye başlamıştı.

"Miss Harley, lütfen benimle gelir misiniz?"

Bir tek kelime bile söylemeden bavulunu alıp uzun boylu adamın yanında içeri girdi. Endişeyle, gerçekleşmesinden korktuğu şeyleri görmemek için neredeyse gözlerini kapatıyordu. Hayretle, oturma ve yemek odalarının kendi bıraktığı biçimde durduğunu gördü. Polise baktı. "Kimse dokunmamış...."

"Buradan lütfen"

Polisin arkasından halı döşemeli merdivenleri çıktı. Öteki üç polis kendi yatak odasının önünde duruyorlardı. Başlarını sallayarak, içeri bakmak için yanlarına çağırdılar onu. Jessica dışlerini sıkıp omuzlarını dikleştirerek derin bir soluk aldı ve eşikten içeri girdi. Hayretler içinde, odada garip hiçbir şeyin bulunmadığını gördü. Perdeler hafif aralandığı için güneş, ince bir huzme halinde yerdeki altın renkli halının, krem rengi yatak örtüsünün üzerine düşüyordu. Yatak örtüsünden başka her şey yerli yerindeydi.

Örtü, bir erkeğin yatabilmesi için toplanıp bir kenara çekilmişti. Yataktaki erkek, polisleri bile duymayacak kadar derin bir uykudaydı. Adam kendisini seyredenlerin varlığından habersiz hafifçe döndü. Güneş yanığı sırtı ve omuzları, beyaz çarşafı arasında daha da koyu renk görünüyordu. Jessica korku ve dehşet içinde baktı ona. Ne hafifçe uzamış sakalları, ne de yüzünün soluk rengi genç adamın yakışıklılığını gizleyemiyordu. Hafifçe uzamış gür, kahverengi saçları alınına dökülmüştü. Uzun kirpiklerini gölgesi çıkık elmacık kemiklerinin üstüne düşüyordu. Rüyalарına giren ağız, uykuda daha yumuşak, daha az etkileyici ve incitici görünüyordu. Philip yataкта her zaman çok

güzel olmuştu.Jessica erkenden uyanır ve dış dünyaya takındığı maskeler olmaksızın ne kadar tatlı olduğunu düşünerek seyrederdi onu.Gözlerini açmadan önceki o kısa dakikalarda Philip'in yalnız kendisinin olduğunu hissedirdi.Gümüş grisi, dikkatli ve ihtiyatlı gözleri...

Polislerden biri alçak bir sesle, "Zorla girmemiş" dedi. "Anahtarı varmış."

Jessica başıyla onayladı onu. Yemek odasının penceresinin altındaki tuğlalardan biri yerinden oynamıştı.O oyuğa yedek bir anahtar saklamak annesiyle babasının zamanından kalma bir alışkanlıktı.Evde yalnız başına oturmaya başladıktan sonra Jessica da bu adedi sürdürmüştü.Harleyleri yakından tanıyan herkes, yedek anahtarın nerde olduğunu bilirdi. "İsterseniz çıkarırız onu buradan."

Jessica evet demek için ölüyordu.Ama uyuyan adama bir kez daha bakınca, o çok ender ama tatlı anılar uyanıverdi içinde birden."Yo, hayır" diye başını iki yana salladı. "Bırakın kalsın.O o sadece eski kocam."

Konu Başlığı: Ynt: Aşk Çıkageldi - Claire Harrison

Gönderen: elanor üzerinde Haziran 14, 2007, 09:39:52 ÖÖ

İKİNCİ BÖLÜM

Jessica, Philip'in akşama uyanacağını sanıyordu ama, kapalı kapının ardından hiçbir ses gelmedi.Bunun tuhaf olduğunu düşündü bir an, sonra omzunu silkip konuk odasına yerleşti.Bavulunu boşalttı, gelen mektuplara bir göz atıp telesekreterde kayıtlı bir telefon mesajı var mı diye baktı.Daha sonra köşedeki bakkala kadar gidip sabah kahvaltıda yiyebileceği bir şeyler aldı.Dönünce bir duş alıp yattı. Ayaklarının ucuna basarak dolaştığı ve duyduğu her sesle irkildiği için kendine kızıyordu.Sessizliği son derece rahatsız edici ve ürküntü verici buluyordu.İçindeki gerilimin böylesine büyümesine, ister uyusun, ister uyumasın, Philip'in varlığının neden olduğunu farkındaydı.Onunla yüz yüze geleceği o kaçınılmaz an yaklaştıkça kalbi deli gibi çarpmaya, sinirleri iyice gerilmeye başlamıştı.O gece çok az uyuyabildi.Sabah daha gün ışıırken uyanmıştı.

Mutfağın ışığını yakıp kahve hazırlarken, bir zamanlar kalbini tümüyle verdiği bir erkekle karşılaşmayı böylesine korku ve endişeyle beklemesinde acı, alaylı, komik bir yan bulunduğunu düşünüyordu.

Görür görmez aşık olmuştu ona.Etrafını çeviren kadın hayranlarının yanından uzaklaşıp kendisine doğru yürüdüğü, elini elinin içine alıp gözlerine bakarak gülümsediği anda, Philip'in neredeyse manyetik bir gücü olan çekiciliğine kapılıvermişti.Her zaman, Jessica'nın kendisini, dikkat etmeye değer tek kadını gibi hissetmesini sağlamıştı.Sanki Jessica'nın, kendisini tek ve çok değerli kılan özel bir parıltısı varmış gibi...

Bir süre konuşmuşlardı ama, Jessica artık ne konuştuklarını anımsamıyordu.Aralarında doğmaya başlayan duyguların yanında sözcüklerin hiçbir önemi yoktu.Philip yanından ayrıldıktan sonra bu duygular Jessica'nın gözleriyle onu izlemesine, kalabalığın arasından geniş omuzlarını görebilmek için etrafına bakınmasına neden olmuştu.Sanki Philip de o manyetik çekimi hissediyormuş gibi, bakışları sık sık karşılaşmıştı.Philip kendisini eve bırakmayı önerdiğinde hiç şaşırılmamıştı Jessica; kibarca kendisine iyi geceler dileyip veda etmesinde bile arzu dolu bir şeyler vardı ve Jessica onu tekrar göreceğini biliyordu.

Flörtleri bir fırtına gibi güçlü, çarpıcı ve ısrarlı olmuştu.Birlikte yemek yemişler, dans etmişler, sıcak yaz gecelerinde mehtapta yan yana dolaşmışlardı.Siyah gökte ışıldayan yıldızların altında öpücüklerin tahrik edici çekiciliğini yaşamışlardı.Philip o yaz dilediğini yapmakta özgürdü, Jessica'nın da hiç dersi yoktu.Birbirlerini keşfetmek için dünyanın amanı varmış gibi geliyordu onlara ve onlarda bunu yapmışlardı.Kucaklaşmalarını derinleştirmek için hiç aceleleri yoktu.Philip, Jessica'yı ürkütmeyecek bir yol izliyordu.Sonunda birlikte yattıklarında bu, aralarındaki yakınlığın ve mahremiyetin mantıklı ve harikulade güzel bir sonucu gibi görünmüştü.

Geriye baktığında Jessica, Philip'le evlenmeden önceki yaz aylarını, tüm dünyanın kendilerine gülümsediği, birbirlerine dolanmış vücutlarının yarattığı yakınlığı hiçbir şeyin bozamayacağı büyüü günler olarak hatırlıyordu.

Ve Philip, o zamana kadar kimsenin yapamadığı kadar çok güldürmüştü Jessica'yı. Genç kadın onun keskin zekasına ve hiçbir şeyi takmayan, gözü kara cesaretine aşık olmuştu. Ama şimdi yanıldığını düşünüyordu. Philip'in soğukkanlı cesareti, çok derinlerdeki bir korkuyu maskeleymekteydi. Kısa evlilikleri süresince Philip, üç arkadaşının yarış sırasında öldüklerini görmüştü. Arabalarının taklalar attığını, sonra alevler içinde yanmaya başladığını izlemişti. Philip hiç acı çekmiyormuş gibi görünüyordu ama genç kadın, onun için için acı çektiğini biliyordu. Bir gün aynı şeyin başına geleceğini söyleyerek otomobil yarışçılığını bırakması için Jessica'nın yakarmalarını bir yana itmesine rağmen, korktuğu belli oluyordu.

Philip'i böyle katı bir insan haline getiren şeyin ne olduğunu öğrenmek istemiş ama hiçbir zaman başaramamıştı bunu. İlişkileri bozulmaya başlayınca, Philip'in zekası acı, incitici bir alaycılık haline almaya, küstahça ve düşüncesizce konuşmaları genç kadını avaz avaz bağırtacak kadar boğucu olmaya başlamıştı. Tıpkı gecenin gündüzü izlemesi gibi hayal kırıklığı da pembe hayalleri izlemişti. Sonunda Jessica, artık evlendiği erkeği ve o yüzüğü parmağına geçirmesini sağlayan duyguları tanıyamaz olmuştu. Philip'in istediğini sandığı gibi bir eş olmak için gerçekten çok uğraşmıştı. Jessica'nın bu çabası nedense yeterli olmamış, ne aman ve nasıl olduğunu bilmeden onu kaybetmişti. Tüm bildiği Philip'in artık kendisini istemediği, kendisine ihtiyacı olmadığını.

Evlendikten sonra katıldığı ilk yarış kesinlikle ispatlamıştı bunu. Philip'in arabasının yoldan çıkıp takla atarak ters dönmesini, hareketsiz vücudunun enkazdan çıkarılmasını korku ve acıyla izlemişti. Hastanedeki bekleme odasının gri ve kahverengi dekoru bir daha silinmemek üzere hafızasına kazınmıştı sanki. Doktorun yanına gelip Philip'in iyileşeceğini ama kendisini görmek istemediğini, odasına girmesine izin vermemeleri için ısrar ettiğini söyleyişini de ölünceye kadar unutamayacaktı.

Jessica şaşkın ve gururu kırılmış bir şekilde motel odasına dönüp çıplak duvarlara bakarak ağlamaya başlamıştı. İlk anlaşmazlık tohumları o zaman atılmıştı işte. Sonra bu giderek büyümüş, hayatlarının her yönüne dal budak salarak onları iki düşman kampa bölmüş ve geriye bir harabeden başka bir şey kalmayana kadar evliliklerinin temelini kemirip durmuştu.

Su kaynamaya başladı. Jessica tam elini çaydanlığa doğru uzattığı sırada birden bir şangırtı ve kırılan cam bir eşyanın çıkardığı sesi duydu. Gürültü üst kattan geliyordu. Bir an olduğu yerde donakaldı. Sonra koşarak mutfaktan fırlayıp yukarı çıktı.

Suluk soluğa Philip'in yattığı odanın kapısının önüne geldi. Çıt çıkmıyordu içerde. Onun böyle bir gürültüye rağmen nasıl uyuyabildiğine şaşarak kaşlarını çattı. Sonra, bu kadar uzun süre uyumasının çok garip olduğunu düşündü. Çok fazla uyuyan biri değildi eski kocası. Dün polislerin varlığına rağmen uyanmamasına da şaşırılmıştı, ama yolculuğun onu yorduğunu, bu yüzden derin bir uykuya dalmış olabileceğini söylemişti kendi kendine. Hem zaten hastaneden daha yeni çıkmıştı Philip.

Çalışma odasıyla öteki iki yatak odasına çabucak bir göz attı. Her şey yerli yerindeydi. O gürültü ve cam kırılmasına benzeyen sesler Philip'in odasından gelmiş olmalıydı. Hafifçe tıklattı kapıyı, sonra hemen elini çekip beklemeye başladı. Philip'i görmekten korkuyordu. Dün gece, karşılaşacakları anı düşünerek endişelenip durmuş, bu yüzden de doğru dürüst uyuyamamıştı. Sabah giyindikten sonra ilk işi, gözlerinin altındaki mor halkaları saklayan ustaca bir makyaj yapmak olmuştu. Dış görünüşü yalnız çok rahat bir gece geçirdiğini belli etmekle kalmıyor, Philip'in gelişine hiç aldırmadığını da vurguluyordu sanki.

Ama Philip'in hiç sesi çıkmayınca, bu sakın dış görünüşünün pek yararı olmadı genç kadına. Önce

şaşırdı, sonra aklı karıştı, en sonunda da müthiş bir öfkeye kapıldı.Eski kocasına duyduğu kızgınlık yüzünden yanakları kızarmış, gözlerine kararlı bir bakış yerleşmişti.Oyun oynamaktan nefret ederdi ve Philip'in şeytanca bir şeyler tasarladığı açıkça belli oluyordu.Eğer kapıyı açıp içeri girerse, büyük bir olasılıkla Philip'i yatakta oturmuş, gri gözlerinde alaycı bir ışıltıyla kendisine bakarken bulacaktı.Alaycı bir şeyler söyleyecek ve Jessica'nın kendisini huzursuz, beceriksiz biri gibi hissetmesine neden olacaktı.Philip Masters'in eski bir yöntemiydi bu.

Kapıya bir kez daha, hızlı hızlı vurdu.Bu kez daha hafif bir gürültü geldi içerden, sonra güm diye bir ses duyuldu.Genç kadın öylesine sinirlenip endişelenmişti ki, kapıyı ardına kadar açıp içeri girdi.

Yatak odası, fırtınaya tutulmuş gibiydi.Yatağın çarşafları buruş buruş edilip bir yana toplanmıştı, alttaki şiltenin bir kısmı görünüyordu.Yatağın yanındaki küçük komodin devrilmiş, üstündeki gece lambası yere düşmüştü; lambanın ampulü bin parçaya ayrılmış, altın renkli halının üzerine saçılmıştı.Lambanın yanda bir ilaç şişesi duruyordu.Kapağı açılan şişenin içindeki beyaz haplar da cam kırıklarının arasına yayılmıştı.

Jessica şok geçiriyormuşçasına etrafına bakındı.Gözleri banyonun aralık kapısına doğru dönünce, eşikten dışarı uzanan çıplak ayağı gördü."Tanrım!" diye inledi.Gururuyla ilgili düşüncelerini, yapmaya hazırlandığı konuşmayı, her şeyi unutarak banyoya doğru koştu.

Burası da felaketten payını almıştı.İçinde kokulu sabunlar bulunan cam kavanoz lavabonun altında yerde birkaç parçaya ayrılmış duruyordu.Duyduğu gümbürtünün nedeniyse Philip'ti.Dengesini kaybedip banyo perdesine tutunmuş olmalıydı.Düşerken perdeyi de birlikte sürüklemiş olmalıydı.

Jessica çabucak naylon perdeyi erkeğin üstünden çekti.Philip bir eli küvetin kenarından sarkmış, boylu boyunca yatıyordu yerde.Öteki kolu başının altındaydı.Göz kapakları oynadı ama gözlerini açamadı.Yüzüne ışık düşünce hafifçe inledi.Jessica, gördüğü şey karşısında donup kalmıştı.Ne yapacağını bilemiyordu.Philip'in üstünde yalnızca pijama pantolonu vardı.Bir parçası bacağındaki kocaman, ağır alçı yüzünden yukarı doğru kıvrılmıştı.

Genç kadın uzanıp yanağına dokununca ateşi olmadığını anladı.Ama, banyoya gelebilmek için gösterdiği çaba yüzünden bitkin düştüğünü gösteren hafif bir terle kaplıydı yüzü.Ve bu yüz, baygınlığına rağmen büyük bir acı içindeymişçesine, kül rengine dönmüştü.

Jessica yerdeki hapları hatırladı ve birden Philip'in neden o kadar derin bir uykuya daldığını anlayıverdi.Tamamen ilacin etkisindeydi herhalde.'Acaba doktorları dinlemeyip çok mu erken çıktı hastaneden?' diye düşündü.Tam Philip'e göre bir davranış olurdu bu doğrusu.Tavsiyeleri dinlemeyip, sanki hiçbir şey yokmuş, sağlam ve sağlıklıymış gibi zayıflığıyla savaşmak...

Daha önce de tanık olmuştu buna Jessica.Yarış sırasında geçirdiği kazada da başında meydana gelen travmaya da aldırmamıştı Philip, hemde dayanılmaz baş ağrılarına rağmen Bir keresinde de, ağır bir grip geçirirken, 39 derece ateş ile yarışmıştı.

Jessica, eğer baygın olmasa Philip'in müthiş utanacağını, kendini küçük düşmüş hissedeceğini biliyordu.Zayıflık göstermekten hep nefret etmiş, Jessica'nın yakınlık ve anlayış göstermesini hiçbir zaman istememişti.Genç kadın pek çok kişinin yakınlık ve sevgi aradığı anlarda onun insanlarla ilişkiye girmekten hoşlanmamasını hiçbir zaman anlayamamış ve sonunda Philip'in soğuk ve uzak tavrını o lanet olasıca gururuna ve inatçı kişiliğine bağlamıştı.

Şimdi kendinden geçmiş boylu boyunca yerde yatıyordu.O erkeksi canlılığı, yerini bir çocuğun çaresiz bağımlılığına bırakmıştı işte.Jessica, birden bu durumun gülünç kıldığı karşıtlığı fark ediverdi.Kendisi onunla ilgilenmek, ona bakmak hakkını kullanmak için kıvrılırken Philip onu reddetmişti hep.Ama şimdi artık Jessica onu istemezken Philip geri dönmüştü; hem de genç kadının verebileceği ilgi ve anlayışın en küçük bir kııntısına bile ihtiyaç duyarak.

Çömeliş genç adamın yanağına dokundu."Philip....Philip!" Tek başına onu yatağına götüremeyeceğini biliyordu.Israrla omzunu tutup sarstı."Uyan!"

Philip'in gözkapakları oynadı ve dudakları kımıldadı."Düştüm mü?" diye fısıldadı.

"Evet, düştün ama bir şeyin yok sanırım.Kalkmaya çalış."

Philip bir şeyler mırıldanarak başını kaldırmaya çalıştı ama başaramadı.Gözleri tekrar kapandı.

Jessica çileden çıkmaya başlamıştı."Philip! Doğrulmaya çalış.Burada kalamazsın."

Hafifçe kaşlarını çattı genç adam."Evde miyim?"

Ev ha? Jessica içini çekerek sabırsızlıkla baktı ona.Evine geldiğini mi düşünüyordu?Nerede olduğunu bilmeyecek kadar mı ilaçların etkisi altındaydı? "Pekala" dedi. "Evindesin ve yatağa yatman gerek."

Kolunu yakalayıp çekti. "Kalk Philip.Haydi, kalk."

Uzun bir süre onu doğrultmaya uğraştı, ama sonunda umutsuzluk içinde yere, Philip'in yanına çöktü.Genç adamı nasıl yatağına taşıyacağını düşünerek yüzüne bakınca, onun, kendisini süzdüğünü gördü.O gri gözler, tıpkı hatırladığı gibi parlak ve etkileyicidiler.Siyah saçları ve esmer teniyle çarpıcı bir zıtlık oluşturunyorlardı.Gözbebekleri bira irileşmişti.Jessica, onun dikkatini toplamaya çalıştığını fark etti.Birkaç kez gözlerini kırıştırdı.O çarpık, utanmaz gülümsemelerinden birini anımsatan bir şey belirip kayboldu yüzünde."Seninle burada karşılaşmak..." diye fısıldadı.

"Beğendim..."

Jessica ani bir öfkeyle, "Tanrı aşkına, " diye söylendi. "Komikliğin zamanı değil."

Kısa bir sessizlik oldu.Sonunda Philip, "Çok ciddiym, " diye mırıldandı.

"Bende öyle.Seni buradan çıkarıp yatağına yatırmak konusunda fazlasıyla ciddiym.Ama yardımın olmadan yapmam bunu.Şimdi seni kaldırmaya çalışacağım.Bana yardım et."

Philip kaşlarını çatarak, "Yürüyemiyorum" diye mırıldandı.

"Evet, görüyorum."

Genç adamı banyodan yatağına götürmek tam on dakikasını aldı Jessica'nın.Philip doğrulduğu zaman başı o kadar çok dönmeye başlamıştı ki, bir süre Jessica'ya dayanıp oturmak zorunda kalmıştı.Onu ayağına kaldırmak da başlı başına bir sorun olmuştu.Bir an ağırlığını alçılı ayağının üstüne vermek zorunda kalınca, acıdan neredeyse tekrar bayılacaktı genç adam.Philip'in bir kolu omzuna dayanmış olan Jessica, iki koluyla onun beline sarılıp onu dengelemeye çalışıyordu.Banyo kapısından yatağına kadar olan birkaç metrelik uzaklığı bir kaplumbağaya hızıyla alabildiler.Yatağına vardıklarında genç kadın rahat bir soluk aldı.

"Başardık."

"Yolun son kısmını sevdim." Philip'in dudakları iğneli bir alaycılıkla kıvrılmıştı."Virajlar harikaydı."

Jessica onun bu düşüncesizce sözlerini duymazlıktan geldi.Ter içinde kalan yüzüne, yorgunluktan ürperen vücuduna baktı."Uzan."

Philip güçlkle sırttı. "Haftalardır aldığım en iyi öneri," diye şaka yaptı, ama Jessica çarşafı düzeltip sıkıştırdıktan sonra uysalca uzandı yatağına.Belirgin bir bitkinlikle gözlerini kapadı.

"Ne zaman çıktın hastaneden?"

"Bugün günlerden ne?"

"Perşembe"

Philip gözlerini açmadı ama kaşlarını çatınca, Jessica, Düşünmenin onun için ne kadar zor olduğunu görebildi.Sonunda, "Çarşamba sabahı çıktım," dedi.

Genç kadın ampulün kırıklarına basmamaya çalışarak lambanın yanına doğru yürürken öfkeyle, "Deli misin sen?" diye söylendi. "Hemen evine gitmen gerekirdi."

Philip sersem sersem iki yana salladı başını."Buraya gelmem gerekiyordu."

Lambayı yerden alan Jessica, doğrulup ona doğru döndü. "Neden?" Cevap alamadı.Philip gene uykuya dalmıştı.

Şaşkınlık ve endişeyle içini çeken genç kadın banyoyu ve odayı toplayıp aşağı indi.Hap dolu şişe de elindeydi.Her zaman alışveriş ettiği eczaneye telefon edip ilacın adını verince, adam, uzun bir liste halinde yan etkilerini saymaya koyuldu.Philip, kendisini serseme çeviren ve ne yaptığını bilemez hale getiren son derece güçlü bir ağrı kesicinin etkisi altındaydı.Eczacı, ağrısı dayanılmaz bir hale gelmeden ilacı almamasını tavsiye etti.Telefonu kapattıktan sonra Jessica, Philip'in kaç hap içmiş olabileceğini düşündü.İlaç içmekten hoşlanmazdı hiç.Tanıdığı Philip, kendi kendine acı çekmeyi tercih ederdi.Demek, dayanılmayacak ıstıraplar içindeydi.'Böylesine acı çekmesi için doktor ayağına

ne yaptı acaba?’ diye düşündü.

Philip’le tekrar yüz yüze geleceği anı beklerken öylesine endişe ve gerilim duymuştu ki şimdi o an gelip geçtiğinde, hem de hiç beklemediği bir biçimde geçtiğinde, Jessica kendini tükenmiş ve Philip’e olan duyguları konusunda akli karışmış bir durumda hissediyordu. Philip’e karşı şefkat duymaktaydı.Onun şu anki durumuna üzülmemek insanlık dışı bir şey olurdu doğrusu.Ama intikam almak için hiçbir arzu duymaması Jessica’yı şaşırtıyordu.Evliliklerinin son yıllarında, Philip’in kendisine verdiği acının birazını olsun ona çektirebilmek için kendini, ruhunu şeytana satmaya hazır hissettiği çok olmuştu.Ama o yoğun öfkeden biraz eser kalmışsa bile, sabahki olaylar, kalanları da silip götürmüştü.Kuru, kıraç bir toprakta açan bir çiçek gibi, eski kocasına karşı içinde yumuşak, şefkatli, tatlı duygular giderek birikmekteydi.

Jessica, mutsuzlukla, üç yıllık bir aranın bile yok etmeyi başaramadığı cinsel çekiciliğin buna neden olduğunu düşündü.Philip’i yatağa götürürken onun tenini ve pürüzsüz cildinin altında kıpırdayan sert kaslarını parmaklarının altında olanca canlılığıyla hissetmişti.

Genç kadın, cinsel arzu duyma yeteneğini tümüyle yitirdiğini sanıyordu, ama Philip’in yanında iki dakika durması, bu düşüncesinin doğru olmadığını kanıtlamıştı Jessica’ya.Aralarındaki fiziksel bağ hep çok güçlü olmuştu ve uzun yıllar boyunca cinselliği inkar etmesine rağmen, ona dokunması, Jessica’nın bastırmaya çalıştığı özlemlerinin su yüzüne çıkmasına yetmişti.

Birden kafasına üşüşen anılardan kurtulmak istiyormuşçasına sıkı sıkıya yumdu gözlerini.Philip....dans ederken kendisini öpen Philip...esmer teni beyaz çarşafların arasında daha da belirgin, çıtır çıtlak yatan Philip...eli Jessica’ya uzanıyor, gözlerinin rengi duyduğu arzuya koyulaşmış...Bu aşk hayallerinin sonu yok gibiydi.Jessica dilediği an yüzlercesini anımsayabilirdi.

Dişlerini kenetleyip yumruklarını sıkarak, “Lanet olsun!” diye söylendi.Philip’i istemesinin, geçmişten yeniden diriltmek gibi olanaksız bir şeyi gerçekleştirmeye çalışmanın bir anlamı yoktu.İlişkileri çok yara almıştı.Philip’in soğukluğu ve düşüncelerini Jessica’yla paylaşmadaki gönülsüzlüğü, kendisinin aniden çılgınca bir öfkeye kapılması...ilişkilerini bozan, yaralayan şeylerdi bunlar.Çabucak ve kolayca öfkelenildiğini, öfkesini kolayca denetleyemediğini çok iyi biliyordu Jessica.Philip bir seferinde, “Çabuk seviyor, çabuk istek duyuyor ve çabuk kızırıyorsun,” demişti ve haklıydı.Ama Jessica, artık duygularını denetlemeyi öğrenmişti.

Peki neden geri dönmüştü Philip?Evlilikleri acı bir şekilde sona ermişti, ama boşanma konusu dostça halledilmişti.Philip’in yarışlardan kazandığı büyük paraların dışında pek bir şeyleri yoktu.Kocasının, kendisin ait bir ev sahibi olmak konusuna neden bu kadar ısrarla karşı çıktığını anlayamamıştı hiç.Son derece az eşyayla döşenmiş bir apartman dairesi Philip için yeterliydi.Sahip olma duygusu gelişmemişti.Boşanmaları sırasında her şeyi eşit olarak paylaşmışlar, değerli hiçbir eşyaları olmadığı için de aralarında tartışma çıkmamıştı.Şu anda Philip’in isteyebileceği hiçbir şeyi yoktu Jessica’nın.

Birden onun Washington’a saklanmak için gelmiş olabileceği geldi aklına.Basından kaçmak için eski karısının evinden daha iyi bir saklanma yeri olabilir miydi? Şansı kötüye dönen ve büyük bir olasılıkla ebediyen sakat kalacak olan philip Maters’ın, Jessica’nın yanında olabileceği hangi gazetecinin aklına gelirdi?Dedikodu sütunlarındaki haberler, boşanmalarının acı ve kesin olduğunu vurgulamıştı hep.Jessica, özel hayatıyla ilgili sırları kimin basına sızdırdığını hiçbir zaman öğrenememişti.

İçini çekerek kalkıp kahvaltı bulaşıklarını yıkamaya koyuldu.Philip’in neden geldiğinin bir önemi yoktu herhalde.Yürüyebilecek bir hale gelinceye kadar ona bakmaya, sonra da gitmesini istemeye karar vermişti.Özenle düzenlenmiş sakin yaşamını geri istiyordu.Araştırma ve yazmayla geçen günlerini, edebiyat çevresinden arkadaşlarını sakin ve yavaş yavaş akıp geçen yaşamını...O telaşlı reklam gezilerinden sonra yeni kitabına başlamak için sabırsızlanmaktaydı.Bekar annelerle ilgili olacaktı yeni kitabı.

Ve hepsinden önemlisi, yalnızlığın verdiği o huzur ve sükunu yeniden bulmak istiyordu.Bir erkeğin çıplak göğsünü gördüğünde içinde kıpırdayan cinsel dürtülere, Philip’in geniş omuzlarına

dokunduğunda duyduğu o sıcak ürpertilere ihtiyacı yoktu.Tüm istediği yalnız kalmaktı.

“Seninle mi kalıyor?”

Üç saat kadar sonra, birlikte yemek yerlerken sormuştu bunu Daniel.Şarap kadehini tutan eli havada kalakalmıştı.Yüzünde kuşku dolu, bir ifade vardı.

“Bir yere gidemeyecek kadar hasta.”

“O kadar hasta olamaz.” dedi Daniel, hafif bir alaycılıkla.“Washington’a kadar gelebildiğine göre....”

Jessica ikna edici olmaya çalışarak, “Birkaç güne kadar ayağa kalkar.Ondan sonra....” diye söze başladı ama Daniel sözünü kesti onun.

“Jessica, seni ilk tanıdığımda perişan bir haldeydin ve bu duruma gelmene neden olan kişi de bu adamdı.”

“Artık böyle bir gücü yok.”

Daniel öne doğru eğildi.Koyu renk saçlarındaki gümüş teller mum ışığında parlıyordu.“Jess, kendi daha fazla acı ve incinmeye açıyorsun.İki kitap yazmak ve çok satan kitaplar listesine girmek büyük başarı, ama bunlar koruyucu birer zırh olamaz her zaman.Masters’dan söz edildiğinde seni gözledim.Adını duymak bile üzüyor seni.”

Jessica inatla iki yana salladı başını.“artık üzüyor.”

Daniel sabırsız bir kızgınlıkla geriye doğru yaslandı, ama Jessica’nın topuz yapılmış saçlarındaki, klasik kesimli döpiyesinde ve pembe leylak rengi desenleri olan ipek bluzunda dolaşan gözlerinde hayranlık dolu bir bakış belirmişti.Kırk yaşlarında, karısını birkaç yıl önce kaybetmiş bir duldu Daniel.Kolejde okuyan bir kızı vardı.Kültürlü, zarif, ince zevkleri olan bir erkekti.Özenli ve şık giyinirdi.Philip’in akıcı, aldırılmaz, erkeksi çekiciliğinin ve zarafetinin zerresi yoktu Daniel’da ama Jessica onunla dolaşmaktan hoşlanıyordu.Washington’daki bütün iyi lokantaları bilir, yemek ve şaraptan anlardı.Bugün öğle yemeği yedikleri lokanta da böyle zarif ve lüks bir yerdi.Telefonda Jessica’ya, “Bir kutlama yemeği olacak” demişti.Genç kadın televizyon programlarına çıkarakülkeyi dolaşırken o da Her Şey Mübah’ın ucuz baskı hakkını satmıştı.Hem de sonunda altı sıfırı olan bir fiyata.

Jessica, Daniel’i üniversitedeki profesörlerinden birinin aracılığıyla tanımıştı.Hocası, hazırlamakta olduğu mastır tezinin kitap haline getirilebileceğini söylemiş ve onu Washington’daki edebiyat ajanlarından biriyle tanıştırmak istemişti.O günden beri Daniel, Jessica’nın edebi konulardaki işlerini yürütüyordu.Kayıp Ruhlar bir yıl içinde satılmış, Daniel hemen arkasından, genç kadını Her Şey Mübah’ı yazmaya teşvik etmişti.Fazlasıyla zeki ve akıllı bir iş adamıydı.Jessica’nın ününün yayılmasını sağlamış, yayıneviyle konuşarak kitabın reklamını yapmaları için onları ikna etmiş, kameranın karşısında rahat davranmasını öğretecek bir reklamcı bulmuştu ona.Jessica, o olmazsa mesleğinde ilerleyemeyeceğini biliyordu.

Daniel şimdi taktik değiştirmişti. “Masters neden geri döndü dersin?” diye sordu.

Jessica önündeki salatayla oynamaya başladı.“Sanırım basından kaçmaya çalışıyor.Ne kadar kötü bir biçimde yaralandığını bilmelerini istemiyordur.”

“Sana böyle mi söyledi?”

“Tam söyledi sayılmaz.”Philip hiçbir şey söylememişti ona.Evden çıktığı sırada hala uyuyordu.Onu kaldırmak istemeyen Jessica, başucuna kocaman bir bardak portakal suyula ne zaman geri döneceğini bildiren bir not bırakmıştı.

“Başka bir yere gidemez miydi?” diye ısrar etti Daniel.“Arkadaşları yada ailesi yok mu?”

“Philip daha küçük bir çocukken annesiyle babası boşanmışlar, sonra da hiç aldırış etmemişler ona.Seattle’da oturan bir kız kardeşi var, ama hiç görüşmezler.Arkadaşlarına gelince....” Jessica çaresiz bir tavırla omzunu silkti.“...Yalnızlıktan hoşlanır Philip.Hep öyleydi.”

Daniel bir an baktı ona, sonra kızgınlıkla salladı başını.“Niyetinin pek masumca olduğunu sanmıyorum.”

Jessica onu yatıştırmak isteyen bir tavırla, “Endişelenecek bir şey yok” dedi. “Sana söyledim.Philip benim için hiç bir şey ifade etmiyor.Yıllardır böyle bu.”

Daniel hiç aldırılmamıştı bu sözlerle.“Seni istiyor o” dedi.“O yüzden döndü.”

Jessica şok geçiriyordu.“Oh, hayır!” diye başını iki yana salladı.O eski acının gene içinde başladığını hissediyordu.“Hayır.Philip beni istemez artık.”

“Bir erkek fikrini değiştirebilir.”

Jessica gözlerini Daniel'in endişeli yüzünden kaçırarak bir başka çifte hizmet etmekte olan garsonu seyretmeye başladı.Philip, fikir değiştirecek erkeklerden değildi....asla! Defalarca, açıkça belli etmişti Jessica'ya onu istemediğini.Hayır, hastanede kendisini ziyaret edemezdi.Hayır, korku dolu yakarışlarına boyun eğip, kullanılması son derece zor olduğu bilinen o arabayla yarışa girmekten vazgeçmeyecekti.Ve, hayır, hayatını altüst edecek çocuklar istemiyordu. Gülümseyerek Daniel'e baktı tekrar. "Bir hafta içinde göndereceğim onu," dedi. "Gerçekten, endişelenecek bir şey yok."

Daniel uzanıp Jessica'nın elini ellerinin arasına aldı. "Ne olursa olsun, ben buradayım.Bunu biliyorsun, değil mi?"

Jessica onunla göz göze geldi. "Tabi Dan.Çok iyi bir arkadaşsın...hep öyle...destek oldun...öyle.." "Onu kastetmiyorum."

Neyi kastettiği açıktı.Üstü örtülü olmasına rağmen bir aşk ilanı, hatta bir evlenme teklifiydi bu.Jessica, Daniel'in kendisi için neler hissettiğini biliyordu, ama hep bu konuda düşünmekten kaçınmış, konuşmalarını özel, mahrem hale getirmemeye özen göstermişti.Onu sevmiyordu, ama bunu Daniel'e söylemeye de katlanamazdı.

"Dan, ben..."

"Şışşt, " diye gülümsedi Daniel. "Bir şey açıklamaya ya da tartışmaya gerek yok.Eğer Masters'la işler kötü gitmeye başlarsa, ki öyle olacağını biliyorum, benim yanında olduğumu bilmeni istedim.Bana anlattıklarına bakılırsa, şefkat ve duyarlıktan yoksun biri bu adam ve sen ikisine de ihtiyacı olan bir kadınsın.Seni üzmesine izin verme Jess.İncinmeni istemiyorum."

"İncinmeyeceğim.Philip'in düşündükleri beni ilgilendirmiyor."

Jessica'nın o zaman kadar söylediği gerçeklerden en uzak sözdü bu.Öğleden sonra Daniel onu evine getirip kapıya kadar yanında yürüdüğü sırada bunu iyice anladı genç kadın.Ayrılırken Daniel'i kucaklayıp yanağından öpmeye alışmıştı, hep yapardı bunu.Ama ön kapıya doğru yürürlerken, oturma odasının perdelerinden birinin hafifçe kımıldadığını fark edince, Philip'in uyanıp aşağı inmeyi başardığını anladı.Onun kendilerini gözetlediğini bilmek, müthiş rahatsız ediyordu Jessica'yı.Bu yüzden çok garip ve kaba davrandı Daniel'e.Telaşla ve kısaca kucakladıktan sonra baştan savma bir öpücük kondurdu yanağına.Daniel'in kendisindeki bu tereddüt ve telaşı sezdiğini anladı. Ama genç kadının koluna usulca dokunarak, "Söylediğimi unutma," demek yetindi."İhtiyacın olduğu anda hemen telefon et."

Jessica yutkundu.Ya Philip pencereyi açmış, konuşmalarını dinliyorsa!... "Ederim."

"Yarın ararım seni.Yapacak bir sürü işimiz var."

Sinirli bir gülümsemeyle, "Tamam," dedi.

Daniel onu yalnız bırakıp gitmek istemiyordu, açıkça anlıyordu bunu Jessica ve onun için üzülüyordu.Gerçekten hoşlanıyordu Daniel'dan.Entelektüel açıdan düşünce4leri çok iyi uyuşuyordu ve Jessica iş konusunda sonuna kadar güveniyordu ona.Ama ilişkileri bundan daha ileri gidemezdi.Bazen, "Keşke gidebilseydi," diye düşündüğü oluyordu Jessica'nın.Daniel'la geçecek bir yaşam sakın, rahat ve fazlasıyla uygar olurdu.

Tahmin ettiği gibi, Philip oturma odasında, kanepede yatıyordu.Koyu renk bir pantolonla pamuklu bir gömlek giymişti sırtına.Hala çok yorgun olduğu görülüyordu.Ama tıraş olup saçlarını düzgünce taramayı başarmıştı.Artık ilacın etkisi altında olmadığı belliydi.Onun aşağı nasıl inmeyi becerdiğini merak etti Jessica, ama Philip'in çelik gibi iradesini çok iyi biliyordu.Eğer Jessica'yı oturma odasında beklemek istemişse, merdivenlerden aşağı uçma ihtimali ya da kırık bir ayak gibi küçük engeller durduramazdı onu.

"Yemekte eğlendin mi?"

Jessica paltosunu çıkarıp holdeki dolaba astı."Çok hoştu."

"Kiminle gittin?"

"Ajanımla.Daniel Gilbert."

Philip onun oturmasını bakışlarıyla izledi."Çok başarılı biri gibi görünüyorsun Jess."

"Teşekkür ederim." Jessica, kendi mesleğinde yükselirken onun başarısızlığa uğramış olması karşısında Philip'in neler hissettiğini merak etti.Onun yaralanmasını asla istemezdi, ama bu durum tatlı bir tatmin duygusu veriyordu genç kadına. "Sen nasılsın?" diye kibarca sordu.

"Yaşarım herhalde."

"Yemek ister misin* Biraz çorba..."

"Şu anda yemekten söz etmek istemiyorum."

"Neden söz etmek istiyorsun?"

Philip geriye yaslandı kollarını başının altında kavuşturdu.Gömleği, kaslı geniş göğsünün üstünde gerildi. "Washington Anıtı."

"Washington Anıtı mı?"

"Ona tırmanacağım."

Jessica alaycı bir tavırla, "Dizlerinin üstünde mi?" diye sordu.İğne biçimi yüksek anıttaki yüzlerce basamaklı sarmal merdiveni düşünüyordu.

Philip ona parmağını sallayarak sırttı. "Belden aşağı vuruyorsun Jess.Sana yakışmıyor."

Genç kadın imalı bir tavırla onun ayağındaki alçıya baktı. "Mucizelere inanır mısın?"

Philip birden ciddileşiverdi. "Evet.Mucizelere inanmaya başladım."

Şaşkınlıkla baktı ona Jessica.Konuşma hiç de beklediği gibi gitmiyordu ve karşısındaki adam da hatırladığı Philip değildi kesinlikle.Eskiden tanıdığı Philip çok çalışmak ve kendine yeterli olmaktan başka hiçbir şeye inanmazdı.Sözlüğünde mucize diye bir şey yoktu.Eğer bir şeyi göremiyor, dokunamıyorsa, o şey yok demekti onun için...Örneğin aşk, ilgi, şefkat...

"Ne zamandan beri?" diye sordu.

"Kazadan beri." Jessica soru sorarcasına kaşlarını kaldırıncaya, "Hastane yatağı düşünmek için iyi bir yer," diye devam etti. "İnsan onun içinde yatarken günahlarını düşünmekten ve bir de..."

gülümsedi. "...Lazımlığı ne zaman getireceklerini merak etmekten başka bir şey yapamıyor."

Jessica, 'Pek değişmemiş,' diye düşündü.Hala kendisiyle ve çevresiyle alay edebiliyordu. "İnsan günahlarını düşününce ne oluyor peki?" diye sordu.

"Mucizelere inanmaya başlıyorsun."

"Anlayamadım."

Jessica'yı süzen gri gözlerde dikkatli, ciddi bir bakış belirdi ama sesi neşeliydi. "Orada yatıp geçmişti gözden geçirir, geleceği düşünürken, birden bir ilham geldi bana."

Belli belirsiz bir huzursuzluk duydu Jessica ama, aldırış etmedi buna.Aynı neşeli, şakacı tonla, "Dindar biri olduğumu bilmiyordum," dedi.

"Dinsel bir ilham değildi bu.Daha çok, " bir an sustu. "... evlilikle ilgili bir şeydi."

Jessica neden birden kalbinin ta içinde böylesine kesin bir acı duymuştu sanki? Boşandıktan sonra Philip'in başka kadınlarla birlikte olduğunu biliyordu.Evliliklerinin sona erdiğini bildiren o dedikodu sütunlarının yazarları, Philip'in evlilik sonrası ilişkilerini de hevesle izleyip okuyucularına aktarıyorlardı.Philip'in kadınsız yapamayan erkeklerden olduğunu biliyordu, ama gerçeğin böyle yüzüne çarpılmasından hiç hoşlanmamıştı.Bütün o kadınları bilmesine rağmen, onun tekrar evleneceğini hiç unutmamıştı.Philip'in de kendisi gibi evlilik kurumunu sevmediğini düşünmüştü hep.Kısa bir an içinde Philip'in yeni karısına karşı kıskançlığa çok benzer bir duygu hissettiğinde

şaşkınlıkla bunun nedenini merak etti.Philip hiçte bir mükafat sayılmazdı ve kendisi kesinlikle tekrar istemiyordu onu.

"Tekrar evleniyor musun?" diye sordu.

Philip başıyla onayladı onu. "Uzun bir süredir istiyordum, ama zamanı uygun değildi."

"Çok fazla yarış vardı herhalde," dedi Jessica aldırılmaz bir tavırla.Ellerini sıkıştırdığının, eklemlerinin bembeyaz kesildiğinin farkında bile değildi.

"Hep, mesleğimi her şeyimin üstünde tuttuğumu düşündün sen, öyle değil mi?"

Tabi öyle düşünmüştü ve birlikte geçirdikleri yıllara bakınca bunu yalanlayacak hiçbir şey göremiyordu.Yarış önce, kendisi en sonda geliyordu hep.Anıları bir yana itip Philip'in kendisiyle yüzleşmeye çalışmasına da aldırılmaz, "Düğün ne zaman?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum."

"Biraz ihmalci ve ilgisiz olmuyor mu bu?"

Philip gerindi."Şey, aslında henüz evlenme teklif etmedim."

"Ama, mucizelere inandığına göre, onun evet diyeceğine eminsin."

Başını salladı."Evet, onun gibi bir şey."

"Bu şanslı hanım kim peki?"

Philip biraz gözlerini yumdu, ama sonra olanca parlaklığı, olanca etkinliğiyle Jessica'nın yüzüne dikildi o gözler. "Sen Jess.Seninle evlenmek istiyorum."

Konu Başlığı: Ynt: Aşk Çıkageldi - Claire Harrison
Gönderen: elanor üzerinde Haziran 15, 2007, 09:01:59 ÖÖ

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jessica, sanki hayatında ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu Philip'e.Onu eskisinden daha zayıf olduğunu, çıkı elmacık kemiklerinin daha da belirginleştirdiğini, gözlerinin çevresinde kırışıklar oluştuğunu fark etti.Birden, gözlerinin önünde bir hayal belirdi.Philip o hantal yarış giysileri içinde, elindeki kaskı, güneşe karşı gözlerini kısarak az sonra yarışacağı piste bakıyor...O zamanda yüzü ve cildi, vaktinin çoğunu açık havada geçiren bir erkeğin sağlıklı görünüşüne sahipti.Jessica, anlaşmazlıklar ve kavgalar başlamadan önceki o yıllarda onu öylesine sevmişti ki...Son derece çekici ve gizemli bir erkekti.Jessica'nın anlayamadığı yalnızca hayranlık duyduğu sert bir kişiliği vardı.

Sonra, titrek bir sesle, fazla ikna edici olmayan bir tavırla güldü. "Şaka ediyor olmalısın."

Philip sırttı. "Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

"Ama biz boşandık!"

"Tanrım evet, " diye parmağını şaklattı Philip."Avukatım da böyle söylemişti."

Jessica, durumu hiçte komik bulmuyordu. "Philip, biz anlaşamıyorduk, unuttun mu?" dedi.

"Buna anlaşmazlık diyebilir miyim, bilmem. İkimizde çok gençtik.Sen yirmi üç yaşındayken, ben de yirmi beş.Sen nasıl eş olunacağını bilmiyordun; kendimin de nasıl koca olacağını bilmediğimden çok eminim."

Jessica'yı şaşırtan bir itiraftı bu, ama gene de ikna olmamıştı. "Haklısın," dedi. "Tekrar bir araya gelebilmemiz için bir mucize gerekiyor."

"Ve sen bunun mümkün olmadığını düşünüyorsun."

"Ben gerçekçiyim. Dürüst konuşmam gerekirse, yıllarca nefret ettim senden."

Philip alaylı bir tavırla bir kaşını kaldırdı. "Bir geçmiş zaman kipini kullanarak konuşuyorsa, her zaman bir umut vardır derler."

Jessica başını dikleştirdi. "Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

"Sahi mi Jess? Hissetmiyor musun?"

Yumuşacık bir sesle sorulmuştu bu soru, ama Philip'in gözleri dimdik bakıyordu ona. Jessica birden, Daniel'i kandırmayı başarmış olsa bile Philip'i aldatamadığını anladı.Evini temellerinden sarsan bir fırtınaya karşı ne kadar tarafsız ve duygusuz davranabilirse, Philip'e karşı da o kadar tarafsız ve duygusuzdu.Onun varlığı kendisini sinirli, güvensiz ve altüst olmuş hissetmesine neden oluyordu.Krem ve altın rengi tonlarla döşenmiş oturma odasının sakın ortamı olanca yakışıklılığıyla kanepede yatmakta olan bu adamın yaydığı erkeksi havayla dolmuştu sanki.

Boşandıktan sonra New York'ta kalmak istememişti. Kent kendisine yasaklanmıştı sanki.Annesiyle babası, bu evi kullanmasını önerdiklerinde, dört elle sarılmıştı bu fırsata.Philip'in anılarıyla dolu bir yerde yaşayamayacağını biliyordu.Ve şimdi de, onun burada bulunmasına, çevresinde ördüğü

pürüzsüz sükuneti altüst etmesine fazlasıyla içerlemekteydi.

“Washington’a, bana evlenme teklif etmek için mi geldin?” diye sordu soğuk bir sesle. Ayağa kalkmış, eteğini düzeltiyordu bir yandan da.

Philip gözlerini ona doğru kaldırdı. Bakışlarını ağır ağır giysilerinde dolaştırdı.Bu zarif kıyafetin altındaki şeyi hayal ediyor gibiydi.Jessica birden yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini hissetti.Ona karşı hiçbir şey hissetmediği yolundaki sözlerinin nasıl büyük bir yalan olduğunu hiçbir şey bundan daha iyi ispat edemezdi.

Philip sakin sakin, “Hem sana evlenme teklif etmek, hem de Washington Anıtı’na tırmanmak için,” diye cevap verdi.

Demek sorun buydu. Jessica yalnızca bir meydan okuma vesilesi, fethedilmemiş bir alandı demek Philip için.Evlilikleri tam bir başarısızlıktı ve Philip, yenilmezliğini, hiçbir şeyden yılmazlığını ispat etmek için bu işi bir kez daha denemek zorundaydı.Megan’ın aksini söylemesine rağmen, hiç değişmemişti işte.Acımasız bir yanı vardı Philip’in; şansı ne olursa olsun, kendi yolunda yürüme konusunda pervasız bir kararlılığı...Ve şimdi, artık araba yarışlarına katılamayacağına göre, kendisine düşman olan eski karısını yeniden kazanmaya çalışmaktan daha büyük bir kumar olabilir miydi? Jessica, onun hastanede yatarken bu konuyu kafasında ne kadar zaman tarttığını düşündü. Kendi acıma ve anlayış duygularını da soğukkanlılıkla tartıp planına katmış mıydı acaba?Yoksa yumuşak kişiliğinin, onun kollarına atılmasına neden olacağını mı hesaplamıştı?

Birden büyük bir öfkeyle sarsıldı. Eski kızgınlıklarının, düş kırıklıklarının yatağından taşan bir sel gibi, geçmişten şu ana aktığını hissediyordu. O sabah Philip’e duyduğu tüm şefkat ve anlayış bu selde boğulup gitmişti sanki. Öfkeyle, “Vaktini boşa harcamışsın,” dedi. “Seninle evlenmeyeceğim.”

Philip rahat, gevşek bir tavırla yatmayı sürdürüyordu. Tembel tembel gülümsedi ona. “Anıtı tırmanabileceğimi de sanmadığın duygusuna neden kapılıyorum acaba?”

“Sanmıyorum da ondan. Korkarım senin mucizelerinin hiçbirine inanmıyorum.”

Ondan sonraki hafta boyunca Philip’e duyduğu kızgınlık giderek azalmaya başladı. O öğleden sonra oturma odasına inme cesaretini göstermiş olmasına rağmen, günlerce merdivenlerden inemeyen, vaktini hep hasta yatağında geçiren birine sürekli kızmak olanaksızdı.Üstelik gerçekten acı çekiyordu.En usta aktör bile, alçılı ayağının üstüne birazcık ağırlık verince ağrıdan bembeyaz kesilen bu yüzü, birden ter içinde kalan bir bedeni taklit edemezdi.Jessica onun yemeğini tepsiyle odasına çıkarıyor, yataktan banyoya kadar olan kısacık yolu bile gidemediği için yürümesine yardım ediyordu.Philip ağrı kesici almaksızın uzun süre acıya katlanamıyordu.

Bu arada Jessica onun nasıl sakatlandığını da öğrenmişti. Philip bir rampaya öylesine büyük bir hızla çarpmıştı ki, gaz pedalının altına sıkışan sağ ayağı, kendisi arabadan dışarı fırlarken yarış botundan çıkmış ve çıplak bir halde kapının kızgın metaliyle yavaş yavaş yanmakta olan plastik koltuğun arasında kalmıştı.Çevreden yetişenler benzin deposu patlayıp araba tamamen yanmaya başlamadan birkaç saniye önce onu çekip kurtarmayı başarmışlardı ama yardım, ayağını kurtarabilecek kadar çabuk gelmemişti ne yazık ki.Topuğunda ve bileğinde bir sürü kemik kırılmış, ayağı derin bir şekilde yanmıştı.Saatler süren ameliyat sonunda doktorlar iyileşmesinin çok zor ve ıstıraplı olacağını bildirmişlerdi.Philip bundan sonra hep aksayarak yürüyecek ve bir daha asla yarış otomobili kullanamayacaktı.Ayak bileği tüm hareketliliğini yitirmişti çünkü.

Genç adam bunu söylediğinde Jessica gözlerini kaçırmıştı. Onun gözlerindeki kasvetli, acı ifadeyi görmeye dayanamıyordu çünkü. Kendisini bir sakat olarak düşünmenin Philip için ne kadar zor

olduğunu biliyordu. Hep sağlığına ve vücudunun dinçliğine dikkat etmiş, fiziksel yeteneklerine olağanüstü güvenen bir erkeğin o bilinçsiz zarafetiyle hareket etmişti o güne kadar.

Otomobil yarışçılığının sona ermesini, Jessica'nın sandığından çok daha rahat ve kolay kabullenmiş görünüyordu. Ama ömrünün sonuna kadar topallayacağını bilmek ve bu gerçeği kabullenmek Philip için çok zor olmuştu. Bunu açıkça görebiliyordu genç kadın. Düşüncesizce, neredeyse kaba denilebilecek bir tavırla konuşmasına, iğneli sözler söylemesine rağmen, bu konudaki duyguları öylesine belirgindi ki, Jessica onun yerine acı çekiyordu.

"Artık dans etmek yok," derken, gülümsemesi öylesine zorlamaydı ki, tüm kızgınlığını unutan Jessica onun elini avuçlarının arasına aldı.

"Zaten çok güzel fokstrot yapamıyordun."

Philip onun elini tutup kaldırdı ve dudaklarını avucuna bastırdı. Jessica, adeta ateşe değmiş gibi hemen geri çekti elini. O dudaklar cildine değdiğinde içini kaplayan ürpertiden ve onun gri gözlerindeki, her şeyi anladığını belli eden o parıltıdan nefret ediyordu.

Ne Philip'in evlenme önerisinden, ne de Jessica'nın bu öneriye gösterdiği tepkiden hiç söz etmediler. Birlikte olduklarında tartışma çıkarmayacak havadan sudan konulardan söz ediyorlar, Philip'in doktorla olan randevusundan konuşuyorlardı. Georgetown Hastanesi'nde görevli bir ortopedist uzun ve ayrıntılı bir fizyoterapi uygulayacaktı genç adama.

Philip ilacın etkisiyle uzun süre uyuyor, Jessica da vaktini çalışma odasında, dikkatini bekar anneler üstüne toplamaya çalışarak geçiriyordu. Konuyla ilgili tüm kitapları, yazıları ve notlarını çalışma masasının üstüne dizmişti ama bütün gün boş boş oturup güneş ışığında yüzen toz zerreciklerini gözlemekten başka iş yapmıyordu. Düşünceleri de, tıpkı o zerrecikler gibi dolanıp duruyordu kafasının içinde.

Daniel telefon ettiğinde onu bu garip, tembel ruh hali içinde buldu. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Gitmiyor," diye itiraf etti genç kadın.

"Masters seni rahatsız mı ediyor?" Her arayışında soruyordu bunu.

"Hayır, hiç etmiyor. Hem, fizyoterapi başladığında, vaktinin çoğunu hastanede geçirecek."

"Bir hafta içinde gideceğini söylemiştin sanırım."

Jessica adamın kavgacı ses tonunu duyunca içini çekti. "Nasıl atabilirim onu evden? Yaralı ve sakat."

"Ve seni sömürüyor Ne zamandan beri hemşire ya da hizmetçi oldun? Jess, tanrı aşkına, eşyalarını toplayıp gitmesini söyle ona."

"Belki daha iyileştiğinde..."

Daniel ikna edici olmaya çalışarak, "Çok yumuşak davranıyorsun," dedi. "Mantıklı ol. Bu adam senin için hiçbir şey ifade etmiyor ve hem zamanını hem de enerjini boşa harcamana neden oluyor. Neden buna katlanıyorsun?"

Bu soruyu son bir haftadır Jessica da kendi kendine sorup durmuş ve bir yanıt bulamamıştı. "Bil...bilmiyorum" dedi.

Daniel derin derin içini çekti. "Pekala. İşimize dönelim. Kitap ne alemde?"

"Bir satır bile yazamadım. Konsantre olamıyorum."

"Bana kalırsa ilgi alanından uzaklaştın Jess. Bütün sorun bu.Öteki iki kitabın kendi deneyimlerinden kaynaklanıyordu.Onları yazarak kendini ödüllendirmiştin.bu kez konu çok ilgisiz."

"Ama iyi bir konu."

"Bir önerim var. Cevap vermeden önce üstünde iyice düşünmeni istiyorum." Bir an sustu.
"Boşanmış erkekler hakkında bir kitap yazmaya ne dersin*"

Jessica şaşırıp kalmıştı."Şaka mı ediyorsun? Ben..."

Daniel onu sakinleştirmek ister gibi, "Bir dakika durda dinle," diye mırıldandı."Böyle bir kitap yazman için bir sürü neden var. Birincisi, konuyu ters bir açıdan ele alan bir kitabı zaten yazmış bulunuyorsun. İkincisi, eleştirmenleri şaşırtıp utandıracaksın; senin açık fikirli biri olduğunu kabul etmek zorunda kalacaklar. Üçüncüsü, Masters'ı evinde tutmakta ısrar edeceksen, elinin altında inceleyebileceğin güzel bir örnek olacak."

"Philip'le röportaj yapmamı mı öneriyorsun?" diye dehşet içinde sordu Jessica."Bu tarafsız bir gözlem olmaz ki."

"Hayır. Ama bir başlangıç noktası olabilir. Bilgi ve fikir edinmen için bir başlangıç."

Jessica bir an sesini çıkarmadı. Sonra, "Bu fikri kolayca satabilirsin, değil mi?" diye sordu.

"Jess, senin alışveriş listeni bile satabilirim ben. Ama boşanmış erkeklerle ilgili bir kitap, hele senin tarafından yazılmış olursa, zaten çok çekici gelir okura. Önünde altı sıfırı olan bir gelirden söz ediyoruz gibi geliyor bana."

Jessica öneriyi kafasında tartmaya başlamıştı. Dalgın dalgın, "Para sorun değil," diye söylendi.

"Ama olması da kimseye zarar vermez. Hem bu konuyu Masters açısından da düşünmeni öneririm."

Jessica kulağından uzaklaştırıp şaşkınlıkla baktı ahizeye. Sonra gene kulağına götürüp, "Neden söz ediyorsun sen?" diye sordu.

Parasız kaldığı için sana dönmüş olabileceği hiç aklına gelmedi mi Jess?"

Hayır, hiç düşünmemişti böyle bir şeyi. Aslında, hep Philip'in çok zengin olduğunu düşünmüştü Jessica.Çok para getiren bir sürü yarış kazanmıştı ve otomobil lastikleri, motor yağları gibi ürünlerin reklamını yaparak da dünyanın parasını kazanıyordu.Evlilikleri sırasında tartışmalarına neden olmayan tek konu paraydı.Jessica onun ne kazandığını tam olarak hiçbir zaman öğrenememişti, ama bankada her zaman para olurdu ve kendisi de o parayı dilediği gibi harcamakta özgürdü.

Philip'i bir mirasyedi gibi hayal edemiyordu bir türlü. Daniel'in aksine, Philip giyim kuşama, lüks lokantalara ya da güzel, pahalı şaraplara hiç aldırmazdı.Blucin ve gömlek giymeyi takım elbise ve kravata, kocaman köfteli bir sandviçi Fransızca isimli pahalı yemeklere tercih eder ve asla içki içmezdi.Refleksini ya da konsantrasyonunu etkileyecek hiçbir şey almazdı.Jessica'nın hatırlayabildiği tek para harcama alanı pahalı yarış alet-edavatıydı ama onlara bile aşırı bir masraf yapmazdı.

Masanın başında oturup Daniel'in sözlerini düşündü uzun bir süre. Sonunda birini reddedip ötekini kabullendi.Philip'i bir asalak, bir otlakçı olarak asla düşünemezdi, ama üstünde yeteri kadar çalışırsa, boşanmış erkekler konusunda bir kitap yazmayı düşünebilirdi.Hem de konu ilgisini de çekiyordu aslında.

Bekar annelerle ilgili kitapları ve notları dolaplardan birine kaldırıp Philip'in öyle yemeğini hazırlamak için mutfağa gitti.

Elinde tepsiyle yatak odasına girip tepsiyi Philip'in önüne yerleştirirken hala gülümsüyordu. Genç adam merakla ona baktı, sonra önündeki şehriyeli tavuk çorbası dolu kaseye bir göz attı.

Kaseyi karıştırıp kaşığına dolan şehriyelere baktı ve hemen hiç tavuk eti bulunmayan çorbaya yüzünü buruşturarak, "Tavuk bunun içinden yürüyüp geçti mi, yoksa üstünden mi uçtu?" diye sordu. Blucin ve koyu renk bir gömlek giymiş, yatağın üstüne uzanmıştı.Bir yanında bir sürü kitap, öbür yanında da kağıtlar yığılıydı.Jessica, kağıtların bir kısmının üstünde alt alta yazılı rakamlar, bir kısmında da yazılar bulunduğunu gördü.Sanki hesap yapıp not çıkarıyordu Philip.

Neşeli bir sesle, "İyileşmeye başlıyor olmalısın," dedi."Giderek suratsız ve şikayetçi biri olmaya başladın." Peçetesini uzattı."Gerçekleşmesi olanaksız arzuları bulunan, şakadan anlamayan ve kendisine fazlasıyla acıyan kullanılmış bir oto yarışçısı..."

Genç adam yan gözle baktı ona."Artık kızgın değilsin, demek."

"Saçma bir düşünce bu."

Philip çorbasından bir kaşık aldı."Neden?"

Jessica yatağın yanındaki sallanan koltuğa oturup çıplak ayaklarını yatağa dayadı. Parmaklarını oynatırken, "Çünkü," dedi."İkimiz evlilikten öylesine farklı şeyler bekliyoruz ki, sonunda gene fikir ayrılığına düşüp kavga etmemiz kaçınılmaz."

"Belki ikimizde değişmişizdir."

"İnsanların kişiliklerinin temelde değişmeyeceğine inanıyorum. Yoksa sen inanmıyor musun?"

Jessica koltuğu yavaş yavaş sallamaya başladı."Araba yarışçılığının yerine başka bir şey koyabilirsin Philip, ama tıpkı yarışçılığa olduğu gibi, o yeni şeye de kaptırırsın kendini."

Soğuk bir tavırla gülümsedi Philip. "Zaten bırakacaktım o işi."

"Sahi mi?" Jessica biraz şaşırmişti. Yarış Philip'in tek yaşam biçimiydi.

"Kazanmak çekiciliğini kaybedip işin heyecanını değil de yalnızca tehlikeli yönlerini görmeye başlamışsan, bırakmak zamanı gelmiştir demektir."

"Ben o işte hiçbir zaman çekici ve heyecan verici bir yan bulamadım." Hafifçe ürperdi. "Doğrusunu istersen, her zaman nefret ettim ondan."

Ama benimle otomobil yarışçısı olduğum için evlendin."

Jessica birden kasıldı. "Seninle evlendim, çünkü..." Sustu. 'Sevgi' sözcüğünü kullanmak

istemiyordu o anda.

Kucağındaki tepsiyi komodinin üstüne koyan Philip sert bir sesle, "Benimle evlendin," dedi. "Çünkü, arabalarının arka koltuklarında güvenli, küçük oyunlar oynayan o çocuksu erkek arkadaşların gibi değildim."

Jessica kızardı. "Bundan söz etmenin bir anlamı yok."

"Neden olmasın?"

"Geçmişini kurcalamanın ne anlamı var?Yeniden yürümeyi başarınca gideceksin ve"

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Jessica, korku ve şaşkınlıkla baktı ona. "Gitmen gerek. Burada yaşamıyorsun...burası benim evim ve ben eğer..."

"Biz evliyiz."

Çıldırması mıydı bu adam? Geçirdiği kaza ve çektiği acılar yüzünden aklını mı kaçırmıştı?Ama hiçte çılgın biri gibi görünmüyordu.Üstelik o gün ağrı kesici almadığını da biliyordu Jessica."Philip..." diye itiraz etmeye çalıştı.

Philip elini uzatıp Jessica'nın ayak bileğini tuttu."Jess, işe olumlu açıdan bakmıyorsun."

Genç kadın ayağını çekmedi. Onun parmaklarını teninde hissetmek çok hoşuna gidiyordu.Kulaklarına inanamıyormuş gibi, "Evliliğe olumlu bakmak mı?" diye sordu.

"Hımm." Philip elini kaydırarak ayağını tuttu bu kez. Baş parmağıyla tabanında küçük daireler çizmeye başladı. "Sorunları çözmek için iki kafa birden düşünecek."

Jessica huzursuzca kımıldandı. Bir yandan ayağını geri çekmek istiyor, bir yandan da, genç adamı parmaklarının yarattığı o duyguları daha da fazlasıyla hissetmek istiyordu. "Birarada yaşarken sorunları çözmeyi beceremiyorduk."

Philip ona aldırmadı. Elini biraz daha yukarı kaldırıp ayak parmaklarını dibinden yakaladı. "İki banka hesabı birden olacak." İşaret parmağıyla, başparmağının yanını okşuyordu.

"Ben kendimi kimseye bağımlı olmayacak kadar zengin buluyorum." Sesi biraz titrek çıkmıştı.

Başparmağını onun parmaklarının arasında dolandırdı Philip. "Ve iki vücut..."

"Philip!"

Genç adam onun ayağını çekmesine izin vermedi."Kabul et Jess. İki vücut birden daha iyi.Yoksa unuttun mu?"

Jessica bakışlarını onun kısalmış gümüş rengi gözlerinden kaçırmak istiyordu, ama yapamadı bunu. "Unutmadım."

"Yatağa, yanıma gel."

Jessica başını iki yana salladı. "Hayır."

“Ama istiyorsun.”

“Hayır!”

Philip’in, Jessica’nın ayağını tutan parmakları kasıldı. “Yalancı.”

Tabi yalan söylüyordu. Birden kasılan vücudu ve içini kaplamaya başlayan sıcaklık açıkça gösteriyordu yalan söylediğini. Jessica, ona karşı duyduğu cinsel açlığı bastırabilmek için neden ona olan öfkesini yardıma çağırmadığını anlayamıyordu. Kendisini nasıl küçük düşürdüğünü, hatalarını ve en son olarak da o küstahça evlilik önerisini düşünmeye çalıştı, ama ne yazık ki kafasının içinde, karşısında yatmakta olan bu erkeği istediğinden başka hiçbir düşünce şekillenemiyordu. O da uyarılmıştı, açıkça görebiliyordu Jessica. Genç kadın uzanıp ona dokunmak, onu zevkle, arzuyla inletmek için içinde kabaran dürtüyü bastırmaya çabaladı. Koltuğun kollarını sınımsız tutarak, “Seks, fikrimi değiştirmez,” dedi.

Philip onun ayağını bırakıverdi. “Ama çok iyi olacaktı, öyle değil mi?”

“İyi olması neyi değiştirecekti ki?”

Philip kısaca, “Biz birbirimize çok iyi uyuyoruz,” dedi. “Herkes böyle olmaz.”

İyi ne kelime, mükemmel uyuyorlardı. Philiple sevişme her zaman çok iyi olmuştu. Jessica yatakta geçirdikleri o uzun, baştan çıkarıcı saatleri anımsadı. Ona karşı direnmeyi hiçbir zaman başaramamıştı. En acı kavgaları bile, genellikle, ihtiras dolu bir sevişmeyle sona ererdi.

Hayır, cinsel açıdan nasıl uyuştuklarını unutmamıştı, ama öteki şeyleri de unutmuş değildi. Doğrulup ayağını çekti yataktan, “Maalesef,” dedi. Sesi sakın ve biraz alaycıydı. “Evlilikte seksten başka şeyler de var.”

“İkimiz de evlilik hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Ne benim anne babam, ne de seninkiler pek iyi örnekler sayılmazlar.”

Jessica hayretle, “Nasıl söylersin bunu?” diye sordu. “Benim annemle babamın mükemmel bir evlilikleri var.”

“Ya?” Sorarmış gibi baktı genç kadına. “Senin ‘mükemmel evlilik’ ölçün ne peki?”

“Her şeyden önce, çok iyi uyuyorlar. Birlikte yaşlandılar ve kavga etmediler hiç.”

“Kavga etmemek sağlıklı bir şey mi?”

Jessica hayretler içinde kalmıştı. “Yani sen şimdi bizim ilişkimizin sağlıklı olduğunu mu düşünüyorsun?”

Philip içini çekti. “Jess, senin annenle baban, bugüne kadar gördüğüm en ölü evliliği sürdürüyorlardı. Ne ateş, ne tutku vardı evliliklerinde.”

Jessica fena halde bozulmuştu. Kuşku ve inanmışlıkla doluydu. Anne ve babasının evlilikleri, gördüklerinin içinde en mükemmel olanıydı. Çocukluk günlerini mutlu, sıcak bir kır manzarası gibi görürdü o. Ailesinin her üyesinin uyum ve iş birliği içinde çalıştığı, sıcak, yakın anlar olarak... Philip ne cesaretle, bu evliliğin ölmüş olduğunu iddia edebiliyordu?

“Sen delisin” dedi öfkeyle. “Onlar iki arkadaştı. Daha fazlası değil. Baban avukat bürosuyla

meşguldü, annen de kendini öğretmenliğe vermişti. İkisi de kendi yollarına gittiler. Ailedeki tek ortak şey sendin.”

“Eğer evlilikleri o kadar kötüyse, neden bir arada kaldılar peki?”

Philip geniş omuzlarını silkti. Yorgun bir tavırla gözlerini ovuşturdu. “Nedenini kim bilebilir? Herhalde sana güvenli bir yuva sağlamak istediler. Sonra, boşanmanın skandal sayıldığı bir dönemde büyümüşlerdi.”

Philip’in, mutlu çocukluğunu yalanlamaya çalışmasına öfkelenen Jessica birden ayağa fırladı. “Şimdi de, kendi ailede gizli bir cevher bulunduğunu söyleyeceksin sanırım,” diye saldırdı ona.

Philip öfkeyle baktı ona. “Onların ilişkileri tam anlamıyla kokuşmuştu ve sen de bunu biliyorsun.”

Jessica birden duyduğu düşmanlığı, kini kusuverdi. “Biliyor musun Philip, beni hep kıskandın sen. Annemle babamın beni sevip korumalarına dayanamıyordun. Evliliklerine yaptığın bu saçma saldırı da bu yüzden, değil mi?”

Philip, “Evet, kıskandım,” diye kabullendi. Sesi sakın ve alçaktı.

Jessica zafer kazanmış bir edayla, “Kıskançlık mantığını köreltmiş,” dedi.

Philip, sanki onu hiç duymamış gibi, “Hayatın sana istediğin her şeyi vereceğine olan güvenini kıskanıyordum,” diye sürdürdü sözünü. “Annenle baban neden oldu buna. Sana oyuncaklar, kitaplar, bisikletler, küçücük canının istediği her şeyi aldılar. Annenin bana gururla albümü göstermesini hiç unutmadım. Jessica paten yapıyor... Jessica bale pabuçlarıyla... Jessica annesinin diktiği tuvaletin içinde bir okul temsilinde...Sevginin ve paranın satın alabileceği her şeye sahip Jessica.” Başını kaldırıp dimdik genç kadının yüzüne baktı. “Evet, küçük bir oğlan çocuğu, ailesinden kavga ve acıdan başka hiçbir şey görmemiş bir çocuk olarak seni deli gibi kıskandım.”

Jessica ellerini sımsıkı birbirine kavuşturmuş, parmaklarını sıkmaya başlamıştı. “Senin için üzuldüm,” dedi alçak bir sesle. “Sana yapılanlara her zaman üzuldüm.” Başlangıçta üzülmüştü, ama bu acıma duygusu giderek sabırsızlığa ve sonunda da kızgınlığa dönüşmüştü. Philip’in annesiyle babasını yalnızca onu soğuk, sert ve dünyaya metelik vermez biri haline getirdikleri için suçlayabilirdi. Geri kalanını Philip kendisi yapmıştı.

Genç adam hafifçe çattı kaşlarını. “Ama bir şeyi kıskanmadım. Bütün o sevgi ve eli açıklığın kötü bir yanı olduğunu da görebildim.”

Jessica alaylı alaylı, “Sahi mi?” dedi.

“Bunu söylediğim için özür dilerim Jess, ama bunlar seni lanet olası, şımarık bir yumurcak haline getirmiş.”

Jessica yatak odasının kapısını arkasından çarparak kapatırken öfkeden titriyordu. Philip’e vurmak, onun kendisini incittiği gibi incitmek istemişti. ‘Şımarık yumurcak!’ Kendisine böyle bir şey söylemek hakkını nereden alıyordu bu adam? Hep, her şeyin kendi istediği gibi olmasını isteyen, ısrar eden o olmamış mıydı? Jessica, kendisi için önemli olan her şeyden vazgeçtiğini hissedinceye kadar her dediğini yaptırmamış mıydı? Çıplak apartman dairelerinden, Philip gittiğinde geçirdiği uzun, yalnız gecelerden ve birlikte geçen yaşamlarının boşluğundan nefret etmişti Jessica. İnsanın kocasından sevgi ve ilgi istemesi, şefkat ve korunma beklemesi şımarıklık mıydı?

Merdivenin başına gelince, yatak odasına gidecekmiş gibi geri döndü. Philip'le kavga etmek istiyor, içini dolduran ve dışarı taşmak için bahane arayan öfkeyi hissedebiliyordu. Derin bir soluk alıp sakinleşmeye çalıştı. Neden Philip her zaman sınırlarını bu kadar çabuk bozmayı ve kısa zamanda kendisini kavgacı biri haline getirmeyi başarabiliyordu?

Kapalı kapıya baktı ve soğukkanlılıkla, Philip'in gitmesi gerektiğine karar verdi. Gerekirse polis bile çağırırdı. Kişiliğine ve ailesine hakaret edilmesine, leke sürülmesine oturup ses çıkarmadan katlanacak değildi.

Merdivenlerden aşağı bakarken, birkaç güne kadar Philip'i göndermeye karar verdi. İlaç kullanma ihtiyacı giderek azalıyor, alçılı ayağının üstüne, fazla acı duymadan basabiliyordu. Yanında getirdiği kol değneklerini şimdiden iyi kötü kullanmaya başlamıştı.

Nekahet dönemini New York'ta geçirmemesi, ya da Washington'da hastaneye yakın bir oda tutmaması için hiçbir neden yoktu. Jessica'yı daha fazla kandıramayacağını, eski karısının kendisinden kurtulmaya kararlı olduğunu öğrendiği anda Philip'in yüzünde belirecek ifadeyi düşününce büyük bir tatmin duydu.

Çalışma odasına girerken, yalnız kalabileceği düşüncesi içini sevinçle doldurdu. Boşanmış erkekler konusunda bir kitap yazmaya kesinlikle karar vermişti. Bu konuyu düşündükçe, daha da hoşlanıyordu. Yapacağı araştırmaların sonunda, erkekler ve özellikle onların boşanmış olanları hakkındaki düşüncelerinin, doğrulanacağına olan inancı giderek artmaktaydı.

Masaya oturduğu sırada telefon çaldı.

Arayan Megan'dı. Sesi sevinç, mutluluk ve kahkaha doluydu sanki. "Tahmin et," dedi.

"Neyi?"

"Bebek geliyor."

Jessica birden heyecanla olduğu yerden doğruluverdi. "Şimdi mi?"

"Yo, hayır. Hiç acelesi yok. Benim gibi tembelin biri olacak."

"Neredesin?"

"Bebek odasında. Salıncaklı koltukta sallanıyorum. Bir yandan da yatağın üstündeki oyuncakları seyretmekteyim."

,Jessica birden korkunç bir fikre kapıldı. Megan hep biraz eksantrik davranırdı ama... "Meg, sarhoş musun?"

"Tabi ki değilim. Sadece doğumu beklemenin keyfini çıkarıyorum, o kadar."

"Simon orada mı?"

"Hayır. Ona haber vermedim henüz. Öğrenince deliye dönecek. Kayınvalidem de hemen fal bakmaya başlayacak. Sonra...ay!..."

Megan'ın kesik kesik soluk aldığını duyan Jessica ahizeyi sıktı elinde. "İyi misin?"

"Soluk alma egzersizimi yapıyordum. Biliyor musun, Simon da benimle birlikte kursa geldi ve benden daha iyi beceriyor bu işi." Kıkırdadı.

"Meg, ciddi ol. Sancıların sıklığı ne?"

"On dakikada bir geliyor. Heyecanlanacak bir şey yok."

"Telefonu kapatır kapatmaz Simon'ı arayacağına söz ver."

"İşte her zamanki pratik ve becerikli Jessica... Tabi arayacağım onu. Kıyamet kopmadan birkaç dakika kendi başıma kalmak istedim, o kadar."

"Eşyalarını topladın mı? Hastaneye gitmeye hazır mısın?"

"Simon o işi bir ay önceden yaptı. Aileden birinin böyle düzenli olmasını sağladığı için şansıma şükrediyorum. Bana kalsa, bebek bir peçeteye sarılırdı. Halbuki şimdi, bir orduya yetecek kadar bezi ve...Of, gene geliyor, bekle."

Jessica onun soluklarını dinlerken öleceğini sandı. Megan soğuk kanlı olabilirdi, ama sanki doğuran kendisiymiş gibi, o acıyı ta içinde hissediyordu Jessica.

Hattın öbür ucunda soluklar gene normale döndü ve Megan'ın neşeli sesi duyuldu. "Jess, hiç fark ettin mi, Simon'la ben rollerimizi sık sık değiştiriyoruz."

Jessica konunun değiştirilmesine izin vermedi. "Meg, şimdi kapatıyorum. Hemen Simon'u aramanı istiyorum. Sinirlerimi bozuyorsun."

"Tamam, tamam. Ama bana bir şey için söz vermeni istiyorum."

"Gevezeliği bırakıp telefonu kapat da, ne istersen yaparım."

"Söz ver. Philip'le sen bebeğin vaftiz annesiyle vaftiz babası olacaksınız."

Jessica bir saniye kadar sesini çıkaramadı. Megan, "Simon da istiyor," diye sürdürdü sözünü.

Jessica, "Onun burada olduğunu biliyordun," dedi usulca.

"Aman Jess, kızma. Hamile kadınlara kızmak yasaktır ve..."

"Eve geldiğimde onu bulacağımı biliyordun."

Megan içini çekti. "Pekala. Biliyordum."

"Megan!Ne hissettiğim konusunda bir fikrin var mı?Neler çektiğim konusunda?..."

"Philip değişti. Fark ettin mi?" sesi umutluydu.

"Hiçbir şey fark etmedim," dedi Jessica hiddetle. "her zamanki gibi soğuk, gururlu ve küstah."

Megan, "Değil," diye karşı çıktı. "Onu hastanede gördüm. Uzun uzun konuştuk."

"Kendi başına yürümeyi başarır başarmaz onu kapı dışarı edeceğim."

"Jess!" Megan donup kalmıştı. "Jess, bu sana yakışmaz. Philip'in söylediği..."

"Benimle tekrar evleneceğini sanıyor."

Megan bir an sesini çıkarmadı. "Sende onu reddettin, tahmin ederim."

"Tabi reddettim. Biz birbirimizden uydun değiliz. Anlaşamıyorduk, kediyle köpek gibi didişip duruyorduk."

Mean'ın sesi yumuşacıktı. "Senin de değişmiş olabileceğin ihtimalin vardı."

"Asla! Ayrıca Philip de değişmiş falan değil!"

"Neden ona bir şans vermiyorsun? Philip'in nedenleri vardı..."

Jessica acı bir sesle sözünü kesti. "Bilmiyorum mu sandın? Ben tam bir meydan okumayım onun için."

"Jess, yanlış anlıyorsun."

"Haydi Meg, dünkü ocuk değilim ben."

Ona haksızlık ediyorsun. O..."

"Haksızlık etmek mi? Haber vermeden gelmesi, gitmeyip kalmaya karar vermesi ve konukseverliğime hakaretlerde bulunması haklı mı sence?"

"Seni seviyor o."

Jessica "Ne dedin?" diye sordu.

"Seni seviyor, Jess. Her zaman sevdi."

Konu Başlığı: Ynt: Aşk ıkageldi - Claire Harrison
Gönderen: elanor üzerinde Haziran 16, 2007, 01:17:52 S

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Megan, dört kilo ağırlığında bir kız doğurdu ve adını Sarah Jessalyn koydular. Ertesi sabah telefon eden Simon, kızının 'topuz' gibi, kızıl bukleli bir dünya güzeli olduğunu söyledi. Doğum normal olmuştu ve anne de, bebek de çok iyiydiler. Sesi yorgun ama son derece mutluydu. Philip'le birlikte vaftiz törenine katılması için Jessica'nın söz vermesini istedi ve hastaneden çıkar çıkmaz Megan'ın da telefon edeceğini bildirdi.

Jessica telefonu kapadıktan sonra yastıkların arasına gömülüp Megan'ın nasıl bir anne olacağını düşünmeye koyuldu. Bu yeni durumun arkadaşlıklarını etkileyip etkilemeyeceğini merak ediyordu. Hamile kalmadan önce Megan her türlü çılgınlığı yapmaya hazır, neşeli, eğlence düşkünü biriydi. şimdi bir bebeğe bağlanacaktı. Evde bir hizmeti ve çocuğa bakacak bir dadı olması bile sorumluluğunu azaltmayacaktı.

Hamileliđinin bařında doktoru dūřuk tehdidi bulunduđunu sōylediđinde Megan'ın ne hale geldiđini anımsadı birden. Bir hafta boyunca sırt ūstū yatmıř, endiřeyle tırnaklarını kemirerek en kūçük sancı ve kasılmada bile telařa kapılmıřtı. O sırada, çocuđunu dūřūrdūkten sonra Jessica'nın neler hissettiđini o ana kadar hiç anlayamadıđını da itiraf etmiřti. "İnsan kendi çocuđunu kaybetme korkusunu yařamadıkça bunu anlayamaz, ūyle deđil mi?" demiřti Jessica'ya.

Jessica'nın yařamının en kōtū dōnemlerinden biri olmuřtu bu dūřuk olayı. Evliliđi gōzlerinin ūnūnde yıkılıp gidiyordu ve hamilelik ūylesine beklenmedik bir řeydi ki, Jessica doktora giderken sođuk alınlıđı geçirdiđine gerçekten inanıyordu.

Hamile olduđunu ūđrenince, evliliđini kurtarmak için kūçük bir umut olduđuna inanmıřtı. Philip'le olan iliřkisini kurtarabilirdi bebek, gene anlařan bir çift olabilirlerdi... Bu umudu içinde bile bile beslemiş, giderek būyūmesine izin vermiřti.

O sıralarda ne kadar saf ve kolay incinebilir biri olduđunu anımsayınca yūzūn buruřturdu. Çocuđu içinde tařımış ve Philip'in, bu kūçük canlının varlıđını gururla kabulleneceđini sanmıřtı. Pembeli mavili bebek patikleri, kūçük battaniyeler, kūçük bir beřik ve bu minicik insan yavrusunu gurur ve řefkatle sarmalayacak gūçlū erkek kolları hayal etmiřti. Hayallerinin yıkılması belki de bu yūzden ūylesine etkili olmuřtu.

Ellerini bařının arkasına kavuřturarak gōzlerini tavana dikti. Anılar bir bir gōzlerinin ūnūne gelmeye bařlamıřtı. O belinde, kasıklarında burkulan acı, birden bořalan kan, kendini zorla sedyeye yatıran sađlık gōrevlileri, ambulansın sirenini acı çalarak hastaneye eriřmesi ve řūkranla kabullendiđi o baygınlık... Bayıldıđı için řūkran duyuyordu, çūnkū, bebeđinin artık var olmadıđı dūřūncesini, ūstūne dođru eđilen yūzlerden hiçbirinin Philip'e ait olmadıđı gerçeđini kafasından siliyordu baygınlık.Philip...Megan'a, Jessica'yı sevdiđini, her zaman sevmiş olduđunu sōyleyen adam...

Ařk ve sevgi. Jessica bir zamanlar būyūk bir gūven ve rahatlıkla kullandıđı bu sōzcūkleri artık anlayamıyordu.O sıralarda ask hakkında her řeyi bildiđini sanırdı. Philip ne zaman yanına gelse yūređini attıran, kanını kaynatan o duygu sanıyordu ařkı. Nasıl da rahatça kullanmıřlardı bu sōzcūđu aralarında. Birbirlerine fisildamıřlar, řaka konusu yapmıřlardı. Ve karanlıkta, vūcutları birbirine dolalı, solukları birbirine karıřmıř yatarken, durmadan tekrarlamıřlardı. 'Seni seviyorum.'

Sahte ya da yapmacık deđildi tavırları. İki de, o būyūlū yaz boyunca ařka inanmıřlardı. Ama sonra bir řeyler ters gitmeye bařlamıř ve ařk sōzcūđu, aralarında būyūmeye bařlayan bořlukta kaybolup gitmiřti. Jessica bir gūn, Philip'in artık kendisine 'seni seviyorum' demediđini, hemen ardından da, birbirlerine artık hiç řefkat ve sevgiyle dokunmadıklarını fark etmiřti. Seks de yeni bir boyut kazanmıřtı. O řiddetli arzu hala vardı, ama řefkat ve tatlılık yoktu artık. Sessizce birleřiyorlar, karřılıklı birbirlerine zevk veriyorlardı, o kadar.

řimdi Philip kalkmıř, Jessica'yla evlenmek istediđini, çūnkū onu sevdiđini sōylūyordu, ama Jessica onun çok daha farklı bir şeyi kastettiđini sanmaktaydı. Sevgi degildi Philip'inki; sahiplenme duygusuydu belki, ya da onu yeniden kazanma istegi... Philip'in bir an once çekip gitmesini sađlamak zorundaydı. Evliliđini bir kez daha tekrarlayamazdı. Philipi ve bebegi kaybetmenin neden olduđu yıkılmıřlık duygusundan gūç bela kurtulabilmiřti. Gōzİerini tavanda bir noktaya dikmiş dūřūnūrken, "Hiçbir sey hayaller kadar gūç ūlmūyor," diye sōylendi. Bebegi, sūrekli ūzlediđi bir anı halini almıř ve genç kadın, Philiple birarada yařayamadıđı için hayallerine sarılmıřtı sımsıkı.. Gittiđi psikiyatrist annesiyle babasının gibi bir evliliđi olmayıřının, yařadıđı depresyonu kōrūklediđini, kendisini hayattan bezmiř bir hale getirdiđini sōylemiřti,.

Ancak bu gerçeği kabullendikten sonra Jessica tekrar kendini toplamış ve yaşama dōrt elle sarılmıştı. Washington'a taşınmış ve en çok satan kitaplar listesine giren iki kitap yazmıştı. Doktoru, "Yeni bir amaç edin kendine," demişti. Jessica bu evde ve komşularının arasinda teselli bulmuş,

Danielle birlikte fethedilecek yeni bir dünya açılmıştı gözlerinin önünde. En nihayet kendisini sevdiğine karar veren bir erkek için bağımsızlığından vazgeçmeye ya da yaptığı bunca şeyi feda etmeye hiç niyeti yoktu.

Philip gitmek zorundaydı. Sarah Jessalyn'in vaftizinden sonra onu kapı dışarı etmeye karar verdi Jessica. Hem zaten vaftize de, sadece üç hafta kalmıştı.

"Demek geri döndü"

Mrs. Stanford, elinde bir ölçü kabıyla kapıyı çalmış ve Jessica'dan bir yumurtayla bir fincan toz şeker ödünç almaya geldiğini söylemişti. İçeri girince de dos-dogru mutfaga yürümüş ve iskemleye oturarak dostça bir merakla soruvermisti bu soruyu. Buzdolabından yumurtayı çıkarmakta olan Jessica, "Evet," dedi. "Bir haftadır burada, değil mi?"

Jessica şeker kavanozuna uzanırken gülmemeye çalışıyordu. Philip'in ne zaman geldiğini çok iyi biliyordu Mrs. Stanford, ama neden döndüğü hakkında bir fikri yoktu. Şekerle yumurtaya neden böyle birden ihtiyaç duyduğu da belliydi. Masum bir tavırla, "Ne pişireceksiniz, Mrs. Stanford?" diye sordu. "Ne? Ha, şey, cikolatalı kurabiye yapacağım."

"İşte, şekeriniz hazır." Jessica, ölçü kabını yerinden, kımıldamaya yanaşmayan Mrs. Stanford'a uzattı.

"Ee, insanın eski kocasının yeniden eve gelmesi nasıl bir şey bakalım?"

Kadının bu dogrudan yaklaşımı hayran olunacak bir şeydi dogrusu. "Gerçekten hasta."

"İyi bir hasta mı bari?"

"Fena sayılmaz. Kendi başına pek rahat yürüyemiyor."

Yaşlı kadın dudaklarını büzdü. "Senin Philip'in sakat kalmaya dayanacak biri olduğunu sanmazdım."

Jessica 'senin' sözcüğünü duymazdan geldi. "Sandiginizden çok daha iyi dayanıyor."

"Hımm. Birden çıkıp gelmesi oldukça şaşırtıcı olmuştur. Öyle değil mi?"

"Şaşırdım," diye itiraf etti Jessica. Kendisine bir fincan kahve doldurdu. Mrs. Stanford'a da isteyip istemediğini sordu.

"Yo, ben çayı tercih ederim. Teşekkürler. Bulabildiği tek hastabakıcı sen misin?"

"Philip ailesine pek yakın degildi zaten."

Mrs. Stanford'un mavi gözleri merakla parlıyordu. Jessica da tedbirli ve sıkı ağızlı. davranmakta diretiyordu. Yaşlı severdi, ama dedikodunun nasıl yayıldığını da çok iyi biliyordu. Mrs. Stanford asla gazetecilere bir şey söylemezdi. Ne var ki, birç oynadığı arkadaşlarına, haftada bir gelen bahçivana ve tüm akrabalarına bu olaydan söz edeceği kesindi. Philip de, kendisi de oldukça ünlüydüler.

Basının bu haberin üstüne nasıl atlayacağını da tahmin edebiliyordu.

Kadın bu kez başka bir yol denedi. "Sizinkilere Philipin burada olduğunu söyledin mi?"

Jessica kaynar suyla doldurduğu fincanın içine çay posetini daldırırken başını iki yana salladı. "Onlar Ege adalarında üç haftalık bir geziye çıktılar. Dönüşte buraya ugrayacaklar."

"Ne güzel, değil mi?" Mrs. Stanford uzatılan fincanı aldı.

"Sanırım babamın emekli olmadan önce yitirdiği zamani telafi etmeye çalışıyorlar. Hiç tatil yapmazdı. Hep çalışırdı."

Yaşlı kadın, "Ben tam bir çalışma hastasıydı," dedi. "Kalp krizi geçirmeden önce."

Süt kabını eline alan Jessica bir an olduğu yerde donakaldı. Sonra kabı usulca tezgahın üstüne bırakıp Mrs. Stanford'a döndü. "Hangi kalp krizi?"

Mrs. Stanford hayretle baktı ona. "Tabii ki emekli olup Florida'ya gitmeden önce geçirdiği kalp krizi."

Jessica boş boş duvara bakıyordu. "Bilmiyordum," dedi usulca. "Bana söylemediler.."

Yaşlı kadın onaylamaz bir tavırla yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. "Dagmar'ın seni hep fazlasıyla korumaya çalıştığını düşünmüşümdür ben," dedi.

Jessica, annesiyle babasının bu kalp krizini bir sır olarak saklamaların nedenini anlayamıyordu bir türlü. Kaşlarını çattı. O Philip'ten ayrılıp master tezini yazdığı sırada babası emekli olmuştu. Annesi

bu evi kullanmasını önerince sevinçle kabul etmiş, mesleğini çok seven babasının Florida güneşinde tembellik etmeyi neden seçtiğini de hiç merak etmemişti. Ama onun ilgisizliği bu işi sır olarak saklamalarını mazur göstermezdi ki. Dagmar'ın, kendisini böyle bir sorunla karşılaşacak kadar olgun görmemesi müthiş incitmişti Jessica'yi.

Mrs. Stanford'in karşısına çökercesine oturdu. "Ne kadar... kaldı hastanede?" diye sordu.

Yaşlı kadın, anlayışlı bir tavırla okşadı onun elini. "Bir hafta kadar. Hafif bir krizdi."

"Ama babam daha elli beş yaşında."

"Ben çok zorladı kendisini, Jessica. Çok çalışıyordu."

Bir süre konuşmadan oturdular. Jessica babasını düşünüyordu. Uzun boylu, gri saçlı Ben Harley... Büyük bir avukatlık firması kurmuş ve karısıyla kızına son derece rahat bir hayat sağlamıştı. Washington'daki bu evden başka Chesapeake Koyu'nda bir yazlıkları vardı. Jessica'yi özel okullarda ve pahalı bir üniversitede okutmuş, emekliliğinde son derece rahat yaşayacak kadar önemli bir parayı bankada biriktirmeyi başarmıştı. Parasızlık diye bir sorunları hiç olmamıştı, ama annesi ev kadını olmanın kendisini müthiş sıktığını söyleyerek çalışmakta ısrar etmişti. Jessica o zamanlar annesinin nedenlerini tartışmasız kabullenmişti. Oysa şimdi, hayatında ilk kez, çok meşgul olan babasının karısına zaman ayıramadığı için Dagmar'ın çalışmaya başlamış olabileceğini düşünüyordu.

Birden, 'Kendine gel!' dedi içinden. Philip'in annesiyle babası hakkındaki imalı sözlerinin etkisi altında kaldığı için öfkelenmişti.

İçini çekti. "Keşke bana söyleselerdi."

"Dagmar seni endişelendirmek istemedi."

"On yaşında bir çocuk degilim ki ben."

"Annelerinin gözünde çocuklar hiç büyümeyiz."

Jessica birden ona doğru eğildi. "Annemle babamın beni şımarttıklarını mı düşünüyorsunuz?"

Yaşlı kadının yarı kapalı mavi gözleri Jessica'nin yüzünü inceledi bir süre. Sonra çayından bir yudum aldı. "Bana kalırsa, bugün çocukların çoğu şımarık büyütülüyor, torunum Dennis mesela. Kızıma hep söylerim..."

"Sizce şımartıldım mı ben?" diye ısrar etti Jessica.

Mrs. Stanford fincanını masanın üstüne bıraktı. "Jess, çok tatlı, bir kızdın, ama Dagmar'la Ben üstüne fazla düşüyorlardı. Dünyanın senin etrafında döndüğünü düşünmen Çok dogaldi. Seni sevmemek ve istediğin her şeyi vermemek ellerinden gelmiyordu ki."

"Cok mu kotuydum?"

Kadın beyaz saçlı başını iki yana salladı. "Burada oturup kendin hakkında böyle konuşmanı dinleyecek degilim, Jess. çok iyi bir komsusun ve ben senin arkadaşlıgından her zaman hoşlandim. Geçmisi karistirip kendini uzmen dogru degil. Gelecegi düşün."

"Ama... "

Mrs. Stanford yumurtayı eline alıp kalktı. "Insanın kendini fazla incelemesi iyi degildir cocugum. Her günü oldugu gibi kabul et ve hayatın zevkini Cikar. Sana bundan başka bir şey söyleyecek degilim."

Mrs. Stanford gittikten sonra Jessica mutfakta oturup düşünmeye başladı. Annesiyle babasının kendisine karsi ne kadar koruyucu davrandıklarını hiç fark etmemişti. Acaba hep böyle üstüne titremişler miydi? Mrs. Stanford'un soyledigi gibi aşırı ölçüde üstüne düşülüp korumaya mı Calismislardi onu? Onların kendisinden sakladıkları başka sorunlar olup olmadığını düşündü. Parasal zorluklar? Aile kavgaları? Jessica çocuklugunun bir yalan üstüne kurulu olduğunu, ya da annesiyle babasının evlilikleri konusunda Philip'in hakli olabileceğini düşünmekten zerre kadar hoşlanmıyordu. Sanki bastığı sağlam toprak ayaklarının altından kayıp gidiyormuş gibi geliyordu ona.

Birden, 'Şu son iki haftayı hiç yaşamamış olsaydım keske,' diye dusündü. Philip yeniden hayatına girmiş ve bu olay aci ve guvensizlikten baska bir sey getirmemişti.

Philip, koltuk degneklerini kullanıp ayağa kalkmayı basardiktan sonra, eve kapali kalmaktan sikilmaya baslamisti. Mrs. Stanford'un geldigi gun ogleden sonra son derece yavaş, ama kazasiz

belasiz bir şekilde aşağı indi ve Jessica'ya arabayla gezmek istedigini soyledi. "Dışarıya çıkayım da, neresi olursa olsun, umurumda degil."

Genç kadın, onun bu istegini hemen yerine getirdi. Washington kentinin olanca gzelligini gözler önüne serdiği o harika bahar günlerinden biriydi. Elma agaları iek açmış, ilkbahar gnesi her yanı tatlı, bir ilikliğa bogmıştı.

Philip arabanın camını açmış, bir denizci şarkisi söylüyordu. Güzel, bariton bir sesi vardı. Jessica arada bir yan gözle ona bakıyor ve hiç istemediği bir hayranlık uyanıyordu içinde. ylesine rahat ve kaygisiz bir hali vardı ki. Ruzgarda uçuşan saçları alnına dklmış, ellerini ceketinin ceplerine sokmuştı. Onun bu halini gören hiç kimse, arabaya kadar yürüyüp sonra da içine binmek için ne kadar çaba harcadığını, bu çabanın onun için ne kadar zor ve yorucu oldugunu tahmin edemezdi.

Jessica, günlerce oylesine kipirtisiz kaldıktan sonra keyfini korumayı nasıl başarabildiğini hiç anlayamıyordu. Kendisi onun yerinde olsaydı, zorlama bir tebessum bile belirmezdi yuzunde.

'Ama Philip boyle iste,' diye aci aci hatırlattı kendine. Asla duygularını belli etmez, tüm mutsuzlugunu ii–ne gömüp dünyaya kahraman ve güçlü bir görünüm sergilerdi. Bildiği kadariyla, hiçbir zaman bu dış görünüşünü yitirmemiş, dengesini bir an bile kaybetmemişti. Birak yabancıları, karısının yanında bile böyleydi Philip. Jessica, bu olaganüstü dış grnsn altında ne yattığını hala merak ediyordu. Arada bir, başka bir erkeğin varlığını yakalar gibi olmuştu, dogru. Hissedebilen, aci çekip incinebilen, ağlayabilen bir erkek... Ama çok seyrekti bu erkeğin varlığını sezdiği anlar.

Philip bir fincan kahve içmek istedigini söyleyince arabayı ünlü bir lokantanın park yerine dogru sürdü. Genç adam bindiğinden daha kolay indi otomobilden. Onun, binanın girisindeki iki basamağı koltuk degneklerine dayanarak ustaca çıktığını gören Jessica rahat bir soluk koyverdi.

Lambri kaplı bir bölmedeki ,masayı seçtiler. Oturulacak banklar kırmızı deri kaplıydı. Kahveleri büyük seramik fincanların içinde geldi. Philip geriye yaslanıp başını blmeğe dayadı. Tam bir sey söylemek üzereydi ki, bir kadın masalarının yanına gelip durdu. Gözleri hayretle iri iri açılmıştı.

"Philip Masters! inanamıyorum! Washington'da ne isin var? Hastaneden yeni mi çıktın?"

İkisi birden dönüp kadına baktılar. Jessica birden bir ümitsizlik, hatta korku hissetti. Daha ilk karsılaşmalarında Nora Speers'dan hiç hoslanmamış ve bu duygusu uzun bir tanısıklık dönemi boyunca hiç degismemişti. Nora, yarış pistlerinin cevresinde dolaşan, herkesi gören ve görülmek isteyen, heyecan ve tehlikeden hoslanan kadınlardan biriydi. Herkesi tanırdı. Teknisyenleri, yöneticileri ve özellikle de yarışları.

"Jess! ikiniz gene birlestiniz mi? Yoksa çok mu meraklı davranıyorsunuz?" Philip'in yanına oturup Jessica'ya gülümsedi. Çok güzel bir kadın degildi ama her yanından cinsel çekicilik fişkiriyordu ve gözlerinde, erkekleri fazlasıyla etkileyen davet dolu bir bakış vardı. En çekici yanıysa, yüzünü vreleyen bal rengi dalgalı sağlarıydı.

Philip tembel tembel gülümsedi. "Fazla meraklı davranıyorsun."

Nora bu sözleri duymazdan gelip genç adamın elini okşadı. "Kazadan sonra sakatlandığını duymıştım ama son derece iyi görünüyorsun." Sonra ısrarlı bir tavırla, "Cidden, tekrar biraraya geldiginizi bilmiyordum," dedi.

"Biz..." Jessica birden Philip'in ayacağına basarak kendini uyardığını sezdi ve hemen sustu.

Philip, "Washington'da ne isin var?" diye konuyu degiştirdi.

"Eski işimde sıkılmıştım. Ailemin bir sürü tanıdığı var burada." Omzunu silkti. Sonra yalvarırmış gibi el–lerini iki yana açtı. "Haydi cocuklar, her şeyi anlatın bana. Meraktan atlıyorum. Bosanmanızın pek... dostca olmadığını sanıyordum."

Jessica gene ayaginin üstündeki baskiyi hissetti. "Hala arkadaşız biz," dedi.

Nora, "Jess çok büyük bir başarı kazandı," diye kıkırdadı. "Kitaplarınin ikisini de okudum. Çok, çok büyüleyiciydiler. Sen de öyle düşünmüyor musun Philip?"

Philip usulca, "Evet, öyle düşünüyorum," deli.

Jessica çabucak bakti ona. Kitaplarını okudukundan hiç söz etmemisti.

"Herkes Her Şey Mübah'tan söz ediyor," diye devam etti Nora. "Arı kovanını çomakladın Jess.

Çalıştığım yerdeki erkekler nefret ediyorlar ondan."

"Erkekler gercegi duymaktan hoşlanmazlar." Jessica, Philip'in parlak gri gözlerini üstünde hissedince huzursuzca kipirdandı.

"Tabii hoşlanmazlar," diye taşkin bir edayla cevap verdi Nora. "iki kez bosandım. Tam kocalarımı tarif etmissin. İlki kelimenin tam anlamıyla bir piçti. İş saatleri disındaki faaliyetlerini bırakmak istemiyordu ve o faaliyetlerin tümü dışilerle ilgiliydi. İkincisi ise... sey... sıkıcı en uygun sözcük olur sanırım."

Philip ona döndü. "Ve sen onu terk ettin."

Nora çaresiz bir tavirle iki yana açtı ellerini. "Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu."

Genç adam, "Jess'in kitabındaki erkekler karılarını terk etmişler," diye sürdürdü sözünü. "Hepimizi bu yüzden lanetledin sen de, değil mi?"

Jessica arkasına yaslandı. Bu ani saldırı karşısında şaşırmişti. "İstatistikler..." diye başladı ama Philip onun sözünü kesti.

Hiç de neseli olmayan bir gülümseme vardı yüzünde. "İstatistikler hiçbir şey ispat etmezler. Bazı erkekler karılarını terk etmeye zorlanırlar."

Birden gerginlesen havayı sezen Nora heyecanla gözlerini kirpistirdi ve Jessica neden ondan nefret ettiğini anlayıverdi. Philip'le böyle açıktan açığa flört edisinden, ağızlarından çıkan her sözü merakla dinleyişinden nefret ediyordu.

"Kadınların çoğu çaresiz bir durumda bırakılıyorlar," diye tartışmayı sürdürdü. Mantıklı olmaya çalışıyordu. "Tartistigim onların bu savları."

Philip, "Bazı kadınlar fazlasiyla bağımlı," diye karsılık verdi. "Kendi başlarına yaşamayı beceremiyorlar."

Jessica, Nora'nın huzursuz edici merakını unutuverdi. "Bu toplumda kadınların çoğu tek başlarına yaşayabiliyorlar. Çocuklarına bakabilecek kadar para kazanmıyorlar." Kızdigi belliydi.

"Paradan söz etmiyorum. Kadınlara az para ödendigini ben de kabul ediyorum. Sözünü ettigim duygusal bağımlılık. Hala çocukluktan kurtulamayan ve kocalarına, sanki babalarıymış gibi sım sıkı yapışan kadınlardan söz ediyorum."

Biçacı oylesine ustalikle saptlamıştı ki, acısı Jessica'nın solugunu kesti. Philip bu suçlamayı daha önce de yapmıştı. Ama sanki çok soyut felsefi bir konuyu tartışıyorlarmış gibi ustaca sözcüklerin ardına gizlemişti Philip suçlamasını. Ne var ki, yaptıkları o son tartışma hiç de felsefi olmamıştı. Sert, kirici ve öç alıcıydı. Philip bir sürü şey söylemişti ona. Başka bir baba daha arayan bir bebek, sızıldanıp etegine yapışarak arzuları ve ihtiyaçlarıyla kendisini bogan bir bebek olduğunu söylemişti. "Büyü artık," diye bağırmişti. Bir tokat gibi çarpmıştı bu sözler Jessica'nın yüzüne.

Bütün gücünü kullanarak neler hissettigini saklamayı basardı. Başını diklestirerek Nora'ya gülümsedi. "Yarışları izlemeyi bıraktın mı?"

Nora, konuyu degistirdigini anlamış gibi kollarını kaldırarak bakti ona, ama Jessica'nın istedigigi gibi hevesle cevap vermekten de geri kalmadı. "Simdi yeni bir hobim var. Politikacı topluyorum. Daha uzun yaşıyorlar." Jessica, birkaç yıl önce Indianapolis yarışlarında ölen Fraser Damont'la Nora'nın tutkulu bir gönül ilişkisi olduğu yolundaki dedikoduları hatırladı birden. Nora yanında oturan erkege döndü. "Ya sen Philip? Yarışmayı bırakacak mısın artık?"

"Doktorlar öyle yapmamı söylüyorlar."

"Kazandıklarınla ve çevirdigin reklam filmlerinden gelen parayla yaşayabilirsin. Televizyondaki benzin reklamlarından milyonlar kazanmıştın, öyle değil mi?"

"Belki artist olurum."

Nora ellerini çırptı. "Harika! Bu iş için yeteri kadar yakışıklısın. Basını çevir sevgilim, profiline bir

bakayım."

Philip başını çevirdi ve dimdik Jessica'nın gözlerinin içine bakti. Bir an göz göze geldiler. Jessica'nın bakışları ofke doluydu. Geçmişini kurcalamak, o eski kavgaları baslatmak istemiyordu. Çok uzun zaman önce, Philip'in suçlamalarında bir gerçek payı olabileceğini anlamıştı. Gerçekten ona çok sarılmış, duygusal destek beklemişti ve istekleri belki de gerçekten gereğinden fazlaydı. Ama o zamanlar çok gençti. Kimsenin, bir başkasının mutlulugundan sorumlu tutulamayacağını anlayamayacak kadar genç... Philip de suçluymdu.

Sadece cinsel açıdan kendisine bir şeyler vermeye yanaşmıştı. Tüm oteki duygularını sıkı sıkı saklamış, Jessica'nın yaklaşmasına bile izin vermemişti. Kocasını soru sormasına, anlayış göstermesine ve cinsellik dışında hiçbir biçimde kendisine yaklaşmasına izin vermemişti. Philip'in kendisini incinebilir kıldığı tek an, sevistikleri saatlerdi. Yalnız o anlarda Jessica gerçekten güçlü oluyor, elleri, ağzı, vücuduyla ona zevk verirken, aynı zamanda Philip'i kirabileceğini, incitebileceğini de hissediyordu.

"... heyecan verici olur." Nora hala konuşuyordu. "Harika bir dedektif olurdun perdede. Yakisıklı ve biraz da gizemli bir kahraman."

Philip, "Bu kadar romantik olduğumu bilmiyordum," dedi.

"Butun kadınlar romantiktir. Sen de öyle düşünmüyor musun Jess?"

"Hayır," dedi Jessica. "Ben romantik değilim."

Nora kahverengi gözlerini kocaman kocaman açarak bakti ona. "Buna inanmam. Philip'e bayılırdın. Güneşin onun gözlerinden doğduğunu düşünürdün."

Jessica, Philip'in bakışlarını görmezden geldi. "Degistim," dedi. "Artık, hiçbir erkeğin evrenin merkezi olduğuna düşünmüyorum."

"Bir kadının bu kadar degisebileceğine inanmıyorum." Nora itiraz ediyordu. "Hepimiz güllerden, ay ışığından, elmaslardan ve kurklerden hoslanırsınız."

Philip igneleyici bir tavırla, "Romantizmden değil de paradan söz etmedigine emin misin?" diye sordu.

"Sevgilim, hiç düş gücün yok. Fasulye yiyip Coca Cola içerken romantik olamam ben. Para insanın uf-kunu genişletir, içinde bulunduğu duruma ihtiras ve cinsel çekicilik kadar, o kadar." Kurnaz bir tavırla, "Mesela," diye ekledi. "Eger Jess'i tekrar kazanmak istiyorsan, burası hiç de uygun bir yer değil."

Philip onun oyununa ayak uydurdu. "Sahi mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

Nora dürüst, açık, soran bakışlarla bakti ona. "Siz ikiniz beni bir parça bile kandırabilmiş değilsiniz. Jess' in bebegini düşürmesinden sonraki geceyi anımsıyorum. Philip'in sarhos olup bana içini döktüğü geceyi, ikiniz de acı çekiyordunuz."

Jessica oturduğu yerden yavaşça kalkarken, "Gitmemiz gerekiyor," dedi Philip'e. "Bir randevum var."

Nora, "İkinizi de gördüğüme sevindim," diyerek kalktı. "Bir ara telefon edin. Gene birlikte oluruz." Jessica, Philip kahvenin parasını masanın üstüne birakıp koltuk degneklerine dayanarak ayağa kalkarken sesini çıkarmadan bekledi. Otomobile binip motoru çalıştırana kadar da hiç konuşmadı. Araç hareket edince, "Demek böyle oldu," deli.

"Ne böyle oldu?"

"Gazeteciler bebegi böyle öğrendiler demek."

Philip omzunu silkti. "Sarhostum," dedi. "Dertlerimi uygun bir biçimde unutmaya çalışıyordum."

Jessica öfkeyle bakti ona. Özel yaşamını açmak için neden geveze ve dedikoducu Nora Speers'i seçtiğini merak ediyordu. Evlilikleri boyunca, bir kez bile Jessica'ya 'içini dökmemisti'. Ve Jessica ona yalvarmıştı. Dizlerinin üstünde sürünerek neden bu kadar sert, içine kapanık ve insani incitecek kadar soğuk olduğunu anlatması için yalvarmıştı ona.

"O olaya bir parçacık bile aldirmadığını sanıyordum."

Philip'in sesinde eski bir acının izleri vardı. "Benim de çocuğumdu o."

Jessica hızla başını çevirip bakti ona. Kahverengi gözleri öfkeden kapkara kesilmişti. "Öyleyse neden orada değildin?" diye tıslar gibi sordu. "Neden hastaneye gelmedin?"

"Tatlım benim," diye alay etti Philip. "Hafızanı mı yitirdin sen?"

"Ne hafızası?"

"Yanına gelmemi istemedin. Doktor, beni görmeyi kesinlikle reddettiğini söyledi."

Konu Başlığı: Ynt: Aşk Çıkageldi - Claire Harrison

Gönderen: elanor üzerinde Haziran 18, 2007, 12:27:32 ÖS

BEŞİNCİ BÖLÜM

Philip'le Jessica'nın bir arada yaşadıkları ve yakında tekrar evlenecekleri haberi oldukça ağırbaşlı bir Washington gazetesiyle, New York'ta yayınlanan bir sansasyon gazetesinde aynı günde çıktı. New York'ta çıkan haberi kesip kısa bir notla birlikte Jessica'ya yolladı Megan. Notta, kızının karın agrıları dışında çok tatlı bir bebek olduğunu, ilk fırsatta telefon edeceğini yazmıştı.

Gazete, tam bir sansasyon haberi haline sokmuştu beraberliklerini. Kocaman bir başlık vardı üstte: 'Boşanma Bile Aşıkları Ayıramadı.'

Jessica, ağırbaşlılıkla yazılmış kısa haberi de, iğneli, alaycı imalarla dolu olanını da taş gibi bir yüzle okudu. Ama Daniel bu konudaki duygularını saklamaya hiç de niyetli değildi.

Yaziyi göstererek, "Bu," dedi. "Halkın gözündeki imajını bozacak."

Çaresiz bir tavırla omzunu silkti Jessica. "Bir kazaydı. Philip'le ben, eskiden beri tanıştığımız biriyle karşılaştık ve..."

"Ve o adamın da basınla ilişkisi vardı."

"Adam değil, kadın," diye asık bir suratla düzeltti onu Jessica.

"Philip'in ayrıldığı sevgililerinden biri mi?" Sesi sertti.

Jessica şaşkinlikle baktı. "Hayır, sanmam." Arkasına yaslanarak Daniel'in bürosunun geniş penceresinden dışarıyı seyretmeye koyuldu. Philip'i Georgetown Hastanesi'ne biraktıktan sonra buraya gelmişti. Daniel'a, boşanmış erkekler konusunda çalışmaya bir türlü başlamadığını telefonda bildirmek istememişti. Dan onu kapıda karşılamış, güler yüzle buyur edip oturtuktan sonra, Jessica'nın kötü haberi söylemesine fırsat vermeden, gazetelerden kestigi yazıları genç kadının yiiziine doğru sallamaya başlamıştı.

"Fazla koruyucu biri gibi davranmak istemiyorum ama," diye soyleneyordu şimdi. "Kendine yaptığın şeyle ilgilenmemek elimde değil. Masters hakkında son konuştuğumuzda, bir iki güne kadar onu kapi dışarı edeceğini söylemiştin. Neredeyse iki hafta oldu ve herkes onun varlığından haberdar."

"Fazla kalmayacak."

Daniel inanmıyormuş gibi alaycı bir bakışla baktı ona. "Bir zaman verebilir misin?"

Jessica, hayır der gibi iki yana salladı başını. Philip'in gitmesi için kararlaştırdığı tarihin bir anlamı kalmamıştı ama bunun nedenini Daniel'a açıklayamazdı. Daniel, Mrs. Stanford'un, babasının geçirdiği kalp kriziyle ilgili açıklamasının ve Philip'in, 'Beni hastanede istemedin, yanında görmek istemedin,' şeklindeki sözlerinin, Jessica'nın geçmişi hakkındaki tüm yargılarını altüst ettiğini, bu yüzden artık geleceğin de kendisi için pek bir önem taşımadığını anlayamazdı. Geçmiş artık sandığı, bir zamanlar hayal ettiği gibi kesin ve belirli değildi. Olayların birbiri ardına gelişi, nedenleri ve etkileri, düşündüğü kadar basit değildi. Hiç bilmediği şeyler vardı. Ve daha da kötüsü, hiç hatırlamadığı, ya da kasten bilinç altına ittiği şeyler vardı.

"Hayır," dedi. "Ne zaman gideceğini söyleyemem." Daniel siyah deri kaph koltuğunda arkasına yaslanarak, "Bana karşı dürüst ol, Jess," dedi.

"Sans karşı hep dürüst davrandım." şaşırmış, irkılmışti.

"Onunla yatiyor musun?"

Jessica'nın kahverengi gözleri iri iri açıldı. Tam bir şok olmuştu bu soru. "Tabii ki hayır!"

Daniel içini çekti. Biraz rahatlamış gibiydi. "0 halde, söyleyebileceğim tek şey, mantığını yitirmişsin, demek olacak."

"Basın yakında bu işin üstüne düşmekten vazgeçer. Bilirsin, beklentileri gerçekleşmeyince konuyu unutup giderler."

"Bu olay yüzünden işini ihmal etme. Çalışmaya devam et."

Jessica yutkundu. "Ben de bunu konuşmak için gelmişim. Kendimi kitaba veremiyorum. Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Kalem elime alınca..."

Daniel öne doğru eğildi. "Masters'ın varlığının seni rahatsız edeceği konusunda haklı olduğumu kabul et," dedi. "Daha önce hiç böyle olduğumu görmemişim."

"Belki Her Şey Mübahta savunduklarımız yanlışti. Erkeklerle ilgili teorilerimin tümü şişirme ve hatalı olabilir."

"Masters neler söyleyip dolduruyor böyle seni?" çok kızmıştı.

Jessica çaresizlikle iki yana salladı başını. "Hiçbir şey."

"Kitaplarını okumuş mu?"

"Evet, ama..."

"Sanırım fikirlerine katılmıyor."

"Philip bir şey söylemedi bu ko..."

Daniel iki eliyle hızla masaya vurdu. "Acı veriyor. Masters yüzünden, kendi güvenli kişiliğini yitirip, şüpheli, tereddüt dolu karmakarışık bir insan haline dönüşmen gerçekten acı veriyor Jess. İşinle ilgili fikirleri son derece alakasız, kişiliği tahrip edici ve sen, herhangi bir ilişkiye bile girmeksizin, onun senin üstünde bir etki yaratmasına izin veriyorsun. Kurtul ondan! Onu evinden at ve oturup düşünme şansı tanı kendine. Reklam ve tanıtma gezin çok etkileyiciydi ve kimse..."

"O kitabı yazamam. Ben... özür dilerim."

Daniel sabirsizlikle kalkıp pencerenin önüne gitti. Bir süre hiç konuşmadan dışarı baktı. Sonra, arkası Jessica'ya dönük, "Senin biyümeni izledim," dedi usulca.

"Buraya ilk geldiğinde korkmuş, kolayca sindirilebilir, kendinden emin olmayan bir çocuktun.

Kendindeki değişikliği belki benim görebildiğim gibi göremezsin sen, ama gelişmeni izlemek hayatimin en tatmin edici deneyimlerinden biri oldu. Güzelliği sükunet ve kendine güvenle daha da artan genç bir kadınsın şimdi. Başın dik, kendinden eminsin ve bu durumun önemli bir nedeni, kendini, güçlü ve zayıf noktalarını tanımış olman. Şimdi Masters geri dönüp seninle evlenmeye karar verdi diye gene kendine karşı şüphe ve tereddüt dolu biri haline gelmeni izlemeye dayanıyorum." "Dönüp Jessica'ya baktı. "Bunun için geldi, değil mi? Yeniden seninle evlenmek için?"

Genç kadın dosdoğru yüzüne bakan gözlerden kaçırıldı bakışlarını. "Evet."

"Ve?"

"Hayir." Başını iki yana salladı. "Bir daha hiç evlenmek istemiyorum."

Daniel hafifçe gülümsedi. "Biliyorsun, o kadar kötü bir şey değil evlilik. İki insan birbirine uyuyabiliyorsa, yani. Margaret'la ben çok mutluyduk."

Jessica, onun karısından söz etmesine şaşırıldı. Çok az bahsedirdi ondan ve Jessica da bunu, acı anılara ve çekilmiş istiraplara bağlardı. Margaret Gilbert beş yıl önce, kansere karşı verdiği uzun ve acı dolu savaşı yitirmişti. Genç kadın birden, Daniel hakkında hiçbir şey bilmediğinin farkına vardı. Kendisiyle telefonda konuşmadığı, bürosunda görüşmediği ya da lüks lokantalarda yemeğe götürmediği zamanlar ne yaptığı konusunda hiçbir bilgisi yoktu.

"Evlilikten agzım yandı benim," dedi.

"Öyleyse neden hala senin yanında o adam?"

"Çünkü... " Bir an duraksadı. "Onun için üzülüyorum."

"Haydi Jess," Sabirsizdi. "Kendine karşı dürüst ol."

"Dürüstüm. Yarah ve pek iyi yü..."

"Eger onunla yatmıyorsan ve ileride evlenmeye düşünmüyorsan, evinde hala ne arıyor?"

Daniel'in bu acımasız ısrarı karşısında ne söyleyeceğini şaşırıldı Jessica. "O... ben her şeyi anlayabilmiş değilim. Evliliğimiz sırasında olanları... ve..."

"Jessica." Gelip genç kadının yanına oturdu. Ellerini avuçlarının arasına aldı. "Parmakların buz gibi."

Onun parmaklarını ovuşturmasını seyretti Jessica. Büyük ve sıcaktı elleri. Birden, Daniel'la yatmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Sevgi dolu, sıcak, nazik ve düşünceli olurdu herhalde.

Jessica'ya sanki hemen kirilacak narin bir bibloymuş gibi davranırdı. İhtiras bastırılır, yatak

çarşafı birazcık kirli ve ışıklar da sönük olurdu mutlaka.

"... sanırım neden Masters'ın kalmasına izin verdiğini düşünüp bu nedenlerle yüz yüze gelmelisin," diyordu Daniel.

"Tek neden acımak," diye cevap verdi.

"Hayır. Hala onun çekiciliğine kapılıyorsun."

Jessica, Daniel yüzünü görmesin diye başını önüne eğdi.0 kadar belli oluyor muydu duyguları? Philip'e karşı hissettiklerinin önüne geçemiyordu. Onu ilk gördüğünde de cinsel çekiciliğine kapılmıştı ve büyük bir olasılıkla, onları bir arada tutan tek şey de seks olmuştu.Yılların acısına rağmen hala o kivilcimin yandığını fark ettiğinde dehşete kapılmıştı.Ne zaman Philip'le aynı odada olsalar, ona dokunmak istiyordu.Jessica, bir zamanlar çok iyi bildiği o bedende dolaştırmak istiyordu ellerini.

Sonunda, "Elimde değil," diye kabullendi gerçeği.

Daniel bir savaş kazanmış gibi arkasına yaslandı. "Pekala," dedi. "Ne gerekiyorsa yap ve ondan kurtul. Kitabı hemen yazmaya başlaman ya da başlamaman zerre kadar önemli değil benim için. Önünde dünya kadar zamanın var."

"Anlayacağımı sanmamıştım." Jessica müthiş rahatlamıştı. Daniel'in çalışmasını istediğini biliyordu. Jessica'nın göstereceği en küçük bir çaba bile ikisinin de çıkarıydı.

Adamın yüzünde kendini küçümseyen, alaylı bir gülümseme belirdi. "Anladığım tek şey, Masters'ı tümüyle çıkarıp atmadıkça, hayatına başka hiçbir erkeği sokmayacağın, Jess," dedi. Jessica Philip'i hiç ev erkeği olarak düşünmemişti ama bebegın vaftizinden önceki bir hafta boyunca genç adam bu role çok güzel uyduğunu gösterdi. Tatlı bir uyum içinde yaşıyorlardı. Evlilikleri boyunca hiç yapmadıkları bir şeydi bu. Philip her gün fizyoterapi için hastaneye gidiyordu. Geceleri de genellikle okuyordu. Jessica, içeri girip de onu kitabına dalmış, okurken görünce çok garipsiyordu bunu. Evli oldukları sırada kendini kitaplara gömen Philip değil Jessica olmuştu hep. En azından bazı şeylerden kaçmak için okurdu.

Philip'in ne okuduğunu hiç tartışmamışlardı. Günlük olaylardan söz ediyorlardı hep. Jessica akşam yemekte ne istediğini soruyor, Philip salatayı yapmada yardım öneriyordu. Ya da Jessica dışarı çıkarken ona tıraş sabunu gibi ufak tefek şeyler ismarlıyordu. Birbirlerine karşı kibar, sınırlı ve düşünceli davranıyorlardı. Philip, ev masraflarının yarısını bölüşmek istediğini söylemiş ve Jessica'ya bir çek vermişti.

Aralarına çektikleri sınır, kapanıp kilitlenmiş, sürgülenmiş bir kapı kadar sağlam ve güven vericiydi. Philip, Jessica'ya karşı arkadaşlığın dışında bir ilgi duyuyorsa bile, genç kadın bunu hiç fark etmemişti. Philip'in evlenme teklifi ve Jessica'yla sevişmek istediğini söylemesi sanki başka bir zamanda, başka bir gezegende olmuştu.

Jessica bu sükun dolu ortamı eve geldikten beri yapmaktan kaçındığı bir işi gerçekleştirmek için en uygun zaman olarak değerlendirdi ve köşe bucak büyük bir temizliğe girişti. Temizlik bittiğinde, kutular dolusu eski giysisi ve eşyayı atılmak üzere garaja taşımıştı. Kendisinin, hatta babasının çocukluğundan kalan giysiler,oyuncaklar,her şey saklanmıştı sanki.

Hele tavanarasını temizlemeye çıktığında, otuz yılı aşkın bir süredir sırf 'anı' oldukları için saklanan bir sürü şeyin toz içinde kaldığını gördü. Bir sandığın içinde de fotoğrafları vardı. Jessica, babasının kısa pantolonlu, papyon kravatlı bir resmine bakti bir süre. Yıllardır bakmamıştı bu albümlere, ta okul yıllarından beri... Tozlu döşemenin üstüne oturup sandığı boşaltmaya başladı.

Tüm yaşamı, posta kartı büyüklüğünde dörtgenlerin içinde an an dondurulmuştu sanki. Küçük bir bebekken çekilmiş resmine bakti. Albümlerdeki fotoğraflar, Jessica'nın yaşamının tüm aşamalarını belgeliyordu.

Öylesine hoşlanmıştı ki gördüklerinden, son albümiin sayfalarından birini hevesle çevirdi. Çok

sevdiği bir kitabı yeniden okumak gibi bir şeydi bu. Geçmişe, yaşamın çok daha basit ve kolay olduğu, her günün yeni bir umut ve mutlulukla başladığı, tek mutsuzlugun çocukça bir kavga veya ender de olsa yerine getirilmemiş çocukça bir kapris olduğu o mutlu günlere geri dönüyordu sanki.

Tatı anılara öyle dalmıştı ki, sayfayı çevirip de tam ortadaki resmi görünce, başından aşağı bir kova soguk su boşaltılmış gibi irkildi. Bu resmin çekildiğinden haberi yoktu ve daha önce hiç görmemişti. Görmüş olsaydı, Philip kendisini terk ettikten sonra, geçirdiği o yoğun öfke ve nefret krizleri sırasında öteki fotoğraf ve anılarla birlikte onu da yok ederdi.

Resim, yazın, arka bahçede çekilmişti. Ön planda kocaman bir ağaç, onun gölgesinde de bir hamak görülmüyordu. Fotoğraftaki çiftin üstünde mayoları vardı. Güneşte yanmış ciltleri, koyu renk saçları ışıkta parlıyordu. İki kişi birlikte hamakta yatıyorlardı. Erkek, dengeleri bozulmasın diye bir ayagını yere dayamış, kollarını da kadının beline dolamıştı. Kadın hafifçe erkeğe doğru eğilmişti. Bir kolunu boynuna sarmış, öteki elinin parmaklarını da göğsündeki kivrircik tüylerin arasına sokmuştu. Son derece mutlu, halinden ve hayatından memnun, erkeğin kendine doğru dönmüş yüzüne bakarak gülüyordu. Fotoğrafçı, aralarındaki o mahrem bağ yakalamayı başarmıştı. Çiftin iki sevgili olduğu açıkça belli oluyordu. Fotoğraf düğünden bir hafta önce çekilmişti. Aynı arka bahçede yapılan kaygisiz, neşeli düğünden...

Jessica bir süre resme baktı, sonra usulca kapattı albümü. Gülen çifti gözlerden gizledi. Artık yoktu onlar, belki hiçbir zaman var olmamışlardı. Mutlulukları böylesine narin, oylesine geçici bir şeydi ki, küçücük bir rüzgar dagitip gitmişti onu. Yakınlıkları, ofkenin keskin, yaralayıcı duvarlarına çarparak kırılmış, birbirlerine aşkla değil nefretle bakmayı öğrenmişlerdi. Büyük bir üzüntüyle, 'En iyisi böyle resimleri ortadan kaldırmak,' diye düşündü. 'Onların var olduklarını bile unutmak.'

Megan'in telefonda da söylediği gibi, Simon'la ikisi rollerini değiştirmişlerdi sanki. Sarah Jessalyn'i oradan oraya taşıyan, banyosunu yaptırıp bezlerini değiştiren Simon'di. Megan, onun bebegın yanında kendinden geçtiğini söyledi Jessica'ya.

Jessica, bir doksana yakın boyu, iri gövdesiyle Simon'in minicik yaratığı kollarının arasında taşımalarını, sanki anlayacakmış gibi onunla konuşmasını çok tatlı buluyordu. Philip'se acımasızca dalga geçiyordu Simon'la.

New York'a geldikleri günün akşamı salonda otururlarken, "Emzirme işi nasıl gidiyor?" diye sordu mutlu babaya.

"Her saat başı acıktığında tam bir felaket ama çok sağlıklı bir başlangıç olduğunu düşünürsek..."

Megan gülerek, "Yeter," diye sözünü kesti kocasının. "Kızı bana ver. Açlıktan ölüyor olmalı.

Battaniyesini emip duruyor."

Jessica'yla Philip o gün öğleden sonra gelmişlerdi. Yolculuk Philip için son derece yorucu olduğundan, genç adam eve gelir gelmez odasına çekilmiş ve iki saat kadar uyumuştı. O süre içinde Megan'la Jessica bas başa kalıp konuşma fırsatı bulmuşlardı.

"Aynı odalarda mı kalacaksınız?" diye sormuştu Megan. "Yoksa çift kişilik yatagi olan konuk odasını mı vereyim?"

"Onunla yatmıyorum."

Megan, inanmazlıkla başını iki yana sallamıştı. "Tanrı biliyor ya, tanıdığım en yakışıklı erkek o, Jes. Nasıl direnebiliyorsun?"

Jessica'nın cevabı kısa olmuştu. "Kolayca."

"O senin için deli oluyor."

"Bu senin uydurduğun bir masal, Meg."

Megan ciddi bir tavırla bakmıştı ona. "Senin gibi zeki birinin nasıl bu kadar duygusuz ve aptalca davranabildiğine şaşıyorum. Seni sevmemiş olsaydı geri doner miydi?"

Jessica omzunu silmişti. "Hasta, bir işi yok, bir kadına ihtiyacı var, daha önce başaramadığı bir şeyi başarmak istiyor... birden çıkıp gelmesinin en az yarım düzine nedeni var."

"Öyleyse neden çekip gitmesini söylemedin ona?"

"Onun için üzülüyorum."

"Philip, kendisi için üzülünecek bir erkek gibi görünmüyor bana," dedi Megan. "Eger sırf acidigin için onu evinde tuttuğunu düşünmüş olsaydı, haftalar önce çekip giderdi." Sonra uzanıp Jessica'nin eline dokunmuştu. "Neler oluyor Jess? Çok acı çekiyormuş gibi bir halin var."

Açıklanamayacak kadar karmaşıktı olanlar. Jessica kendisi bile tam olarak anlayamıyordu. Bir yanda kapalı bir kapı, kendi geleceği vardı. Öbür yanda da, arkasında büyük bir karanlık görünen yarı aralık bir kapı. O karanlık kendisini içeri girmeye, geçmişindeki şüpheleri, belirsizlikleri, teredditleri araştırmaya çağırıyordu. Philip bu geçmişin anahtarı olabilirdi. O yüzden artık gitmesini istemiyordu Jessica. Onun varlığını geçmiş olaylarla bir bağ, gerçeğin yorumlayıcısı olarak görüyordu, ama bu, Megan'ın mutfağında tartışılacak bir konu değildi.

"Ne olduğunu anladığımda sana söylerim," dedi. Megan, anlayış dolu bir tavırla başını sallayıp Sarah Jessalyn'den söz etmeye koyulmuştu.

Şimdi, divanda oturmuş onun bebegini emzirmesini seyrederken, Jessica birden arkadaşını kiskanmaya başladı. Bebek yumucacak ve tatlıydı, minicik yumrugunu emdiği memeye dayamış uyuyordu. Philip'e bir göz attı ve onun Megan'ı düşünceli bir bakışla seyrettiğini gördü.

Simon kızıyla karısını seyrederken, "Bir mucize bu," dedi. Yorgun ama mutlu görünüyordu. "On beş dakikalık bir zevk ve bak, sonunda ne çıkıyor."

Megan onlara göz kırptı. "Simon kronometre kullanıyor."

Philip sırttı. "Yarışmaya mı hazırlanıyorsun Simon?"

Megan, "Yöneticilerin nasıl olduğunu bilirsin," dedi. "Tam bir işadami gibi. Işıkları söndür, çarşafı aç..."

Simon, "Megan," diye uyarırcasına sözünü kesti onun. "ciddi ol ve terbiyeli konuş. Artık anne oldun."

"Eskiden nasılsam, gene öyle terbiyesiz olmayı tasarlıyorum. Sarah Jessalyn'in ilginç bir anneye ihtiyacı var. Öyle değil mi?" Bebeği biraz uzaklaştırıp çabucak örtü göğsünü. "Örneğin, herkesin içinde emzirmem. Simon'm annesi dayanamıyor buna."

"Annem başka bir çağda büyümüş biri."

Megan bebeği omzuna yaslayıp gazı çıksın diye hafif hafif sirtına vurmaya başladı. "Haydi canım, geçir. Karnin ağrıyacak gene. Simon, annen beni biraz riskli biri olarak görüyor ve ogluna uygun bulmuyor. Bunu kabullenmelisin."

Simon tam bir şey söyleyeceği sırada Philip öne doğru eğilip kollarını uzattı. "Kucagıma alabilir miyim?"

Megan şaşırarak baktı ona. "Bebegi mi istiyorsun?"

"Neden olmasın? Düşürmem, merak etme."

Megan kaşlarını kaldırarak Jessica'ya bir göz attı ama hemen ardından, eliyle başını destekleyerek çocuğu Philip'e uzattı. Sarah Jessalyn uykusunun arasında derin derin esnedi. Pembe çizgili geceliğinin içinde ışıl ışıl, küçük bir bohçacık gibi Philip'in kollarının arasında yatıyordu şimdi. Philip bebeği göğsüne yaslayıp esmer başını ona doğru eğince, Jessica boğazına bir yumrunun tikandığını hissetti.

Simon, "Altını islatır," diye uyardı.

"Dert değil."

Megan, "Seni baba olarak düşünmek zor geliyor bana," diye söylendi.

"Belki biraz tecrübeye ihtiyacım var."

Simon küçük bir ıslık koyverdi. Yan gözle Jessica'ya bakarak, "Bize söylemek istediğin bir şey mi var Philip?" diye sordu.

"Hayir, yok."

"Sarah Jessalyn'e bir oyun arkadaşı da mi yok?"

Philip başını iki yana salladı. "Sadece bebekleri seviyorum, o kadar."

Jessica'nın bogazındaki yumru bin parçaya bölünüp çıgıllıklar halinde dışarı çıkmak istiyordu sanki.

'Ne zamandan beri?' diye haykirmek istedi. 'Ne zamandan beri bebekleri sever oldun?' Tanıdığı Philip, çocuklara zerre kadar aldirmazdı. Çocuk sahibi olmak istememiş ve baba olmayı arzulamadığını açık açık söylemişti Jessica'ya. Sonra, hamile kaldığını öğrenince...

Aglamak üzere olduğunu hissetti birden. Hemen yerinden fırladı.

Onun yüzünü gören Megan, "İyi misin?" diye endişeyle sordu.

"Yorgunum. Yatacağım." Ne kadar acı çektiğini görmesin diye bakışlarını Philip'ten kaçıyordu.

Simon, "Sanırım hepimizin yatma zamanı geldi," dedi. "Vaftiz töreni yarın saat onda."

Megan yüzünü buruşturdu. "Sarah Jessalyn'in törende hepimizi aptal durumuna düşürmemesi için dua etmeyi unutma."

Megan'm endişeleri boşa çıktı ve bebek tören boyunca çok uslu ve iyi davrandı. Sesini çıkarmadan Jessica' nin kollarının arasında yatıp lacivert gözleriyle çevresine bakındı durdu. Her yanı dantallerle kaplı uzun, beyaz bir kundak elbisesi, dantelli patikler ve kızıl buklelerinin bir kısmını örten beyaz, dantelli bir başlık giydirmişlerdi. Daha üç haftalıktı ama, nereden aldığı belli olmayan kızıl saçlarının dışında tümüyle annesinin bir kopyası olduğu açıkça belli oluyordu. Simon'in annesinin pek hoşuna gitmeyen bir benzerlikti bu.

Törenden sonra Megan'm verdiği açık büfeli yemek sırasında, Jessica'ya, "Bu çocukta Simon'a benzer hiçbir yan göremiyorum," dedi. Kir saçlı, ufak tefek bir kadındı. Dudakları, sürekli olarak, mutsuz bir ifadeyle kıvrılıyordu.

Jessica diplomatça bir cevap verdi. "Belki Simon' in huyunu alır."

Yaşlı kadm ters bir tavırla, "Umarım," dedi. "Megan fazlasıyla disiplinsiz biri."

Jessica, kimsenin kendilerini dinlemediğine için için şükrederek, "Pek düzenli değildir, doğru," diye hak verdi kadına. Ama sonra arkadaşına olan sevgisi ve bağlılığı ağır bastı "Ama harika bir insandır".

"Kafası disiplinsiz demek istiyorum. Hiçbir şeyi ciddiye almıyor sanki."

Jessica, Simon'in kızkardeşlerinden biriyle konuşmakta olan Megan'a bir göz attı. "Elbise modelleri çiziyor," dedi. "Aslında, şu anda giydiği de kendi modellerinden biri sanırım." Gerçekten, çok şık lacivert bir dopiyes vardı genç kadının sirtında. İnanılmayacak kadar büyük bir hızla eski halini almıştı vücudu.

Mrs. Thompson başını iki yana salladı. Onaylamaz bir tavırla büzülmüştü dudakları. "Elbise modeli çizmekten söz etmiyorum," dedi. "Aile sorumluluklarını kastediyorum. Simon'in babası hayirsever biriydi. Simon'in da onun yolundan gitmesi bekleniyor doğal olarak. Karısının da bellisi görevleri ve koruması gereken bir durumu var. Korkarım Megan bunları görmezden gelmeyi tercih ediyor."

Jessica konuyu ustalıklı değiştirdi ve nihayet Mrs. Thompson'dan kurtulmayı başarinca derin bir soluk aldı. Kaynanasından sürekli şikayet eden, onun egzantrik, tutucu ve sinir bozucu biri olduğunu söyleyen Megan'in duygularını daha iyi anlıyordu şimdi.

Megan, Simon'in ailesiyle ve 'toplumsal sahtekdrlik' dediği davranışlarıyla alay ederdi hep. Simon, da seçtiği eşin, ailesinin kurallarına uymayacağını pekala biliyordu.

Ama gene de, kültür ve yaşam biçimlerindeki farklılık etkisini göstermişti. Onları ideal bir çift gibi gören Jessica, aşka, paraya ve geri kalan tüm avantajlara sahip bir evliliğin bile kendine özgü sorunları olacağını kabullenmek zorunda kalmıştı.

Yemek saat ikiye doğru sona erdi. Son konuk da çekip gidince herkes rahat bir soluk aldı. Sarah Jessalyn'i dadısına veren Megan, yorulduğunu söyleyip yatmaya gitti. Philip'le Simon da çalışma odasına kapandılar. Jessica'ninsa, Her Şey Mabahin ucuz baskı hakkını satın alan yayinevinin yöneticisiyle randevusu vardı.

Akşam yemegini dışarda yediler ve hayli geç döndüler eve. Dadı, kucagında ağlayan bebekle koridorda yürüyüp duruyordu. Simon kaşlarını çatıp, "Bezini değiştirmiş miydiniz?" diye sordu Mrs. Dibbern'a.

0 zamana kadar kim bilir kaç çocuk büyütmüş olan tecrübeli dadı, "Altı temiz," diye cevap verdi. Ağlayan kızını kucagina alıp kollarinin arasında sallamaya başlayan Simon, "Biraz su içirdiniz mi?" dedi. "Emzisini vermeyi denediniz mi?"

Mrs. Dibbern'in, genç babaların aşırı heyecanlarına alışık olduğu belliydi. "Sadece karni ağrıyor Mr.Thompson," diye cevap verdi. "Endişelenecek bir şey yok."

Simon ağlayan kızının sırtına hafif hafif vurarak odasına doğru yürümeye başlamıştı bile. "Haydi bebegim," diye mirıldanıyordu. "Babacığın döndü. Her şey düzelecek."

Onların arkasından giderken Megan, 'Inanabiliyor musunuz?' der gibi baktı Philip'le Jessica'ya. "Bazen kendimi fazlalık gibi hissediyorum. Bebeğin gıda kaynağı olmasam, ikisi de bana hiç ihtiyaç duymayacaklardı. "

Jessica'yla Philip odalarına giderlerken birbirlerine gülümsediler. Genç kadın yatagina girerken, o anda bebeğe bakmak gibi bir sorumluluğu olmadığına şükretti. Fazlasıyla yorulmuştu ve yarın dönüyorlardı. Yolculuğa katlanabilmek için iyi uyuması gerekti.

Duyduğu seslerle ansizin uyandı. Sesler o kadar yüksekti ki, kocaman dairenin ta öteki ucundan duyuluyordu. Yeniden uyumaya çalıştı ama beceremedi. Kulaklarını örtmeyi, başı yastığın altında yatmayı denedi, onu da başaramadı. Sonunda ışığı yakıp bir dergi aldı eline. Bu da bir işe yaramayınca, banyoya gitmeye karar verdi. Suyu açarsa, bu sesleri duymazdı.

Odanın kapısını açınca, kızgınlık ve suçlama dolu sesler sözcükler halinde netleşti. Megan'in haykırışını duyunca olduğu yerde büzüldü Jessica.

"Benimle ne halt etmeye evlendiğini bilmek isterdim. Annen bana tahammül edemiyor, kızkardeşin züppenin teki ve erkek kardeşin de resmîyete önem veren kibirli adamın biri!"

Simon'in ne dediği anlaşılamıyordu. Tekrar Megan'in sesini duydu. "Kim olursa olsun, bana ne. Hayatımı yönetemez. Onun sosyal yaşantısına zorla sokulmayı kesinlikle reddediyorum. Hepsi bir sürü işe yaramaz ikiyüzlü sürüsü. Biliyor muydun bunu?"

"Anlamaya çalışıp biraz uzlaşıcı olabilirdin."

"Annen beni anlamaya çalışmıyor ama. Ne düşündüğüme, ne hissettigime aldırış bile etmiyor. Hep böyleydi, evlendiğimiz günden beri. Altın saçlı oğlunu kendisinden çalıp mahvedeceğimi düşündü hep."

Simon'in sesi buz gibiydi. "Ya sen? Onu gördüğün anda düşman kesilip savunmaya geçtin hemen."

"Bir cadı o, Simon. Neden bunu kabul etmiyorsun?"

"Annem yüzünden seninle tartışmaktan bıktım. Ya onunla yaşamayı öğrenirsin, ya da..."

"Ya da ne, Simon? Benim kendiliğimden gitmemi mi istiyorsun, yoksa sen kendin kapi dışarı etmeyi mi tercih edersin beni?"

Megan'la Simon'in böyle kavga edebilmeleri ödünü koparmıştı. Bu kavga onların evliliklerine ilişkin tüm inançlarını altüst ediyor, tehlikeye atıyordu.

Sesler gene yükselince, koridora çıkıp banyoya doğru yürümeye başladı. Gerekirse tüm geceyi orada geçirebilirdi. Duyduklarının verdiği acıya ve evi dolduran öfkeli acımasız havaya dayanamıyordu.

Philip'le yaptığı kavgaları hatırlatıyordu kendisine bu sesler. Haykirmaktan sesinin kısıldığı, Philip'inse buz gibi soğuk durduğu o korkunç savaşları...

Elleriyle kulaklarını örterek adımlarını hızlandırdı. Philip'in odasının önünden geçerken kapi birden

açıldı ve genç adamın eli bileğine yapışı verdi. Alçak bir sesle, "İçeri gir, " dedi Philip, "İçeri gir ve kapiyi arkandan kapat."

Konu Başlığı: Ynt: Aşk Çıkageldi - Claire Harrison
Gönderen: elanor üzerinde Haziran 18, 2007, 04:52:25 ÖS

ALTINCI BÖLÜM

Yatagin başucundaki gece lambası çevresini sarı bir ışığa bogmuştu. Philip'in üstünde hala gri pantolonuyla beyaz gomlegi vardı. Ceketini bir iskemlenin arkasına asmış, kravatını gevşetmişti. Yatagin üstünde, Philip'in az önce orada uzandığını gösteren bir çukur vardı. Komodinin üstü dosyalar ve klasörlerle doluydu. Sesi iyice kisilmiş olan radyodan hafif, enstriimantal bir müzik duyuluyordu.

Philip becerikli bir tavırla tekrar yataga uzanıp koltuk degneklerini duvara dayarken Jessica kapiyi kapattı. Genç adam sirti karyolanın başucuna dayalı, yarı oturur bir halde uzanmıştı. Ayagındaki kocaman, ağır alçı, uzun, güçlü bacaklarının ve dar kalçalarının etkileyici görüntüsünü bozamıyordu. Jessica ne yapacağını bilemeden kapının yanında durdu. Birden, saçlarını açıp omuzlarına döktüğünü hatırlamış, uzun beyaz geceliginin en ufak bir harekette vücuduna yapışarak içini gösterdiğinin bilincine varmıştı.

Philip kadife kaplı koltuklardan birini eliyle gösterdi. "Otur," dedi. "Baştan çıkarılmak üzere olan bir Ortaçağ kahramanına benziyorsun."

Jessica onun dedigini yaparken, Simon'in olanca sesiyle bağirdigini duydu gene. Belirgin bir tepki gösterdi buna. Ayaklarını altına alıp olduğu yerde büzülüverdi. "Korkunç," dedi.

"Seni uyandırdı mı?"

"Beni rahatsız eden uyanmam değil, şu kavga. Simonla Meganın böyle olduklarını bilmiyordum."

"Nasıl?"

"Birbirlerini gırtlakladıklarını. Ben... onları birbirlerine çok yakın sanırdım."

"Yakın olmadıklarını da nereden çıkardım?"

Jessica inanmaz bir tavırla baktı ona. "Öfkeliler. Korkunç şeyler söylüyorlar birbirlerine."

Öne doğru eğilince, Philip'in güneş yanığı teni lambanın ışığında parladi. "Kavgadan oldum bittim hoşlanmazsin sen, Jess."

"Tabii hoşlanmam! 10zfcii ve zarar verici bir fey.

"Bizim durumumuzda böyleydi ama Megan'la Simon atlatirlar bunu."

Gene bağirişmalar duyuldu. Jessica başını iki yana salladi. "Nasil söylersin bunu, bilmem. Şunlari bir dinlesene! "

"Bu da onların sorunlarını çözme yöntemi."

"Ya da bosanmaya doğru gitme yöntemleri."

Philip kravatını çözüp çıkardi. "Simon'ın annesi yüzünden boşanmazlar.Sadece fikir ayrılıklarını dile getirip öfkelerini boşaltıyorlar.Simon, Megin güçlü bir kişiliği olduğunu oldugunu ve annesiyle hiçbir zaman anlaşamayacağını bile bile evlendi onunla. Ustelik annesiyle anlaşip anlasmmasina da hiç almırmiyor. Meg'in parlak, gösterişli kişiligine hayran o."

"Ama birbirlerine bağiriyorlar."

Philip sabirsızlıkla sıktı dudaklarını. "Jess, senin sorunun, kavga konusunda hiçbir şey bilmemen.

Hiç başarılı degildin bu konuda."

Gene kendisiyle oynamaya başlamıştı işte. Alayci bir tavırla, "Sanırım sen de çok mükemmeldin?" dedi.

"Hayir, ben de pek iyi degildim. Sanırım çocukken kazanilacak bir beceri bu ve ikimiz de saglikli örnekler görmedik. Senin annenle baban hiç kavga etmezlerdi, benimkilerse hiç durmadan ederlerdi."

Jessica, "Senin annenle baban birbirlerini sevmiyorlardı," dedi.

Philip'in dudaklari, hatirladigi şeyden hiç hoşlanmiyormuş gibi kiivrildi. "Birbirlerinden nefret ediyorlardı," dedi. Evliliklerinin o kadar sürmesi bile şaşılacak bir olay. On beş yıl boyunca birbirlerini suçlayip durdular. Bankadaki hesabın durumundan benim sofrada kötü davranmama kadar her konuda kavga ettiler." Kısa bir sessizlik oldu. Philip, kafasında şekillenen görüntüleri görmek istemiyormuş gibi koluyla gözlerini örtmüştü. Konustugunda sesi sert ama sözcükler çok açıkşekikti. "0 sıralarda, ö1mek istedigim, ölürsem onların mutlu olacağını düşündüğüm anlar oldu."

Philip, birkaç acı anından söz etmenin dışında, çocuklugunu hiç anlatmamıştı ona. Jessica, annesiyle babasının kızgınlıkları, ofkeleri arasında sikişip kalmış çaresiz, korku içindeki küçük çocuğu gözlerinin önüne getirince, yüregi sızladı. "Onların boşanmalarının nedeni sen değilsin ki," dedi yumuşacık bir sesle.

Philip kolunu gözlerinin üstünden indirip içini çekti. "Şimdi böyle olduğunu biliyorum. Birbirlerine uygun değillerdi, acı çekiyorlardı ve benim varlığım sürekli olarak yaptıkları hatayı amımsatıyordu onlara. İstenmeyen bir hamileliğin, bu yüzden zorla yapılan bir evliliğin ürünüydüm ben."

Jessica, onun olayı bir de kendi gözüyle görmesini istiyordu.Öne doğru eğilerek, "Annemle babam birbirlerini sevdikleri için evlendiler," dedi. "Kavga etmediler, çünkü küçük anlaşmazlıkların aralarını bozmasına izin vermeyecek kadar çok düşünüyorlardı birbirlerini."

Sert sert baktı ona Philip. "Annenle baban kavga etmediler, çünkü birbirlerine zerre kadar önem vermiyorlardı. Umutsuz bir ilgisizlik vakasıydı onlar."

Jessica oturduğu yerden kalkarken, "Evliliklerini fazlasıyla önemsiyorlardı," dedi.

Philip, onun inatçılığına hayran kalmış gibi salladı başını. "Bakıyorum da o hoş, küçük masallarından hiç vazgeçmiyorsun."

"Masal değil onlar!"

Jessica yatağın yanından geçerken Philip onu bileğinden yakalayip yanına çekti. Genç kadının boyun eğmekten başka bir seçeneği yoktu, çok sıkı tutuyordu bileğini.Omuzları birbirine değıyordu.

Omuzları birbirine değıyordu. Erkeğin tıraş losyonunun kokusunu içine çekti. O güzel erkeksi koku hafifce ürpermesine neden olmuştı, hemen elinden geldiği kadar uzaklaştı ondan. Philip'e yakın olmak kalbini yeniden hoplatıyor, soluklarının siklasmasına neden oluyordu.

Philip yumusacık bir sesle, "Saçlarını hep böyle açmalısın," dedi, parmaklarını, sakaklarındaki dalgalı tutamların arasında dolastırarak. "Sana çok yakışıyor."

Jessica başını geri çekmeye çalıştı. "Toplamayı tercih ederim. çok daha pratik."

"Oh, Jess." Sesinde üzünteye benzer bir şey vardı. "Sert biri olmuştun."

"Beni sen bu hale getirdin." Sesi soguktu.

"Nasıl?"

Jessica neredeyse kısa, kaçamak bir cevap verecekti ama Philip'in yüzünün ifadesi engelledi bunu.

"Evliliğimiz sırasında beni... kendinden uzaklaştırarak," dedi usulca. "Şefkatimi, yakınlığımı istemediğini göstererek."

Philip bir an sesini çıkarmadı. Gözlerini Jessica'mn kızarmış yüzüne dikmişti. Sonra, "Sanık suçludur," dedi.

Jessica onun yüzüne, sonra hala bileğini tutan eline baktı. Böyle kolayca kendisiyle aynı fikirde olduğunu söylemesine şaşırıyordu. Üç yıl önce de aynı şeyle suçlamıştı onu ve Philip cevap olarak, çocukluk etmemesini söylemişti.

"Demek kabul ediyorsun."

"Evet. Ama sen de hiçbir erkeğin veremeyeceği kadar çok şey istedin benden."

"Hayır, istemedim," diye karşı çıktı Jessica. "Babanla kurduğuna benzer bir ilişkiyi sürdürmek istedin benimle."

"Bir koca istedim ben, bir baba değil!"

"Jees." Bileğini bırakıp elini genç kadının yanağına götürdü. "O dönemde aradaki farkı bildiğin sanmıyorum."

Onun dokunuşundan, sağlıklı düşünemeyecek kadar çok hoşlanmıştı genç kadın. "Beni suçluyorsun..." diye konuşmaya başladı ama Philip sözünü kesti.

"Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum." Dedi tatlılıkla. "Gençtin, olgunlaşmamıştın ve insanda çok... çok arzu uyandırıcıydın."

Philip'in dudakları dudaklarının üstüne kapandığında hiç şaşırmadı Jessica. Sanki o yatak evrenin merkezi ve kendileri de o evrendeki tek canlıydılar.

Genç adam usulca, omuzlarından tutarak yatağa doğru çekti onu ve yine usulca yastıkların üstüne yatırdı. Jessica'nın göğüsleri onun geniş göğsüne sürtündü, dudakları büyük bir tatlılıkla buluştu. Dilleriyle birbirlerinin ağızlarını araştırmaya, gizli tatları keşfe başladılar. Jessica'nın anımsadığından çok daha tatlı, hayal edemeyeceği kadar güzeldi bu öpüş. Gözlerini kapatıp Philip'in koluna yaslandı. Parmakları gömleğinin açık yakasından içeri kaymış, boynunu okşuyordu.

Genç adam boğuk bir sesle, "Hatırladığımdan çok daha tatlısın," diye mırıldanarak yüzünü onun çıplak boynuna gömdü.

"Bu... buna hazır değilim." Sesi titriyordu.

"Biliyorum," diye mırıldandı Philip. "Ama elimde değil, kendimi tutamıyorum."

Jessica, onun dudaklarının kulağının hemen altındaki duyarlı noktada dolaştığını, sonra dilinin temasını hissetti. "Sahi mi?" diye fısıldadı.

Philip başını kaldırıp ona gülümsedi. "Seni ne kadar istediğimi görmek istiyorsan, bir dokun bana."

"Ve ırzına geçilmesini en baştan göze al," diye kızdırmak istercesine mırıldandı Jessica.

"Bu işi, uyum içinde birlikte gerçekleştirilmiş bir çaba olarak görmeyi tercih ederim. Eğilip gene öpmeye koyuldu onu.

"Philip?"

"Hımm?"

"Hatalı olduğunu söylerken, gerçekten öyle mi düşünüyordun?"

"Senin duygularınla nasıl baş edeceğimi, onları nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum. Son derece güçlüydü duyguların."

"Ben sadece normal bir evliliğimiz olsun istedim."

"Gerçekçi değildin Jess, ve biz, senin mükemmel evlilik düşüncene uymuyorduk. Güllerle çevrili bir kulübecik ve her sabah saat dokuzda çantasını alıp işine gidecek, akşam beşte de dönüp yemeklerine hayran olacak bir koca istiyordun."

Philip'in kollarının sardığı diri vücut birden gerginleşti. "Haksızlık ediyorsun. Söylediğinden biraz daha geniş görüşlüydüm."

"Çok fazla değil." Hiçbir kızgınlık ya da kin yoktu bu sözlerde. Philip'in gözlerinde neşeli, şefkatli bir parlaklık vardı.

Jessica, birden içinde yükselen duygulara daha fazla dayanamayarak gözlerini kaçırdı. Philip'in dürüstlüğü tüm silahlarını ve savunma araçlarını elinden alıvermiş, öpücükleri artık pek az hatırladığı duyguların bir sel gibi kabarmasına neden olmuş, belini kavrayan elinin sıcaklığı yüzünden karın kasları kasılmaya başlamıştı. Jessica, bu kasılmaların, tutkunun ilk belirtileri olduğunu biliyordu. Üç hafta önce Philip'i kendi yatağında uyurken gördüğü anda anımsayıverdiği bir duyguya, vücudunun gösterdiği ilk fiziksel tepkiydi bu kasılmalar. Tüm engellerinden sıyrılmış olan ihtirası bir alev gibi damarlarında akmaya, göğüs uçları son derece duyarlı küçük tepcecikler halini alana kadar benliğini sarmaya başlamıştı. İncecik geceliğinin göğüslerine teması bile zevk dolu bir acı vermekteydi genç kadına.

Philip'in kollarından sıyrılmaya çalışarak, "Gitsem iyi olacak," dedi.

Genç adam Jessica'yı bıraktı ama elini uzatıp, omuzlarına kadar inen o ipek gibi saçlarından bir tutamını yakaladı. Dudaklarını bu saçların üstünde dolaştırdı. "Sen istediğinde bana geleceksin. O zamana kadar bekleyebilirim."

Harleyler iki gün sonra Washington'a geldiler. Onlar geldiğinde Philip hastanede, fizyoterapi seansındaydı. Jessica annesiyle babasını havaalanında karşılayıp eve getirdi. Yaşlı çift oturur oturmaz bavullarını açıp aldıkları şeyleri göstermeye koyuldular. Ege adalarında ne buldularsa Amerika'ya taşımışlardı sanki.

Ben'le Dagmar öylesine sağlıklı ve mutlu görünüyorlardı ki, Jessica, Philip'in onların evlilikleri konusunda söylediklerini hemen bir yana itiverdi. "Yanıyor," diye düşündü. "Aralarındaki sevgi ve şefkati görmemek için kör olmak gerek."

"Baban bulunduğu her broşürü, her rehber kitabını satın aldı," diyordu Dagmar. Sevgi dolu bir azarlama ifadesi vardı sesinde. "Kitapları için fazladan bir bavul satın almamız gerekiyordu neredeyse."

Kanepede, Jessica'nın yanında oturmakta olan Ben, gülerek arkasına yaslandı. "Annen de mücevherci dükkanlarından çıkmıyordu," dedi. "Sürekli olarak, memlekete getirebileceğimiz şeylerin bir sınırı olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım ona."

Birbirlerinin yanında son derece rahattılar, bunu görebiliyordu Jessica. Annesi canlı ve hayat doluydu. Kahverengi saçlarında birkaç tel beyaz vardı ve vücudu, elli yaşını çoktan aşmış bir kadın için son derece ince ve düzgündü. Çok güzel giyinir ve büyük bir ustalıkla makyaj yapardı. Yaşlanmak tıpkı Ben'e olduğu gibi ona da yakışıyordu. Babası da hala yakışıklı ve çekici görünümünü korumaktaydı. Jessica ona çok benzediği için hep gurur duymuştu. Aynı çıkık elmacık kemikleri ve çukur çeneye sahiptiler. Çocukken, bu benzerliğin fazladan bir yakınlık nedeni olduğunu düşünürdü. Dagmar'ın anlayamayacağı kadar mükemmel, özel bir akrabalık bağı...

Şimdi gülümseyen babasına bakarken, Philip'in, babasıyla olan ilişkileri konusundaki imalarına öyle rahatça omuz silkip geçemeyeceğini anlıyordu. Şimdi Ben'le olan yakınlığına yepyeni bir açıdan bakabiliyordu. Babasına çok mu bağlanmıştı? Bu bağ, evliliğini etkileyecek kadar güçlü müydü? Başını sallayarak bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı ve babasını dinlemeye çalıştı. "Senden ne haber?" diyordu Ben. "Kitaplar nasıl gidiyor?"

"Çok iyi."

"En son satan kitaplar listesinde kaç hafta kaldın?"

"On."

Dagmar gülümseyerek, "Geliri nasıl bari?" dedi.

Jessica hafifçe omuzlarını silkti. "Dan'le benim umduğumuzdan daha iyi."

Ben karısına bakarak gülümsedi. "Kızımızın ne kadar alçak gönüllü olabileceğine hiç dikkat ettin mi?" Jess'e döndü. "Tatlım, seninle o kadar övünüyoruz ki, gururumuzdan çatlayabiliriz."

Dagmar gözlerini tavana kaldırdı. "Baban, tanıştığımız herkese senden söz etti. Kitaplarını okuyup okumadıklarını sordu. Televizyona çıktığını söyledi."

Jessica, ayıplarmış gibi baktı babasına. "Babacığım, böyle yapma ne olur!"

"Nedenmiş o?" Yapmacık bir kızgınlıkla soruyordu Ben. Kolunu omzuna atıp sınıksık sarıldı kızına.

"Seni seviyorum ve seninle övünmek istiyorum. Yeni kitabını öğrenmek için de sabırsızlıktan ölüyorum. Arkadaşlarıma, yeni bombayı haber vermeliyim."

"Şu anda herhangi bir kitap üstünde çalışmıyorum."

Dagmar, "Evlenmemiş anneler konusunda araştırma yaptığımı sanıyordum," dedi.

"Yapıyordum... Hoşuna gideceğini sanmıştım ama maalesef ben..." Ne diyeceğini bilemeyerek sustu.

Ben, karısına endişeli bir bakış fırlattı. "Tatlım, ters bir şey varsa, bize anlatabilirsin."

Jessica annesiyle babasının yüzüne bakamıyordu. Gözlerini kucağında kenetlediği

Ben'in, omzunu tutan elinin kasıldığını hissetti. "Birisiyle mi yaşıyorsun?"

Çabucak iki yana salladı başını. "Hayır. Sadece konuk olarak bulunuyor."

Dagmar öne doğru eğildi. "Konuğun kim Jess?"

"Philip... bir süredir benimle kalıyor. O... yani yarış sırasında geçirdiği kazada yaralanmıştı."

Annesiyle babasının bir şeyler biliyorlarmış gibi, suç ortaklığı dolu bir bakışla birbirlerine baktıklarını görmedi. Başını aldırtdığında ise annesi, "Philip'i tekrar görmek ne hoş," demekle yetindi sadece. Ben, elini Jessica'nın omzundan çekerken, "Yunanistan'a gitmeden önce kazayı duymuştum," diye ekledi.

"Sanırım bu onun için yarışçılığın sonu olacak," dedi Dagmar. "Ama bende, mesleğini değiştirmek istiyormuş gibi bir izlenim uyandırmıştı. Sen de öyle düşünmüyor musun Ben?"

"Oto yarışçılığı insanın sınırlarını yıpratıyor. Bir erkeğin ömrü boyunca yapabileceği bir şey değil."

"Philip'in çelik gibi sınırları var ama sanırım yavaş yavaş yıpranmaya başlamışlardı."

"Benim yapabileceğim bir şey değil bu," dedi Ben. "Hızdan hiçbir zaman hoşlanmamışımdır."

Dagmar birden neşeyle ellerini çırttı. "Rodos'taki o taksi şoförünü hatırlasana Ben. Bizi otele götüreni. Tanrım, bembeyaz kesilmiştin!"

Ben gülmeye başladı. Annesiyle babası gezi anılarına dönmüş, konuşup gülüşürlerken, Jessica hayretle bir birine, bir ötekine bakıyordu. Philip'in dönmesine aldırıyorlar mıydı? Onunla olan ilişkisini merak etmemişler miydi? Bebeğini kaybettikten sonra Ben'in neler hissettiğini çok iyi anımsamaktaydı. Jessica için ne kadar üzüлüp ıstırap çektiği açıkça belli oluyordu o zamanlar. Philip'e duyduğu kızgınlığı ise olanca gücüyle, açık açık dile getirmişti. Philip'i suçlu gördükleri belliydi.

Ama şimdi, Philip'in hayatına yeniden girişini önemsiz buluyormuş gibiydiler. Jessica birden garip bir terk edilmişlik duygusuna kapıldı, ardından da büyük bir öfke duydu.

Kalkıp, 'bana Bakın,' diye haykırmak istiyordu. 'Beni dinleyin! Mutsuzum, acı çekiyorum ve ne yapacağımı bilemiyorum. Philip benimle yeniden evlenmek istiyor ve ben onun için neler hissettiğimi bilmiyorum. Geçmişimi değiştirdi. Geleceğimden korkuyorum. En savunmasız, en kolay incinebilir noktalarıma dokundu ve bazen duyduğum acıya katlanamıyorum. Korktuğumu ve için için titrediğimi göremiyor musunuz? Çektiğim acıya aldırıyor musunuz? Oysa, beni sevdiğinizi sanırdım!'

Bunların hiçbirini söylemedi tabi. Oturup, sanki kendisi yetişkin, annesiyle babası çocukmuşlar gibi hoş görüyle gülümseyerek seyretti onları. Öylesine güzel rol yapıyordu ki, bir ara babasının anlattığı bir hikayeye gülmeyi bile başardı. Sonra birden, sorunlarını kiseye aktarmaya hakkı olmadığı gerçeğini anlayabildi. Annesiyle babasına bile...

Şimdi, büyümenin ne demek olduğunu anlıyordu. Sevdiklerini, taşıyamayacakları yüklerden kurtarmak demekti büyümek, çözemeyecekleri sorunlardan uzak tutmak demekti. Eskiden, duygusal ya da fiziksel bir yara aldığında hemen Ben'le Dagmar'a koşardı. Çocukluğunda başlayan ve sürekli gelişerek devam eden bir bağıdı bu.

Giderek öylesine güçlenmişti ki, yirmi yaşında bile, hatta boşandıktan sonra bile, aynı şeyi yapmıştı. Onların sevgisini, kendi üzüntülerini onlara aktararak rahatlamak için kullandığını şimdi görebiliyordu. Korkunç ve bencilce bir şeydi bu.

Kendi bencilce bağımlılığını anlayıp kabullenmek yeteri kadar acı vericiydi ama davranışını düzeltmeye çabalamak daha da kötüydü. Ondan sonraki birkaç gün, tüm gücünü kullanarak asık suratlı olmayan bir sessizliğe bürünmeyi başardı. Annesiyle babası Philip'e sanki oğullarıymış gibi davranıyorlardı. Dagmar onunla, yolculukları, kitaplar, filmler ve akla gelebilecek daha bir sürü şey hakkında konuşuyor, Ben'se saatler süren satranç maçları yapıyor ve ticaret hukuku üstüne derin sohbetlere dalıyordu.

Jessica babasının kollarına atılıp ondan çocukluğunda olduğu gibi kendisini koruyup rahatlatmasını istememek için kendini zor tutuyordu. Böyle davranmasını engelleyen tek şey, Philip'le aralarındaki derin uçurumu aşmasına Ben'in hiçbir şekilde yardım edemeyeceğini bilmesiydi.

Dagmar'ın, Philip'in sakatlığı konusunda endişelenmesi, Ben'in ona şefkatle davranması üzüyordu

Jessica'yı. Annesiyle babası Philip'i eskiden de severlerdi ama boşanması sırasında onların da kendisi gibi ona kin duyduklarını, kızdıklarını sanmıştı. Belki sırf daha fazla üzülmesin diye diplomatça davranıp Jessica'nın tarafını tutuyormuş gibi davranmışlardı.

Annesiyle babası geledi üç gün olmuştu. Philip'le Ben'in gene satranç konusunda tartışmalarına dayanamayıp kendini evden dışarı attı. Annesi, verandadaki şezlonglardan birine uzanmış, ilkbahar güneşinin tadını çıkarıyordu. Birden, elli altı yaşına geldiğinde kendisinin ne halde olacağını acıyla düşündü. İnsan davranışlarıyla ilgili on tane çok satan kitap yazmış bekar bir kadın mı olacaktı? Kendi hayatı bomboşken, evlilik konusunda 'sözde' bir uzman olarak mı tanınacaktı? Bir ay önce yalnız yaşamak ve huzur içinde kitaplarını yazmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama şimdi, bir erkek ve bir çocuk olmaksızın geçecek yaşamının bir çöl gibi bomboş olacağını düşünmekteydi. Elinde olmadan irkildi. Erkeksiz yaşayamayan kadınları her zaman küçük görmüştü.

"Jess, sen misin?" Dagmar, gözlerini açmadan sormuştu.

"Evet. Yanına oturmama bir engel var mı?"

"Tabi yok. Burası çok hoş. Florida'da yaşamaktan, en çok Washington'ın bu güzel ilkbaharını kaçırdığım için pişmanlık duyuyorum. Öyle güzel ki."

Jessica annesinin yanındaki iskemlelerden birine oturup ayaklarını karşısındaki sehpayaya dayadı.

"Taşındığınıza üzülüyor musun?"

"Yo, hayır. Onu demek istemedim." Dagmar ona bakarak gözlerini kırıştırdı. "Babanla çevre değiştirmeye ihtiyacımız vardı. Çok iyi geldi bize."

Jessica derin bir soluk aldı. "Neden babamın kalp krizi geçirdiğini söylemediniz?" diye sordu birden, damdan düşercesine. "Mrs. Stanford'dan öğrendim."

"Babana, senin de bilmen gerektiğini söyledim," diye içini çekti Dagmar. "Ama sana söylemem için söz verirdi bana. Çabucak iyileşti ve durumu öğrenip üzülmen için bir neden olmadığını söyledi."

"Anne, hastalığı yüzünden emekli oldu babam!"

"Başka bir sürü nedeni daha vardı," dedi Dagmar. "Kalp krizi bardağı taşıran son damla oldu."

Jessica, "Çocuk değilim ben artık," diye ısrar etti.

"Biliyorum. Bunu ona da söyledim. Ama baban hep fazlasıyla koruyucu ve kollayıcı davranmıştır sana karşı. Üzülüp endişelenmeni istemiyordu."

Jessica, babasının kendisine karşı neler hissettiğini biliyordu ve bu, tek ve özel kişi olma duygusu, çok hoşuna gitmişti hep. Ama şimdi, Ben'in sevgi bağlarının yalnız koruyucu değil, sınırlayıcı, bağlayıcı, hatta boğucu olduğunu görebiliyordu. Hayatında ilk kez, Evlendiklerinde Philip'in neler hissetmiş olabileceğini sezdi. Farkına varmadan, Philip'e olan aşkını, Ben'den öğrendiği biçimde ifade etmeye çalışmıştı herhalde. Onu korumaya, onu dış dünyadan soyutlamaya çalışmıştı. Ve karşılığında da aynı tür bir sevgi istemişti. Kayıtsız şartsız bir sevgi...

Teslim olmuş gibi içini çekti. "Babam iyi mi şimdi?"

Dagmar gülümsedi. "Çok iyi, ama yemeklerine, fazla yorulmamasına ve kendini bir şeye fazla kaptırmamasına dikkat ediyorum tabi. Babanı bilirsin, elinden gelse dünyayı yönetmeye kalkar."

Jessica, onca beklediği anın en nihayet İdiğini sezdi. Belki bir daha hiç bulamayacakları kısa bir yakınlık anıydı bu. Dikkatli bir tavırla, "Emekli olamsı için başka nedenler de bulunduğunu söyledin," Dedi.

"Kalp krizi başka sorunların sadece bir belirtisiydi. Çalıştığı yıllar boyunca bir sürü şeyi görmezden gelmiş, ihmal etmişti. İlgilenmek istediği hobiler, okumak istediği kitaplar vardı. Kalp krizi, bir an durup hayatını gözden geçirmesini sağladı."

Jessica derin bir soluk aldı. "Evliliğinizi de değiştirdi mi?"

Dagmar, bir süre uzaklara baktı. Sonra Jessica'ya döndü. "Biliyor musun daha önce evliliğimiz konusunda hiç soru sormamıştın bana," dedi.

"Philip, sizin benim yüzümden birlikte yaşadığınızı, aslında pek birbirinize aldırmadığınızı

söylüyor..." Bir an duraksadı. Bunu böylesine açıkça ve ansızın söylediği için yanlış mı davranmıştı

acaba?

"Anlıyorum." Dagmar, sol elindeki nikah halkasıyla oynuyordu.

"Ama birlikte o kadar mutlusunuz ki, bu sözlerin hiçbir anlamı yok. Belki Philip, kendi ailesinden bir sürü sorun olduğu için sizi kıskanıyordur. Berbat bir çocukluk geçirmiş, ama ben öylesine mutlu..." Dagmar, "Baban ve ben," diye usulca konuşmaya başladı. "Çok genç evlendik ve kendimi aşık sanıyordum; delice, çılgınca aşık... Belki çocukça bir baştan çıkma, belki de hayal, belki de sadece duygusal bir sevgiydi. Her neyse, evliliğimizin ilk yıllarında bitti gitti. Ne var ki, o sırada sana hamile kalmıştım ve boşanmayı düşünmüyordum bile."

Birden Jessica, annesinin itiraflarını dinleyip isteyip istemediğinden eskisi kadar emin olmadığını düşündü. Philip'in haklı olduğu düşüncesi, geçmişini bir kez daha altüst etmesi demekti. "Anne, ben..."

Dagmar, sanki daha önce ezberlediği bir öyküyü anlatır gibi konuşmasını sürdürdü. "Arkadaştık biz, iyi iki arkadaş. Ve arada bir de sevgi... Yıllarca birbirimizden kopuk yaşadık. Yaşamımızın odağı sendin." Kısa bir an sustu. Sesi hafifçe titriyordu. Neredeyse ağlamak üzereydi. "Seninle gurur duyduk Jess. Öylesine güzel ve zekiydin, öylesine çok şey vaad ediyordun ki, senin için istediklerimizle karşılaştırıldığında, evliliğimizdeki mutsuzluk çok önemsiz kalıyordu."

Dagmar hafifçe yüzünü buruşturdu. Tatsız anıların içinde boğulduğu belli oluyordu. "Yıllar geçip gitti. Acı çekmiyorduk ama mutlu da değildik. Ancak babanın kalp krizinden sonra evliliğimiz ve hayatımızın geri kalan kısmında ne yapmak istediğimiz konusunda konuşmaya başladık. İkimiz de ayrılmayı düşünmüş, bunu uzun boylu tartışmışık ama birlikte yaşamaktan hoşlandığımızı fark ettik. Ve sonra, Ben'in emekliliğinin ilk yılında, nasıl olduğunu bilmiyorum ama, aşkı da yeniden keşfettik." Yaşantısının sıkıntılı anlarını geçip mutlu bölümüne geldiği için büyük ölçüde rahatlamıştı. Titrek küçük bir kahkaha attı. "Tutku dolu, cinsellik dolu aşkı... Olağanüstü, değil mi?"

"Yani sen ve babam..."

"Tamamiyle." Dagmar birden eğilip Jessica'nın elini avuçlarının arasına aldı. "Babana tekrar aşık oldum, ama bu kez tepeden tırnağa, gerçek anlamda. Hastalandığından beri değişik biri oldu. Neşeli, ilginç ve çekici biri. İşine gömülmediği için, birlikte yapmaktan hoşlandığımız bir sürü şey bulunduğunu fark ettik."

Jessica annesinin elini sıktı. "Harika bir şey bu," dedi yumuşacık bir sesle.

"Bir zamanlar sana nasıl imrendiğimi bilemezsin Jess."

"Bana imrenmek mi?"

"Philip'le olan ilişkin. Düşünden önce eve geldiğinizde, birbirinize nasıl baktığınızı görmüştüm. O aşk ve çekiciliğe imrendim. Aranızda öyle parlak bir kıvılcım vardı ki, herkes görebilirdi."

Jessica elini çekti. "Evet," dedi acıyla. "Vardı."

"Şu birkaç gündür sizi izlemek çok ilginç geliyor bana."

"İlginç!" Jessica, Philip'le olan ilişkisini hasta edici, kalp kırıcı yada tümüyle sağlıksız olarak niteleyebilirdi ama asla 'ilginç' diyemezdi.

"Birbirlerinin etrafında dönüp duran ama bir türlü kucaklaşamayan iki güreşçiyi animsatiyorsunuz bana."

"Philip benimle yeniden evlenmek istiyor."

"Biliyorum."

Hayretle baktı annesine. "Biliyor musun?"

"Philip, benimle ve Ben'le konuşmak için Florida'ya geldi."

"Ne zaman?"

"Bir yıl kadar oluyor."

Jessica'nın hayreti yerini öfkeye bırakıyordu. "Philip'in size benimle evlenmek istediğini söylediğini ve bunu bana anlatmadığınızı mı söylemek istiyorsun?"

"Jess, o bir şey söylememizi istememişti."

"Ama benim bilmem gerektiği hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Bize boşanmanızdan söz etti ve ilerde seninle temas kuracağını söyledi sadece. Senin nasıl bir tepki göstereceğini bilmiyordu ama bizim... şey... niyetinin son derece ciddi olduğunu bilmemizi istedi."

"Yaptıklarından sonra ona nasıl güvenebildiniz?"

"Tam olarak ne yaptı?"

"Bana nasıl davrandığını biliyorsunuz. Ne kadar soğuk olduğunu biliyorsunuz!"

"Jess." Yatıştırmak ister gibi çıkıyordu sesi. "Sende mükemmel değildin."

Jessica parmaklarını sıktı. "Ya bebek?" dedi.

"Ne olmuş bebeğe?"

"Onu istemedi."

Dagmar başını iki yana salladı. "Buna inanmıyorum."

Jessica susmayı becermeden, sözcükler kendiliğinden çıkıverdi dudaklarından. "Onun suçuydu."

"Doğanın suçuydu Jess. Bebek sakat doğabilirdi."

Jessica ağlamak üzereydi. "Bana ne dediğini bilmiyorsun."

"Tatlım, sözcükler çocuk düşürmeye neden olmaz."

Hayır, olamazlardı ve Jessica da bunu pekala biliyordu. En azından entelektüel düzeyde biliyordu ama duygusal olarak daha farklı şeyler hissetmekteydi.

Gerçeği açıklamak Pandora'nın kutusunu açmak gibi bir şey olacaktı. Dizginlerinden kurtulan öfkesi, daha önce olduğu gibi, yıkıcı gücüyle her şeye saldıracaktı. Evlilik fotoğraflarını yırttığı anı da, Philip'in birinci evlilik yıldönümlerinde armağan ettiği inci kolyeyi koparıp atışını da çok iyi anımsıyordu.

Philip'in, bebeğin varlığını öğrendiği günü anımsamaktan nefret ediyordu. Düşük sırasında duyduğu acıyı aynen yaşamaktaydı. Sanki büyük, kişiliksiz bir el içini burkuyordu. Zalim, acımasız, güçlü...

Konu Başlığı: Ynt: Aşk Çıkageldi - Claire Harrison

Gönderen: elanor üzerinde Haziran 19, 2007, 07:29:09 ÖS

YEDİNCİ BÖLÜM

O gün de, Jessica hamile olduğunu öğrendikten sonraki günler gibi başlamıştı. Gizini, yeni oyuncuğuna sarılan bir çocuk gibi sevgiyle sarmalayarak uyanmıştı.

Bir gök kuşağına sahip olmaya benziyordu bu. Ama o rengarenk kemerin öteki ucunda bulacağı şey bir sandık altın değil, küçük, tatlı bir bebecikti. Philip'in siyah saçlarını, kendi kahverengi gözlerini alacak bir bebecik...Bebeğini beşiğinde yatarken, Philip'in güçlü ellerinin arasında gülücükler saçarken hayal etmişti. Minicik parmaklarını ilk keşfettiği gün Philip'le birbirlerine gülümseyecekler, tumbul bacaklarının üstünde ilk doğruluşunda gururla bakacaklardı birbirlerine.

Jessica sırt üstü dönüp ellerini göğüslerinde ve karnının belli belirsiz tümseğinde gezdirmişti. Henüz hamileliğini açıkça belirtecek bir şey yoktu ama göğüsleri irileşmeye, uçlarındaki pembe halkaların rengi kahverengine dönmeye başlamıştı.

Daha henüz yedi haftalıktı hamileliği. Bu yedi haftanın dört haftası durumunun farkında olmadan, bir haftası da, 'acaba hamile miyim, değil miyim?' diye düşünüp endişelenerek geçmişti. Son iki hafta ise, bir bebeğin evliliği için ne anlama geldiğini düşündüğünü ve bu yüzden duyduğu, giderek artan bir sevinç ve zevkle doluydu.

Philip baba olacağını öğrenince, tüm sorunlarının ortadan kalkacağını sanıyordu Jessica.

Her şeyden önce, artık bir yere yerleşmiş olacaktı. Çocuk, sorumluluk demektir. Bir odaya, eşyalara yatağa, oyuncaklara ihtiyacı vardı. Bu da, oturdukları apartman dairesinin gerçekten bir yuva haline geldiğini görcekleri anlamına geliyordu. Evi yeniden döşemek, yatak odasına bir halı, oturma odasına iki yeni koltuk daha almak demektir. Boş duvarlara tablolar asmak, yıllardır bodrumda sandıkların içinde duran kitapları yerleştirecekleri bir kütüphaneye sahip olmak demektir. Philip'le birlikte yapacakları alışverişlerin görüntüsü Jessica'nın kafasının içinde şekillenmişti bile.

Sonra Philip'in mesleği sorunu vardı. Çok tehlikeliydi ve Jessica nefret ediyordu bu meslekten. Kocasının başına bir şey geleceğinden o kadar korkuyordu ki, sonunda, o yarışlara gittiğinde Manhattan'daki dairelerinde kalmayı, Philip'in dönüşünü endişeyle beklemeyi yarış izlemeye tercih eder olmuştu.

Ama artık bu korkularının da bir sonu gelecekti. Philip'in, baba olur olmaz yarışmaktan vazgeçeceğine emindi. Doğacak olan oğlunun ya da kızının babasız büyümesini kesinlikle istemeyeceğini biliyordu.

Gelecek öylesine pespembe görünüyordu ki, Jessica yataktan kalkarken gülümsemekten kendisini alamamıştı. Yatakta, yanındaki boş yere bir göz atmıştı. Yeni bir yarış otomobilini denemek için üç haftalığına, New York dışında bir yere gitmişti kocası ve Jessica onun o gece döneceğini biliyordu. Günlerdir, Philip'in dönüşünü düşünmüş, haberi ona nasıl vereceğini planlayıp durmuştu.

Mum ışığında yemek yiyecekler, Jessica aldığı yeni kıyafetini giyecekti. Yakası son derece açık krem rengi ipek bir bluz ve ayak bileklerine kadar inen, çikolata rengi kadife bir etek... Soğuk beyaz şaraplarını içerlerken, mumların ışığında Jessica ona haberi verecekti.

Hamile olduğunu haber verdikten sonrasını, ya da Philip'in tepkisinin ne olacağını pek kestiremiyordu. Ama Philip sevinmekten başka ne yapabiliirdi ki? Neredeyse dört yıldır evliyidiler. Kocası çocuk istemediğini sık sık söylemişti ama, böyle tatlı bir sürpriz karşısında olayı Jessica'nın gözüyle göreceğinden emindi genç kadın.

Gökyüzü bu kadar maviyken, hava bu kadar güzelken ve o kendisini bu kadar iyi hissediyorken hiçbir şey kötü gidemezdi. Hiçbir şey!

O gün öğle yemeklerini yerlerken Megan, "Sanırım evlenmek istediğim erkekle tanıştım," demişti. Son derece sade, hatta basit döşenmiş, ama yemeklerinin lezzetiyle ünlü, çok kalabalık bir lokantada buluşmuşlardı.

Jessica önündeki soğanlı, peynirli, somon balıklı kocaman sandviçi yerken, "Sanırım ben bu sözü daha önce de duymuştum," demişti. Doktoru çok zayıf olduğunu, başka bir canlıyı daha beslediğini unutmamasını söylediğinden beri, önüne gelen her şeyi yiyiyordu. Bunun için kendisini zorlaması da gerekmiyordu üstelik.İştahı müthiş artmıştı.

"Bu kez gerçek," demişti Megan.

Jessica sabırsızca, biraz da kızarak bakmıştı ona. "Pekala, dinliyorum," demişti.

Megan ona doğru eğilmiş ve, "Rob'un Alman çoban köpeği Central Park'ta ona çarpıp yere devirdi," diye fısıldamıştı. Yandaki masalarda oturanların konuştuklarını duymalarını istemiyordu.

"Çok hoş."

"İlk görüşte aşk bu."

"Rob'un köpeğinin bu tür duyguları olduğunu bilmiyordum."

"Jess! Alay etme! Bak, dinle. Boyu bir doksana yakın ve adı da Simon. İçimi bir tuhaf eden harika bir gülümseyişi var ve..."

"Bir daha ne zaman göreceksin onu?"

"Gelecek pazar günü."

"Gene kazara mı karşılaşacaksınız?"

"Pazar günleri Central Park'ta koştuğunu söyledi bana. Ben de gene orada olmayı tasarlıyorum."

"Köpekle mi, köpeksiz mi?"

"Köpekle tabi. Bir gerekçe bulmam gerek, öyle değil mi?"

Jessica sevgiyle gülümsemişti arkadaşına. "Bunun gerektiğini hiç fark etmemiştim."

"Seninle konuşmak çok kolay doğrusu," diye onunla dalga geçmişti Megan. "Neden acaba?"

"O garip kafanın nasıl çalıştığını iyi bildiğim için olsa gerek."

"Süre konusunda bahse girer misin? Ben dört ayda işi hallederim diyorum."

"Beş ay."

"Pekala. Nesine bahse giriyoruz?"

Jessica sandviçinden bir ısırık almış ve iştahla çiğnemeye koyulmuştu. "Sen kazanırsan ben bir akşam yemeği ismarlayacağım. Ben kazanırsam, sen yepyeni elbiseler çeceksin. Bir gardırop dolusu."

"Bir gardırop mu? Bir hayli zor bu."

"Bana değil."

"Philip'in kıyafetine o kadar düşkün olduğunı sanmıyordum."

"Philip için değil." Susup arkasına yaslanmıştı Jessica. Mutlulukla gülümsedi. "Sana söylemek için sabırsızlanıyorum."

Megan; Jessica'nın mutlu gülümseyişine, önündeki neredeyse boşalmış yemek tabağına ve koca bir bardak vanilyalı, şekerli süte bakmış ve ikiyle ikiyi toplayabilmişti sonunda. "Bebek elbiseleri mi çizmemi istiyorsun?" diye inanmazlıkla sormuştu.

"Harika, değil mi?"

"Ne zaman öğrendin?"

"Bir ay kadar oluyor. Yedi haftalık daha. Noel'de doğacak."

"Philip ne diyor?"

Jessica "Henüz bilmiyor," diye fısıldamıştı.

"Söylemedin mi?" Megan hayretler içindeydi.

"Bu gece döndüğünde söyleyeceğim. Oh, Meg, memnun olacağını düşünmüyor musun sen de?"

Megan bir şey söylemek için ağzını açmış, sonra sanki vazgeçmiş gibi sıkı sıkı kapatmıştı. Önündeki kahveyi bir süre karıştırdıktan sonra, "Son günlerde Philip'le ikinizin sık sık kavga ettiğinizi sanıyordum," demişti.

Jessica elinin bir hareketiyle bir yana itmişti bu gözlemi. "Her şey düzelecek artık." Olağanüstü bir güven içindeydi.

"Philip'in çocuk istemediğini söylememiş miydin sen?"

"Bir çocuğu olunca sevecektir." Sesinde mutlu ve güvenli bir tonlama vardı.

"Jess..." Megan gözlerini fincana dikmekten vazgeçmiş, dosdoğru arkadaşının yüzüne bakmaya başlamıştı. "Philip'in senin kadar heyecanlı olacağından emin değilim. Ben..."

Jessica ona doğru eğilmişti. "Görmüyor musun, Meg, hamileliğim aramızdaki her şeyi olumlu etkileyecek. Bir sürü şey için tartışıp duruyorduk ama artık düşünecek bir bebeğimiz olduğuna göre bunların hiçbir önemi kalmıyor. Eşyaya ve bebek için giysilere falan ihtiyacımız var. Belki başka bir daireye taşınırız. Gerçi şimdi oturduğumuz da küçük değil. İki yatak odası var, ama..."

Saatlerce konuşmuştu Jessica. Kahverengi gözleri güvenli bir bekleyişle parlıyordu. Megan'ın sustuğunu ve onunla göz göze gelmekten kaçındığını bile fark etmemişti. Çevreside olup bitenleri göremeyecek kadar kendi hülyalarına dalmıştı çünkü.

Yemek odasındaki masa mükemmeldi. Jessica çatlak masayı beyaz keten bir örtüyle örtmüş, annesiyle babasının düğün hediyesi olarak verdikleri porselen takımları, kristal şarap kadehlerini ve gümüş çatal bıçağı çıkarmıştı. Özenle hazırlanmış sofranın iki yanında, gümüş şamdanların içinde mumlar yanıyor, ortadaki alçak vazunun içinde bir demet sarı gül duruyordu.

Jessica yeni eteğiyle bluzunu giymiş, saçlarını Philip'in sevdiği gibi açık bırakmıştı. Gümüş taraklarla iki yandan yukarı doğru kaldırdığı saçları siyah dalgalar halinde sırtına dökülüyordu.

Fazlasıyla güzel ve seksi bir görünümü olsun istemişti, 'annece' değil... Kendi kendine itiraf etmiyordu ama, karnındaki bebeğe fazlasıyla umut bağlamıştı. Bir felakete doğru giden evliliklerini kurtaracak tek yol olarak görüyordu onu. Bilinçsizce, hamileliğinin ve bebeğin, Philip'in kendisini yeni bir gözle görmesini sağlayacağını umuyordu. Olgun, kösnül, dişi...

Bir şarkı mırıldanarak pikaba birkaç plak yerleştirmişti. Romantik parçalar. Bebekten söz etmeden önce Philip'le aralarındaki gerginliğin yok olması gerekiyordu. Ayrılışları hiçte hoş olmamıştı doğrusu. Ve Philip, üç hafta içinde yalnız bir kez telefon etmişti.

Philip'in nasıl çıkıp gittiğini anımsayınca kaşlarını çatmıştı.

Her zamanki gibi gene, onun gitmesini istememişti Jessica. Bu sürekli yolculuklardan ve onun otomobillerinden nefret ediyordu. Philip özel bir ilgi gösteriyordu onlara ve Jessica otomobilleri düşman gibi görmeye başlamıştı. Çelik ve deriden oluşan, ne yaparsa yapsın rekabet edemeyeceği, başa çıkamayacağı düşmanlar...

Bu duygularını Philip'e bir türlü açıklayamamıştı. Kendisine geleceğinden korkuyordu. Bu yüzden, kızgınlığını ve sabırsızlığını başka yollardan açığa vurmaya başlamıştı. Philip'in yola çıkacağı o gün de, iğneleyici, onu kızdırmak amacını güden bir tartışma başlatmış ve fazlasıyla başarılı olmuştu doğrusu.

Philip onu öpmeden, hatta hoşça kal bile demeden, öfkeyle çıkıp gitmişti. O gidene kadar mağrur bir tavırla duran Jessica da, kapı kapanır kapanmaz koltuğa çöküp ağlamaya başlamıştı. Ellerini yüzüne kapamış hıçkırırken, mutfağa yapmasını istediği o raf konusunu neden tekrar açtığını sormuştu kendi kendine. Söylenip durursa onu kızdıracağını bile bile yapmıştı bunu. Ama, raf olayını Philip'in sevgisini ölçmek için kullandığını fark edebilecek kadar tanımıyordu henüz kendini Jessica. Bilinçaltında, 'Eğer beni seviyorsa bu rafı yapar,' diye düşünüyordu. 'Sevmiyorsa, isteklerime aldırış etmez.'

Ancak, aradan geçen üç hafta düşünmesi için yeteri kadar zaman tanımıştı. Artık hamile olduğunu biliyordu ve yaratılış olarak iyimser biriydi. Bu yüzden de, hiç hoş olmayan anıları bir yana itip hevesle, güvenle Philip'in dönüşünü beklemeye başlamıştı.

Kapıdaki tıkırtıyı duyunca yemek odasından koşarak çıkmış ve tam Philip bavulunu almak için eğildiği sırada kapıyı açmıştı. Genç adam ağır ağır doğrulup bakışlarını onun üstünde dolaştırırken, yüzünde tatlı bir tebessümle durup beklemişti Jessica.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Hayır, ben..."

Yürüyüp Jessica'nın yanından geçerek içeri girmişti Philip. Kocasını etrafına bakınırken onun arkasında durup beklemişti. Philip yemek odasında hazırlanmış olan güzel sofrayı görmüş ve bavulunu yere bırakıp montunun fermuarını açarken, "Birini mi ağırılıyorsun?" diye sormuştu.

Jessica incinmişti ama hemen kendi kendine, 'Bebekten haberi yok,' diye düşünmüştü. 'Onun için böyle yapıyor.' Gülümseyerek, "Hayır," demişti. "Senin için hazırladım."

Çabucak ona bakan Philip, "Sahi mi?" diye sormuştu.

"Tabi." Yanına gelip koluna dokunmuştu. "Bir hoş geldin yemeği bu. Uzun zamandır yoktun."

Philip ihtiyatlı gözlerle bakmıştı onun yüzüne. "Neler karıştırıyorsun, Jess?"

"Hiçbir şey."

"Hala o kahrolası rafın peşindeysen, unut gitsin."

N," diye homurdanmıştı Philip.

"Hayır, değilim. Rafa aldırımıyorum bile. Önemli değil." Philip'in içindeki gerilim yavaş yavaş azalmış gibiydi. Yorgun bir tavırla elini saçlarının arasından geçirerek iyice karışmasına neden olmuştu. Jessica parmaklarının ucunda yükselip hafifçe öpmüştü onu. "Eve döndüğüne memnunum."

Philip kendine çekip sertçe, uzun uzun öpmüştü Jessica'yı. Genç kadın dizlerinin titrediğini, o tanıdık sıcaklığın kasıklarından başlayarak içine yayıldığını hissetmişti. Gömleğinin düğmelerini çözerek parmaklarını onun göğsünde, sert kaslarının üstünde dolaştırmıştı. Ama, onun parmaklarını teninin üstünde hisseder hissetmez, Philip, Jessica'yı kendinden uzaklaştırmış ve gözlerini kısarak dikkatle bakmıştı yüzüne.

"Bir şey istiyorsun." demişti.

"Hayır." Jessica alınmış görünüyordu.

"Haydi Jess. Hep bir şey istersin."

"Neden böylesine faydacı bir kafan var?" diye kızgınlıkla sormuştu Jessica. "Neden içimden geldiği gibi hareket etmeyim?"

"Çünkü, bu son derece az olan bir şey tatlım."

Jessica ağlamamaya çalışarak, "Beni incitmekten hoşlanıyorsun değil mi?" diye sormuştu.

Philip bavulunu alıp yatak odasına doğru giderken, "Sadece fikrimi smyledim. Hemen alınma." demişti.

Jessica onun peşinden odaya girmişti. Kendi kendine durmadan bebeği düşünmesi gerektiğini tekrarlıyordu. "İyi vakit geçirdin mi?"

Bavulunu boşaltmakta olan Philip merakla bakmıştı ona. "İyiymi." Bundan başka bir şey söylemeyeceği belliydi. Hep böyle oluyordu zaten. Jessica onun mesleği ile ilgili sorular soruyor, Philip de bir şey söylememekte direniyordu. Mesleği, sanki aralarına çekilmiş bir duvar gibi geliyordu Jessica'ya.

"Annemle babam telefon ettiler."

Elbisesini gardıroba asmakta olan Philip'in sesi uzaktan gelir gibiydi. "Eee?"

"Önümüzdeki hafta New York'a geliyorlar. Babamın burada bir işi varmış." Jessica sabırsızlıkla bekliyordu onarın gelmesini. Torunları hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı çünkü.

Philip'in yüzü sertleşivermişti. "Mutlu olmuştundur." Sesi alaycıydı.

Jessica bir an ona bakmıştı. Sonra bebeği de, onun varlığının sağlayacağı şeyleri de unuttuvarmıştı. Yumruklarını sıkışmış, kavgacı bir sesle, "Neden söylüyorsun bunu?" diye sormuştu. Fırtınanın yaklaştığını sezinliyor ama aldırımıyordu. Philip aylardır annesiyle babası hakkında iğneli, alaycı sözler söylemekteydi ve artık bu tür sözlere katlanmaya hiç niyeti yoktu Jessica'nın.

Soğuk soğuk bakmıştı Philip. "Neden mi? Çünkü hala onlara bağlısın güzelim. Her kavga edişimizde babana telefon ettiğini biliyorum."

"Etmiyorum."

"Telefon faturaları yalan söylemez."

"Özel hayatımızı onlara anlatmıyorum."

"Ne kadar iyisin."

Jessica, öfkeden yüzüne ateş bastığını hissetmişti. Kavgaları hep imalı sözlerle başlar, küçültücü sözlere dönüşür, sonra tam bir ağız dalaşı halini alırdı. Jessica hiddetten köpürmeye başlandığı anda da Philip sakinleşiverirdi. "Aileme neden karşı olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Onlara değil sevgilim, New York'la Washington arasında uzanan o göbek bağına karşıyım. Bu kordonu birazcık çekmen yetiyor. Hemen geliveriyorlar."

"Beni seviyorlar. Bunda yanlış bir şey mi var?"

"Sana yirmi beş değil de, beş yaşındaymışsın gibi davranıyorlar."

"Philip, senin sorunun ana baba sevgisinin ne olduğu konusunda en küçük bir fikrinin bile olmaması."

Philip bavulu çarparak kapatmıştı. "Kendi ruh durumunu biraz incelemen senin yararına olur sanırım." demişti buz gibi bir sesle....Bütün vaktini benimkini didiklemele geçireceğine..." Jessica kıpkırmızı olmuştu. "Şimdi de her şeyin benim suçum olduğunu söyleyeceksin."

Sonunda Philip onun yüzüne bakmıştı. Bir kaşını alaylı bir tavırla kaldırarak, "Neden kadınlar hep böyle belirsiz konuşurlar?" demişti. "Her şey derken neyi kastediyorsun?"

"Evliliğimiz, kavgalar, bu lanet olasıca boş apartman dairesi!.." Jessica ağzından çıkanı duymuyordu artık. Bildiği tek şey, zehir gibi kopkoyu, bir düşmanlığın, bir nefretin, içinde alabildiğine kabardığıydı.

"Bu dairenin nesi var?" Philip çevresine bakınarak sormuştu bunu.

Jessica yatak odasının son derece sade eşyalarına, Philip ismarlamaya yanaşmadığı için kendi alıp diktiği, uçları eğri büğrü bastırılmış perdelere baktı bir an.

"Nesi mi var? Her şey ... çirkin. Bir yuva değil. Ev değil, motel gibi."

"Sana daha önce de söyledim. Bir yere yerleşecek tipte biri değilim ben. Evlendiğimizde biliyordun."

"Ben de bundan hoşlanmak zorunda değilim."

Philip, Jessica'yı çileden çıkaran bir tavırla omzunu silkip bavulu gardırobun en üst gözüne yerleştirirken, "Zor iş, tatlım," demişti.

Jessica kalbinin deli gibi çarpmaya başladığını hissetmişti. Sinirlendiği, kötü bir şey olacağını sezdiği zaman hep böyle olurdu. Bu çarpıntılardan fazlasıyla rahatsız olup doktora gitmeyi düşündüğü bile olmuştu. Sonra o korkutucu soruyu sormuştu: "Aslında bana aldırılmıyorsun, değil mi?"

Philip ona dönmüştü. Gri gözleri buz gibi parlıyordu. "Annenle babanın aldıkları şekilde aldırıyorum."

"Hayır. Ben..."

"Kabul et artık, Jess. Benden seni sevmemi istemiyorsun. Seni şımartan biri olmamı, her dediğini yapmamı, seni eğlendirmemi istiyorsun. Böyle alışmışsın ve hayatın verdiklerinden çok daha fazlasına layık olduğunun duygusundan kurtulamıyorsun bir türlü. Eğer hayat gerçekten bazı kadınların iddia ettiği gibi ortak ve eşitse, bir kocadan beklenenlerin bu olmaması gerekir." Oturma odasına geçip bir koltuğa gömülmüş, bacıklarını uzatarak gazete okumaya başlamıştı.

Jessica da öfkeden titreyerek onun peşinden gitmişti. Philip'e saldırmak kendisini incittiği gibi incitmek istiyordu onu. O sakin, sinir bozucu, soğuk tavrını tırnaklarıyla yırtıp atmak istiyordu. Karşısına geçip ellerini beline dayamış, başını dikleştirerek, "Sen kendinden başka kimseyi düşünmeyen bencilin tekisin," demişti.

Philip yavaşça indirmişti gazeteyi. "Hiç pes etmezsin değil mi?"

"Otomobillerinden başka hiçbir şeye aldırılmıyorsun."

Gazeteyi öfkeyle bir yana fırlatmıştı kocası. "Lanet olsun! Ne istiyorsun benden?"

"Biraz saygı, biraz sevgi, biraz bağlılık istiyorum. Bir kocanın göstereceği türde bir bağlılık, bir düşkünlük..."

"Sen koca değil üstüne titreyecek bir baba istiyorsun."

"Doğru değil bu," diye bağırılmıştı Jessica. Ağlamak üzere olduğunu hissediyordu. Philip neden daha yumuşak ve nazik davranamıyordu sanki?

"Doğru olduğunu pekala biliyorsun." Kalkıp pencereden bakmaya başladı. "Sen bir bebeksin Jess. Sürekli sevgi ve destek bekleyen, mızıldanan bir bebek. Şu raf, örneğin...Eğer o kadar istiyorsan, neden kendin yapmıyorsun? Bir çekicin neye benzediğini ve nasıl kullanılacağını biliyorsundur herhalde."

"Ben... birlikte yapacağımızı düşünmüştüm."

"Birlikte. Çok sevdiğin sözcüklerden biri de bu. Her şeyi birlikte yapmamızı istiyorsun. Tüm zamanımı, kendi yapmak istediğin şeylerle dolduruyorsun. Gerçeği söylememi istersen, bu da boşuyor beni."

Dayanılmaz bir öfkeyle ayağını yere vurmıştı Jessica. "Biz evliyiz. Her şeyi birlikte yapmamız gerekir. Birlik ve beraberlikten bu kadar yakınacaktın da neden evlendin benimle?"

"Bana bir parça bile özgürlük tanımıyorsun. Lanet olsun! Soluk alamıyorum."

Jessica, kendine acımaya başlamıştı. Öfkesi ve bu duygu, gözyaşlarının boşanmasına neden olacaktı neredeyse. "Neden evlendin benimle?" diye tekrarlardı sorusunu.

"Bazen ben de bilmiyorum."

"Seks yüzünden, değil mi?"

“Bir sürü erkek bunun için evlenir.”

Jessica olduğu yere çökmüştü. Bacakları vücudunu daha fazla taşıyamamıştı. Philip ağladığını görmesin diye elleriyle yüzünü örtmüştü. Son derece acınası, çaresiz ve yardım dilenen bir görüntüsü olduğunu biliyor, bu yüzden de kendinden öğreniyordu.

“Jess, tanrı aşkına, böylesine dramatik davranmaktan vazgeç. Gerçeği biliyordun.”

“Hayır, bilmiyordum.” Sesi titrek çıkmıştı.

“Sen de aynı nedenden evlendin.”

“Hayır.”

“Tek fark, kadınların, cinsel türtülerini romantik hayallerle süsleyip saklamaları.” Öğreniyormuş gibi bir ses çıkarmıştı.

Onun, iskemlenin arkasına attığı montunu aldığı gören jessica, “Nereye gidiyorsun?” diye sormuştu. Gözyaşları bir sel gibi boşanıyordu.

“Dışarı.”

“Ama yemek hazırladım.”

Philip, mumların alevine, süslü sofraya bakmış, kapıya doğru giderken, “Aç değilim,” demişti.

“Philip ben... hamileyim.”

Kaskatı kesilmiş, kapının önünde kalakalmıştı genç adam. “Ne?”

“Hamileyim.”

Ağır ağır Jessica’ya dönmüştü. Dudakları incecik bir çizgi halini almış, yüzünün tüm hatları sertleşmişti. “Ne zaman?” diye sormuştu.

“Jamisonlarla yemeğe gittiğimiz akşam, sanırım.”

“Hap kullandığını sanıyordum.”

“Unutmuşum... o gece hiç ummuyordum...”

“İki ay önceydi bu.”

“Doktor iyi olduğumu söyledi. Bebek...”

“Kürtaj yaptırmakta bir zorlukla karşılaşmazsın.”

Kürtaj! Birden oluşan sessizlikte, havada asılı kalmıştı sanki bu sözcük. Philip’e dehşetten irileşmiş gözlerle bakıyordu. Bebekten kurtulmasını istiyordu Philip...

Gereksiz, pis bir moloz yığınıymış gibi onun içinden çıkarıp atmasını istiyordu. Kürtaj! Bu tek sözcükle tüm hayalleri yıkılmıştı.

“Eminim doktorun...”

“Asla!” Soğuk ve kararlıydı sesi.

Philip ona doğru bir adım atmıştı. “Delilik etme. Çocuk istemiyoruz.”

“Sen istemiyorsun. Ben istiyorum.” Kürtaj!...

Kendini bomboş hissetmesini mi istiyordu bu adam?

“Çocuk sahibi olacak kadar olgun değilsin.”

“Öyleyse karın olacak kadar da olgun değilim.” Söylemişti işte. Ve sözcükler aralarında fiziksel bir varlık gibi titreşip duruyordu.

Philip sert bir sesle, “Ültimeatom mu veriyorsun?” diye sormuştu.

“İstedığın gibi değerlendirebilirsin.” Şaşılacak kadar sakindi. Artık sürekli olarak yalvarmayacak, Philip de ona hükmedemeyecekti. Artık gereksiz, yararsız kavgaların sonu gelmişti.

Philip sessizdi. Göz göze gelmişlerdi.

Ruju silinmiş, rimelleri akmış, saçları dağılmış bir halde Philip’in karşısında duruyordu ama artık ona çekici görünme endişesi yoktu. Aslında, Philip’in kendisi hakkında ne düşündüğüne bile aldırmiyordu artık.

Kocası alçak bir sesle, “Boşanmak mı istiyorsun?” diye sormuştu.

Jessica kayıtsız bir tavırla omzunu silkmişti. "Bebeği doğuracağım. Seninle ya da sensiz."
"Jess, aptal gibi davranıyorsun. Evliliğimiz bir çocuğu kaldıramaz. Şu haliyle bile zor gidiyor."
"Aldırmıyorum."
"Ne yapmaya çalışıyorsun? Niyetin beni boşanmaya zorlamak mı?"

Jessica, öyle olduğunu bilmeseydi, Philip'in umutsuz ve mutsuz olduğuna yemin edebilirdi. Ama kocası yıllardır, sıradan insanlar gibi duygusal acılar çekmediğini, bunlara başışık olduğunu göstermişti ona.

"Sanırım bir seçim yapmak zorunda kalacaksın." Sesi kayıtsızdı.
Philip, "Neden?" diye dişlerini sıkıyordu. "Neden bu çocuğu doğurmak zorundasın?"

Jessica bir süre susmuştu. Tuhaf bir soruydu bu. Sorulmasını hiç beklemediği, nasıl cevap vereceğini bilemediği bir soru. Başlangıçta bebeği, evliliğini kurtaracağını düşündüğü için istemişti ama şimdi hiç de gerçekçi olmadığını görüyordu.

Her derdin devası, mucizevi bir çare değildi bebek. Bir insandı, kendi hakları olan bir kişilikti. Birden, içinde kıpırdayan yaşamı korumak arzusuyla yanmaya başladı. Bebek kendisinin ve yaşamaya hakkı vardı. Babası yok olmasını istese bile...

"Çünkü o benim çocuğum," demişti kısaca.

Philip iki adımda yanına gelmiş, omuzlarından tutarak sertçe sarsmıştı onu. "Benim de çocuğum ve ben bu çocuğu istemiyorum."
"Üzgünüm."

Gri gözler öfkeyle parlamıştı. "Beni zorluyorsun! Bir çocuk... İmkansız!"
"Zorlamıyorum. Seni terk ediyorum." Öldürücü bir kesinlik ve açıklık vardı sözlerinde. "artık seninle evli kalmak istemiyorum."

Philip birden bırakmıştı onu. Dudakları acı bir ifadeyle bükülmüştü. "Ben de," demişti soğuk ve kötülük dolu bir tavırla... Yeryüzündeki tek kadın bile olsan, seninle evli kalmak istemem."

Dönüp dışarı çıkmış, büyük bir şiddetle çarparak kapatmıştı kapıyı arkasından.
Jessica dönüp hazırladığı sofraya bakmış, sonra ağır ağır her şeyi toplayarak yerlerine yerleştirmeye başlamıştı. Hiçbir şey düşünmeden yapıyordu bunu. Beyni uyuşmuştu sanki. Düşünme yeteneğini yitirmişti.

Her şeyi toplayıp kaldırdıktan sonra ilk sancıyı hissetmişti. Beline saplanmıştı birden. Jessica doğrulup belini ovuşturmuştu. Masa örtüsünü çekmeceye yerleştirmek için eğildiğinde kaslarını incitmiş olabileceğini düşünmüştü. Ama sancı gene gelmişti. Çok daha yoğun ve belirgindi hem de bu kez. Her şeyi denemişti Jessica. Aspirin içmiş, sıcak kompres yapmış, yüzükoyun, sırtüstü, yan yatmıştı.

Gece yarısı, birden olanların bilincine varmıştı. O bıçak gibi saplanan korkunç sancılar, bebeğin düşmek üzere olduğunun habercisiydi. İşte o zaman o korkunç, yakıcı öfkeyi duymaya başlamıştı. Bütün bilgisine, bütün okumuşluğuna rağmen, içindeki ilkel bir yan, Philip'in çocuklarını öldürdüğünü söylüyordu. Sanki eliyle Jessica'nın içine bir bıçak sokup onu orada çevirmişcesine, sorumluydu bu cinayetten Philip....